

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 30

CENA 80 DINARA

NINĐA

KLOPKA ZA NINĐU

Derek Finegan

KLOPKA ZA NINĐU

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
KLOPKA ZA NINĐU

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
„Litopapir“ - Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST - BORILAČKE VEŠTINE – NINĐA 30 – VANREDNO IZDANJE
NOVEMBAR 1985 godine - Cena 80 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine,
32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni
urednik Mirjana Šterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević
(predsednik). Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav
Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola
Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković,
Gojko Štulović. Telefoni: (032) 711-549 i 712-246 lokal 28 uredništvo i
714-250 prodaja. Teleks 13731. Štampa: „Litopapir“ - Čačak.

Derek Finegan

KLOPKA ZA NINĐU

Ovo šunjanje po mraku nije se dopadalo Bili Džou i on je to pokazivao svakim pokretom svog džinovskog tela i jedva čujnim gundanjem koje mu je povremeno prelazilo preko usana.

Bar da mu onaj prokleti Holfret nije maločas istrgao flašu viskija iz ruke i smrskao je o pločnik, prezrivo ga gledajući kao da ga izaziva da nešto kaže!

U redu, Bili Džo je bio glup. I znao je da je gluplji od drugih, samo što čak ni njemu ne bi palo na pamet da pokuša nešto protiv Holfreta koga su zvali »zmija« zbog neverovatne brzine kojom je potezao glo mazni kolt ispod uvek čistog i uvek ispeglanog sakoa drečavih boja.

Pogrešio je što je prihvatio ovog prokletog posla, ali baš sada nije bio u situaciji da mnogo bira. Poslednjih dvadeset dolara slabašno je šuškalao u džepu košulje kad god bi uvukao vazduh svojim širokim grudima, podsećajući da posle dobre večere i nove flaše viskija u džepu neće imati ničeg sem nešto sitnine, jedva dovoljne za paklo cigareta.

Dvesta dolara, prokletstvo! Nikada još nije dobio dvesta dolara da bi nekog momka naučio pameti sa nekoliko udara ca pesnicom ili, još bolje, vrhom teške čizme. Bili Džo sa zadovoljstvom obliznu debele usne. Dvesta dolara je pristojna lova za poslić od pet minuta. Pa makar i ovako, u mraku, iz zasede, što nije bio stil Bili Džoa.

Momak je opasan, rekao je Holfret dok su se dogovarali, ali se na te reči Bili Džo samo iscerio. Sredio je on mnoge momke koji su verovali da su opasni, ali su svi bili od one fele koja je opasna samo dok u ruci ima oružje... Holfret će se pobrinuti da tip koga će kaju bude razoružan, tako je obećao. Holfret i ona šestorica s njim.

Neko nejasno predosećanje prođe kroz tupi mozak Bili Džoa.

Hm... sedam ljudi. I on osmi.

Boga mu, možda je taj momak zaista opasan?

On još jednom protrlja ogromne šake, šireći u mraku bezoblične usne bivšeg boksera u okrnjen osmeh. Do đavola, zašto se uzalud brine; iz ove zamke ni miš ne može umaći i on će lepo pokupiti svojih dva stotina dolara i otići da se dobro najede. Kod Dina, naravno. Ima više od mesec dana kako nije jeo one odlične bifteke kod Dina...

Osećajući kako mu se pljuvačka kupi u ustima, Bili Džo se osvrte oko sebe. Uske uličice lučkog dela San Franciska u ovom kraju bile su neobično tihe i mirne, jer u blizini nije bilo nikakve mornarske krčme. Sa mesta na kojem se nalazio imao je dobar pogled niz sva

tri sokaka koji su se tu sticali u vidu slova T. Momak će doći sa njegove leve strane, sa mesta gde je slabašno svetlela jedina preostala ulična svetiljka.

Tri Holfretova momka biće tu da mu preseku odstupnicu, a po dvojica će doći sa svake strane.

Ne, tu neće biti problema. Protrljao je šake još jednom. Bar da mu Holfret nije razbio flašu sa viskijem...

Nekoliko koraka dalje, u mračnom ulazu, Holfret je bio mnogo nervozniji od Bili Džoa. Nimalo čudno, s obzirom da je bio i mnogo inteligentniji od njega.

I mnogo bolje od njega znao koliko je opasan tip koga su čekali...

»Ovoga puta mi neće izmaći, mislio je stežući zube! Prošli put sam načinio grešku što sam poveo samo dva čoveka. Ipak, još uvek mi nije jasno kako je izbegao Kerlijev hitac, proklet bio...«

Manuela je dobro obavila svoj deo posla. Odlična glumica ta ženska. Da nije pića i droge mogla bi biti i negde u Holivudu. Odglumila je da je pijana i rekla je pravu reč na pravom mestu. Holfret je već znao da je tip koga čekaju do znao za to. I da će ove noći uleteti u njegovu zamku...

Senger će biti zadovoljan, a to je značilo mnogo više od obećanih hiljadu dolara...

Ne skidajući pogleda sa prljavožutog kruga svetlosti na tamnom asfaltu, Holfret se pre mesti s noge na nogu. Eldridž, tako se zvao onaj koji će noćas umreti, trebalo je uskoro da naiđe. Manuela je »odala« da će roba biti isporučena na ovom mestu između tri i četiri ujutru...

Opipao je kolt pod sakoom, stežući zube. Biće pravo uživa nje sručiti čitav magacin u Eldridžovo telo, ali tek kada ga Bili Džo malo propusti kroz šake. I kada oda za koga radi i kome je toliko stalo da prekinе Sengerove poslove...

Nejasno predosećanje opasnosti navede ga da podigne pogled uz glatki zid o koji se naslanjao. Tamo gore... da li je to senka... mrlja od vode ili...

Ono tamnije mesto na prljavoj pozadini zida se ne pomeri i on se malo opusti, odmićući ruku od kolta. Ipak, oči su mu i dalje bile prikovane za tu nejasnu konturu.

»Do đavola, pomisli čovek, nije muva. Niko ne može da se spusti niz taj zid bez užeta... Baš sam šašav. Iako nas je ovde osmorica, osećam strah od tog Eldridža! Možda je to zbog načina na koji je Ke-

ri umro. Utroba mu je bila otvorena velikim nožem, a creva su se vukla za njim po prljavom asfaltu dok je puzio psujući i tražeći da mu dovedu doktora...«

Stresavši se, Holfret skrete pogled na mračnu ulicu.

Ali...

Senka nad njim se pomerila, sada je to jasno video krajikom oka.

Kao oparen, plaćeni ubica odskoči od zida, izvlačeći mu njevitom brzinom kolt iz futrole pod pazuhom. U stisnuto grlo navre krik kojim je smerao da pozove u pomoć svoje ljude...

Krik je ostao negde u Holfretovom dušniku, jer se ona senka sručila sa zida, gutajući pod sobom Holfretovo nimalo sitno telo kao crni pokrov. Čelične kandže bez napora se sklopiše oko čovekovog vrata, kidajući kožu, grkljan, krvne sudove jednim jedinim hitrim pokretom...

Bešumno se ispravivši, senka okrete glavu levo i desno kao da pogledom istražuje okolinu. Potrajalo je to samo delić sekunde, a onda senka produži svoje nečujno kretanje duž zida.

Koji korak dalje, Bili Džo oseti iznenadnu hladnoću na leđima i strese se. Njegov primitivni mozak nije gubio vre

me u razmatranju da li je tako nešto objašnjivo ili ne; za njega je to predstavljalo znak opasnosti na koji je odmah trebalo reagovati...

Zamumlao je užasnuto kada je iz tame pred njega iskrsla visoka vitka pojava, od glave do pete obučena u crno. Čovek? Ili vampir?

Bili Džo je oduvek bio usamljena zver koja je samo podnosila društvo drugih ljudi. Čak i to ne uvek...

Ni ovoga puta nije zvao u pomoć. Njegova desnica polete kroz vazduh brzinom koja je dočaravala uspomenu na nekada veoma dobrog profesionalnog boksera.

Promašaj. Znao je to još pre nego što mu se senka ušla u lice i on uspeo da zapaзи da ona ipak ima oči: dve svetle tačke koje su se jedva nazirale u uskim prerezima tamne kapuljače na glavi.

Refleksno, ogromne ruke Bili Džoa sklopiše se oko protivnika, a izobličene usne razvukoše se u osmeh. Događalo se da njegovi strahoviti direktni promaše; sve češće se to događalo... ali još nijedan su parnik nije preživeo medveđi zagrljaj Bili Džoa koji je nemilosrdno lomio rebra, udove, kičmu...

— Ali...

Pogled Bili Džoa se zamuti dok ga je spuštao niz svoje telo.

Nož...

Da, sada je znao zbog čega nema više snage u njegovim rukama. I zbog čega mu se pogled muti...

Ispustivši naglo vazduh iz pluća, telesina Bili Džoa se sruči kao ispražnjena vreća. Senka odstupi korak nazad, vraćajući negde pod svoju crnu odeću nož širokog sečiva sa koga je još kapala vrela tečnost. Čovek pred njim bio je snažan i trebalo mu je mnogo, mnogo vremena da shvati da umire...

Čitav taj strahovito kratki obračun ipak nije mogao proteći bez šuma i čovek u crnom više nasluti nego što ču da su se ostali Holfretovi ljudi, oni najbliži, uznemirili.

— Holfret! — šaptao je neko na njegovoj levoj strani. — Do đavola, Holfret, šta se to događa?

— Zaveži, glupane! — prosikta senka kroz zube. — Tišina!

Nekoliko trenutaka oklevanja, a onda se tri prilike pojavise iz svog skrovišta na su protnoj strani uske ulice. Čak i u mraku čelik revolvera tupo je svetlucao u njihovim rukama.

— To nije Holfret, prokletstvo! — glasno reče jedan od njih. — To nije njegov glas! Ljudi, svi ovamo i...

Desna ruka čoveka u crnom pokrete se brzinom od koje je zastajao dah i nešto — neki sitan, oštar predmet — zazuja kroz vazduh.

Krik užasa, naglo prekinut krkljanjem. Onaj koji je vikao ispusti revolver, stežući obema rukama grlo iz kojeg navre po tok krvi, potpuno crne u mraku.

Taj slabašni zvuk prigušiše rafali iz dva revolvera. Iskusni profesionalci nisu ciljali na sumce; kiša olova savršenom preciznošću je zasipala prostor pred njima u visini grudi i trbuha čoveka prosečne visine, lagano se pomerajući levo i desno tako da pokrije doslovno svaki inč...

A onda iznenadna tišina, na rušena samo batom koraka još trojice ljudi koji su se žurno približavali...

— Misliš da smo ga sredili? — promuklo upita jedan od one dvojice sa revolverima u ruci.

— Mislim da jesmo! — drugi se cerio, gurajući nervoznim rukama novi okvir u ležište oružja. — Ima li ko lampu, do đavola?

Ona preostala trojica sada su zastala nešto dalje, priljubljeni uza zid.

— Holfret? — nesigurno do baci jedan od njih.

— Šon je ovde — reče glasno onaj koji je tražio lampu. — Holfret se ne čuje, proklet bio. Izgleda da smo ostali bez šefa, ljudi... Prokletstvo, jeste li gluvi, ima li ko lampu?

Ona trojica odlepiše se od zida i uski zrak svetlosti iz ruke jednog od njih osvetli okolinu.

— Ovamo — reče Šon. — Tamo gde je bio Bili Džo... Pazi, Čak!

Onaj sa lampom zastade.

— Zar ga nisi...?

— Otkud znam, do đavola! Tamo je mračno kao u paklu... možda jesam, a možda i nisam!

Zrak svetlosti nesigurno za igra preko velike tamne hrpe oko koje se širila sve veća lo kva tamne tečnosti.

— To je Bili Džo — reče ne ko promuklo. — A gde je...

Iza leđa njih trojice tamna senka se još jednom odlepi od zida i obe njene ruke se podigoše, sastavljene nad glavom, tamo gde je počinjala duga, vitka oštrica koja se presijavala čak i na ono malo svetlosti sa udaljene ulične svetiljke.

Režući vazduh strahovitom brzinom, oštrica tri puta uzas topno pade i ponovo se podiže, sejući smrt nemilosrdnošću srpa u rukama žeteoca.

Tako brzo da su se Šon i njegov partner okrenuli prema tom mestu tek u času kada je pao i poslednji od one trojice. Sa Šonovih usana izvi se neljudski urlik i on pritisnu obarač svog oružja...

Senka odskoči na jednu, a zatim na drugu stranu, izbegavajući kišu olova koja je ponovo dolazila iz dva revolvera. Začudo, svaki taj skok dovođio je bliže dvojici zastrašenih ljudi koji sada već više nisu ni ciljali.

Automatsko oružje ima tu lošu osobinu da nikada ne znate koliko je metaka još ostalo u okviru, pogotovu kada ste u strahu i kada prst neprestano drži okidač...

A onda, zatvarač iznenada ostane u zadnjem položaju i vi sa užasom shvatite da je oružje u vašoj ruci samo komad metala, zagrejan od barutnih gasova...

Ni Šon, ni njegov partner nisu imali previše vremena da razmišljaju o toj pojavi, jer je smrt već stizala po njih. Ona ista oštrica još dva puta zapeva u vazduhu, nanoseći dva strahovita kratka udarca koji su nepogrešivo odvojili gla-

ve od vratova, s lakoćom kidajući vratne pršljenove...

Prilika u crnom lagano vrati dugi mač u korice za svojim pojasom i maskirana glava se okreće kao da oko sebe traži još neki trag života.

Tišina.

Ili ipak ne...

Daleko, tamo na zapadu, zaurla sirena kojoj se ubrzo priključi još jedna. Čak i laiku bi bilo jasno da se najmanje dvojica policijska kola približavaju ovom mestu, alarmirana pozivom nekog zastrašenog građanina koga su probudili ispaljeni hici...

Jednim dugim i sigurnim korakom čovek u crnom se vrati do zida. Duge čelične kandže, koje su se tupo presijavale na njegovim prstima, ponovo se zariše u malter i ciglu i on se s lakoćom uzvera, nestajući u tami...

* *

Sunce je sada već nemilosrdno peklo, što se i moglo očekivati od neba nad San Franciskom u junu. I muve su to znale, debele lene muve koje su slepo srljale u barice usirene, tamne krvi uzbuđeno zujeći i jedva pokušavajući da iz

begnu zamahe rukama umornih i nervoznih ljudi.

— Koliko će to još da traje? — zareža narednik Beker grčeći usne osušene od cigareta. Želudac mu se grčio pred užasnim smradom ovog mesta, podsećajući ga da, sem kafe, ništa drugo nije stavio u njega već gotovo dvadeset četiri časa.

— Radimo onoliko brzo koliko se može! — policijski lekar, mlad čovek po imenu Leri, i ne podiže pogled sa rane koju je pažljivo opipavao prstima. — Kad bismo imali bolju opremu, onda bi i ovaj prokleti posao išao brže... ili da imamo bar dve ekipe koje ne rade već dvanaest sati bez prekida!

Fotograf mahnu Bakeru. Njegovo mršavo sitno lice, nagršeno ogromnim nošem, cerilo se oduševljeno.

— Hej, Lari, dođi da vidiš ovo! — vikao je.

— Video sam — Beker pljunu na asfalt pred svoje noge. — Daj, završi to već jednom, Džoni!

— Što se mene tiče, gotovo je — Džoni sleže ramenima — ali, kladim se da ovako nešto nije video u karijeri!

— I nisam. Pa šta?

— Ništa. Prava klanica, a? Kinezi.

— Kinezi?

— Ko je ovde policajac do đavola, ti ili ja? — Džoni zapali cigaretu i odbaci šibicu u pravcu obezglavljenog tela oko čijih se golih kičmenih pršljenova usirila krv. — Zar je beličevak mogao da napravi ovako nešto?

— U redu, ali zašto baš Kinezi?

— Kineska četvrt nije daleko odavde, zar ne?

— Aha. Samo što u blizini živi mnogo više belih ljudi nego Kineza.

— Svejedno. Kažem ti da su to oni. Sva osmorica ubijena su hladnim oružjem, video si.

— Aha — Beker umorno sklopi oči. — Budi ljubazan, Džoni, i nosi se odavde, proklet bio! Imao sam sasvim dovoljno posla i bez ove klanice ovde. A sada...

Zaćutao je jer su luksuzna crna kola jedva čujno doklizila do njih dvojice, samo na trenutak zastavši pred rampom koju su postavili Bekerovi ljudi.

— O-ho! — značajno namignu Džoni. — Vidi ko nam to dolazi, Lari...

Lice kapetana Hjuita bilo je crvenije nego obično dok je s naporom provlačio svoj ogromni trbuh kroz vrata kola.

— Beker! — zagrmelo. — Šta ovo znači, do đavola?

Lari Beker oseti kako mu krv navire u glavu, ali je iz iskustva znao da se treba uzdržati pred kapetanom Hjuitom.

— Nisam ih ja ubio, kapetane, ako me to pitate! — reče, pitajući se da li mu se u glasu ipak naslućuje malo gneva.

— Nisi — Hjuitt svojim svinjskim očicama pređe preko prizora oko sebe. — Hmm... a ko je?

— Ne znam, kapetane.

— Ne znaš, a? — frknu prezirivo Hjuitt. — Ovaj grad prokleta te dobro plaća, Bekere... tvoj posao je da znaš! Banda maloletnika, je li?

— Pa, ne bih baš rekao, kapetane...

— Banda maloletnika — ponovi Hjuitt samouvereno, klimajući ogromnom glavom. — Pazi šta sam ti rekao, Bake-re! I pošalji ljude da uklone one proklete novinare sa rampe, loša reklama je poslednje što mi je u ovom trenutku potrebno!

Beker u sebi izbroja do deset i udahnu punim plućima.

— Koje ljude, kapetane? — upita tiho. — Svi su već zauzeti, a to traje skoro punih petnaest sati... ne ulazeći u to da mnogi od nas misle kako nas grad ne plaća tako dobro kako se ponegde misli...

— Šta to znači, Bekere? — Hjuittov glas bio je promukao. — Nemaš dovoljno ljudi, je li? Pa traži ljude, Bekere, traži ljude! Sam bog zna da dovoljno policijaca glača stolice po kancelarijama svojim debelim zadnjicama!

Beker se kiselo osmehnu. Znao je da pozivanje na zahteve koje je već nekoliko puta slao u stanicu neće pomoći. I da tamo, sem umornog narednika Korelija, koji posle četrdeset sati dežurstva psuje svakog ko mu priđe, nema ni jednog jedinog policajca. Bilo je lepo biti policijski kapetan sa dobrom platom, luksuznim kolima i finim društvom u ekskluzivnim klubovima. Narednik — detektiv, to je već nešto sasvim drugo...

Još jedna kola dokliziše do Hjuittovih i kapetan se besno okrete.

— Šta ovo znači, Bekere? — zaurla. — Oni tvoji ljudi na rampi propuštaju svakog radoznalca koji poželi da uživa u pogledu na krv. Ko je sad ovaj tip, do đavola?

Visok, vitak čovek četrdesetih godina nije bio impresioniran galamom kapetana Hjuitta. Profesionalno zainteresovanim pogledom prešao je oko sebe, izvlačeći iz džepa legitimaciju u kožnim koricama.

— Piter Dženings — reče no nšalantno. — FBI. Vi vodite ovaj slučaj, kapetane?

— Ah! — uskliknu oduševlje no kapetan. — FBI! Naravno, naravno! Ovo je moj čovek na licu mesta, tako reći, narednik Beker. On će vam reći sve što vas zanima, Dženings. Bekere, pričaj!

— Dobićete moj izveštaj — umorno reče narednik. — U tri primerka.

— Bekere! — zaurla Hjuitt. — To je naređenje!

— U redu, u redu — Beker sleže ramenima i obori pogled, ali mu nije promaklo podsmešljivo svetlucanje u Dženingsovim plavim očima. — Osam momaka je ubijeno, za sada znamo ime samo jednog od njih. Neki Holfret, poznat kao čovek koga plaćaju kad nekoga treba naučiti pameti. Svi su ubijeni hladnim oružjem, verovatno nekom vrstom sablje, sem dvojice. Holfret je jedan od njih, grlo mu je pokidano. Ako niste videli kako to čine divlje zveri, otiđite; ono tamo, u prolazu, njegovi su zemni ostaci. Kod jednog od preostalih otkrili smo samo usku ranu u predelu srca; kako je ubijen otkriće verovatno tek autopsija. Ubica, koliko do sada znamo, nije ostavio nika kve tragove...

— Ubica? — Dženings skupi obrve. — Mislite da je ovo izveo jedan čovek, Bekere?

— Gluposti! — umeša se Hjuitt. — Otkuda ti samo ta šašava ideja, naredniče? Moralo ih je biti bar deseterica! Banda maloletnika, rekao sam ti! Andeli pakla ili neko sličan njima! Sam bog zna da ih je ovaj grad pun!

Beker ga i ne pogleda. Pratio je Dženingsa koji je lagano obilazio oko mrtvih tela, pazeći da ne uprlja svoje lakovane cipele u baricama usirene krvi.

— I ja mislim da je to učinio jedan čovek — reče na kraju, paleći cigaretu. — Položaj mrtvih tela to jasno govori... Štaviše, skoro je potpuno jasan i redosled kojim je to učinio...

— Da li ste zapazili ono? — Beker glavom pokaza prema visokom zidu pored koga su zastali.

— Aha — Dženings se zagleda u duboke ureze u malteru. Iz otvora pravilnog oblika po negde je još uvek sipila crven kasta prašina od cigala. — Kao da je neko zarivao klinove u zid da bi se popeo... ili spustio?

— Ili kandže.

— Da. Kandže... one iste kojima je raskinuo Holfretov grkljan, zar ne?

— Vrlo verovatno — Beker odbaci od sebe nedopušenu cigaretu. Miris duvana više nije uspevao da priguši smrad krvi na suncu.

— Ko, Bekere? — Dženings ga je gledao oštro, kao jednog od onih nesrećnika koje FBI saslušava u svojim podzemnim prostorijama.

— Banda maloletnika — isceri se narednik. — Čuli ste kapetana, Dženings. Jedan od mojih ljudi, onaj mršavko tamo, tvrdi da su to učinili Kinezi. Odaberite objašnjenje koje vam se više sviđa... ja lično još uvek nemam nikakvo...

— Kinezi? Tu bi moglo biti nečega.

— Zbog mača ili sablje kojom je to učinjeno? Možda.

— Možda. Ali, sem ovih ureza u zidu, ubica nije ostavio nikakvog drugog traga.

— Kuda je mogao nestati sa ovog krova? — Dženings podiže pogled.

— Gde god zaželi. Iza ove zgrade je zapušten prostor sa stotinu mračnih prolaza, naročito noću. Prazna skladišta i stambene zgrade koje je još davno trebalo srušiti.

— Bar da smo našli oružje — promrmlja Dženings zamišljeno. — Bilo bi mnogo lakše...

— Naravno — Beker se sažaljivo osmehnu. — Lepo je kad imaš čoveka koji je ubio u besu. Čistog amatera koji na sve strane ostavi svoje otiške i još i oružje pored žrtve. Samo što je naš čovek ubijao veoma mirno i hladnokrvno, bez ijednog nepotrebnog pokreta. Nije načinio doslovno nijednu jedinu grešku...

— Jeste.

— Koju? — Beker se trže.

— Preterao je — tiho reče Dženings. — Osam ljudi odjednom, to je previše čak i za ovaj prokleti grad. Sada ćemo se i mi pozabaviti njim, Bekere...

Narednik priguši osmeh na licu, paleći novu cigaretu.

— Prihvatate li opkladu, Dženings? — upita.

— Ako je razumna... — lice džimenara ozari osmeh.

— Veoma. Kladim se u svoju godišnju platu da ni vi, ni ja, niti iko drugi nikada neće otkriti čoveka koji je ovo učinio!

*
* *

Zavese na velikim francuskim prozorima bile su navučene, ostavljajući čitavu prostoriju u polumraku, ali se devojka snalazila sa sigurnošću osobe koja poznaje svaku

stopu stana. Prešla je ukoso preko tepiha i tiho se spustila na niski udobni kauč, zbacujući cipele sa bosih nogu i podvijajući ih pod sebe laganim, gipkim pokretima.

Na drugom kraju odaje, čovek koji je sedeo na podu u klasičnom položaju za meditaciju nije se ni pomerio, iako je devojka veoma dobro znala da njen ulazak nije prošao neopaženo. Stresla se na pomisao šta bi se dogodilo da se umesto nje pojavio neko nepozvan; ono nago, mišićavo telo koje je podsećalo na lik idola izrezan u tvrdom drvetu, po krenuo bi se kao čelična opruga i uljez bi umro pre nego što bi shvatio da je pogrešio...

Milovala je pogledom čvrsta, prava leđa, široka ramena i snažni vrat na kojem je ponosno stajala glava uokvirena crnom, kratkom kosom. Lice je videla samo iz profila, ali ga je veoma dobro poznavala; pune usne, uvek spremne na osmeh, sve dok se ne zategnu da bi u gnevu otkrile oštre, pravilne zube. I plave oči, tako tople kad počivaju na njenom licu i tako hladne kada se spremaju da poseju smrt oko sebe...

Prošlo je gotovo pun sat pre nego što je do nje dopro šum dubokog udisaja.

Osmehnula se.

— Les — reče tiho.

— Znam da si tu, devojčice.

Čovek se uspravio jednim jedinim tečnim pokretom koji je prkosio sili teže. Ruke su mu se nežno sklopile oko devojčinih vitkih ramena.

— Poranila si — rekao je kad su im s usne razdvojile.

— Znam. Bila sam nestrpljiva.

— Nestrpljenje je loše. Ono vodi u greške. A greške...

Rečenica ostade da lebdi u vazduhu, podsećajući, zbog nečeg, na strah. Na krv. Na smrt...

— Pogrešila sam zato što... zato što...

— Znam — glas muškarca bio je čvrst. — Zato što me voliš, Sumiko. Ali si ipak došla prerano. Nisi mogla znati da li te neko još uvek sledi... Ispod spuštenih trepavica devojke pojaviše se dve srebrna ste kapi tečnosti. On ih nežno pokupi usnama, dok su mu ruke veštima i sigurnim pokretima svlačile laku haljinu sa krhkog, lepo građenog tela... Gotovo pun sat kasnije, devojka se naglo trže i otvori oči.

— Oh... pa ja sam spavala? — reče sa osmehom.

— Ni pet minuta — glas čoveka bio je dubok, nežan. —

To ti je bilo potrebno, devojčice. Zašto noćas nisi spavala?

— Plašila sam se...

— Nije bilo razloga za strah. Oni su mrtvi, Sumiko. A ja sam živ. I nepovređen.

Ona sitnim dlanom pređe po moćnim, preplanulim grudima.

— Da li je to zaista bilo potrebno?

— Da.

— I...

— Htela bi da znaš koliko će to još trajati, zar ne? Dugo.

— Koliko dugo?

Mala pauza.

— Ne znam, devojčice. Zločin je hidra sa sto glava. Čim otkinem jednu od njih, na nje nom mestu niču dve nove... ne znam.

— Zašto, Leslie? Zašto baš ti? I zašto samo ti?

Nasmejavao se, tiho i zamišljeno, milujući dugu crnu kosu koja joj je padala niz gola leđa.

— Jači sam od drugih. I spremniji za taj način borbe od njih. A onda, ja nisam sam, Sumiko. Imam tebe. I Pita. Čemu odjednom ta pitanja? Mnogo puta smo već govorili o tome, zar ne?

— Jesmo, ali...

— Znam zašto pitaš, Sumiko. Ali tvoj strah za mene neće mi pomoći. Naprotiv.

— Oprosti, Les...

— Ne opraštam — nasmeja se on. — Mogu samo nešto da ti obećam...

— Nemoj.

— Ovoga puta zaista čvrsto časna reč. Čim okončam ovaj posao sa Sengerom idejno nekud na dugu, dugu odmor. Gde ti budeš želela da pođemo, važi?

— Mesec dana?

— I dva.

Ona se nasmeja smehom koji je podsećao na srebrna zvana.

— Pazi, držim te za reč — upozori ustajući sa ležaja. Muškarac ju je pogledom punim divljenja pratio kako potpuno naga prelazi prostoriju odlazeći u kupatilo.

— Oblači se, stari jarče! — zapovedi ona šaljivim tonom kada se vratila uvijena u veliki peškir. — Pit samo što nije stigao.

— Pit veoma dobro zna šta nas dvoje radimo kada smo sami ovde — nasmeja se on, ali je već i sam polazio prema kupatilu.

Pevušeći, devojka razmače zavese i otvori vrata koja su vodila na terasu ukrašenu tropskim rastinjem. Punim plućima udahнула je miris koji je blagi vetrić donosio sa okeana. Miris tako različit od zadaha onog oblaka dima koji je čak i ovako rano ujutru već

lebdeo nad gradom, nekoliko milja dalje...

Tihi zvuk zvona prenu ih iz živahnog razgovora nad lakim doručkom. Devojka podiže glavu i lice joj se smrači.

— To je Pit — umiri je osmehom Lesli. Dotakao je jedno dugme na minijaturnoj komandnoj tabli ugrađenoj u zid terase.

— Kako to znaš, Les?

— Jednostavno. Svako od nas drukčije pritiska zvono na vratima. I zvoni gotovo uvek jednako dugo. To je Pit.

— Halo! — pozdravi ih snažni glas sa vrata. — Gle, i naša devojčica je već tu! Zdravo, Les!

— Zdravo, Pite. Sedi. Pretpostavljam da si već doručkovao?

— Naravno — div duge plave kose i otvorenog lica, na kome je grube crte ulepšavao neprekidni osmeh, s lakoćom se spusti u stolicu. Majica je pucala na snažnim mišićima kada je ispružio ruku da dohvati ibrik sa kafom. — Dobro posao, Les — dodade malo tišim glasom.

— Video si?

— Na televiziji. Policija nikom ne dopušta da priđe ovom mestu.

— Izjave?

— »Bez komentara«, to je sve što su rekli novinarima.

Pretpostavljam da te ne zanimaju šasave teorije koje sam pročitao u jutarnjim novinama?

— Ne. Sem ako neko slučajno nije naslutio istinu.

— A šta ako jeste? — Pitovo lice se iznenada uozbilji.

— Onda ćemo preduzeti nešto da ga razuverimo — osmehnu se Lesli Eldrdž mirno. — Ko je to bio? Krejton iz »Egzaminera«?

— Prokletstvo! — Pitov pogled pređe po stolu kao da na njemu traži jutarnje novine.

— Kako si znao?

— Krejton je inteligentan momak. I prilično dobro poznaje Orijent. Šta je napisao?

— Nešto baš u tom stilu: da čitav taj obračun neverovatno podseća na Orijent. Pomenio je Hong Kong, Brusa Lija i njegove filmove, tvrdeći da obračun na Kingsli Roudu — tako ga već svi nazivaju, znaš — izgleda kao da ga je režirao neki od majstora kung-fu filмова.

— Sva sreća što je Brus umro na vreme — osmehnu se Lesli. — Bojim se da bi ga optužili za ovo ubistvo. Ko vodi istragu?

— Narednik Beker. Video sam ga jutros. Ne izgleda ni malo oduševljeno, možeš misliti.

— Jedan od retko sposobnih policajaca u ovom gradu — tiho dobaci devojka. — Moraš biti oprezan, Les...

— Ja sam uvek oprezan, ma da ni Beker neće doznati ništa više od ostalih, ne brini...

— Još neko se umešao u igru — upozori Pit.

— Aha? Čekaj da pogodim... FBI?

— Upravo oni. Momak po imenu Dženings, tako mi rekoše neki novinari koji su ga videli na Kingsli Roudu.

— Njega ne znam. Hmm, znači u igru je ubačena i teška artiljerija, što znači da sve ovo neće trajati još dugo. Senger?

— On još ćuti, a to nije dobro.

— Ima vremena — Leslie Eldridž sa uživanjem proteže svoje snažne mišice. — Ima vremena, Pite. Uskoro će i Senger zaurlati... ali od straha!

— Šta da radimo sa Krejtonom? Da ga ućutkamo, a?

— Ne. Krejton je pošten čovek, Pite. Treba ga samo na vesti na neki drugi trag.

— Moramo biti veoma lukavi. Sam si rekao da je on inteligentniji od drugih.

— Aha. Štaviše, imam utisak da on još nije napisao sve što zna. Znaš li da je nedavno bio u Japanu, Pite?

Ne, do đavola! — zinu Pit.

— Zaista?

— Da. Zadržao se tamo gotovo dvadeset dana i mislim da je dosta toga doznao.

— Pa onda...

— Onda ništa — preseče ga Leslie pokretom ruke. — Rekao sam ti, neću da se Krejtonu dogodi ništa loše, jesi li razumeo?

— Čak i ako...

— Da — čovek po imenu Leslie Eldridž ustade, ispravljajući svoje snažno telo. — Da, Pite. Čak po cenu toga da on svetu otkrije da u San Francisku deluje jedan — **ninda!**

*

* *

Bazil Krejton sanjivo zatrepeta, dižući glavu sa utrnutih ruku. Boga mu, nije valjda ponovo zaspao oslonjen na svoj sto u redakciji?

Telefon pred njim uporno je zvonio i on dohvati slušalicu.

— Krejton — reče, tražeći pogledom sat iza staklenog zida koji je njegovo radno mesto odvajao od ostalih u redakciji »Egzaminera«. Njegova procena nije bila loša; telefon je zazvonio samo desetak minuta posle roka koji je sam sebi najavio. Sat i po posle iz laska jutarnjeg izdanja.

— Maldor — izgovori dobro poznat glas u njegovo uho. — Dođi kod mene, Krejtone. Odmah.

— Jasno, gospodine Maldor — Krejton se isceri licima koja su ga zainteresovano posmatrala kroz staklenu pregradu. — Odmah, gospodine Maldor...

Sat i po od izlaska jutarnjeg izdanja. Proketo rano za novog vlasnika lista, Lua Maldora.

Ali je on i ovaj poziv očekivao. Maldor i Senger veoma često su sarađivali u legalnim, polulegalnim i onim ostalim poslovima, još pre nego što se Maldor tobože povukao u miran život i kupio »Egzaminer«. Ako je neko ostavio osam Sengerovih ljudi u krvavoj bari, buka će se dići do neba; a Maldorov glas neće biti najtiši u tom horu...

Brzi lift ga je za nekoliko sekundi uzdigao u deo zgrade koji je, srećom, retko posećivao. Ovde nije bilo neprestane zvonjave telefona, buke pisanih mašina i uzbuđenih koraka kojima su novinari stizali do svojih stolova sa nekom novom senzacijom u notesu. Po hodnicima prekrivenim debelim tepisima šunjali su se samo debeli poslovni ljudi u skupim odelima i njihove sekreta rice mačjih pokreta i razblu-

dnih tela pod izazovnim haljinama.

— Gospodin Maldor me je zvao — reče on ženi koja ga je hladno motrila kroz naočare sa zlatnim okvirom. Mala Samanta brzo se uspela iz redakcije dovde, sa platom o kojoj je većina novinara mogla samo da sanja. Zli jezici su tvrdili da je za to više trebala da zahvali svojoj veštini u krevetu nego znanju, ali je Krejton znao o njoj više nego ostali. Samanta Goldsmit bila je sposobna žena koja je, sem raskošnog tela, umela da upotrebi i mozak...

— Ah, Krejton — reče ona kao da ga je iznenada prepoznala. — Sačekaj malo, jedan posetilac je kod gospodina Maldora...

— Sa zadovoljstvom — isceri se Krejton, naginjući se nad nju i ispunjavajući pluća mirisom skupog parfema. — Ovo je prilika o kojoj dugo sanjam...

Zabezeknuto ga je pogledala, ne stigavši da reaguje kada je zavukao ruku pod tanku svilenu bluzu i pogladio joj grudi. Uprkos mamurluku, do speo je da odskoči pre nego što se njena ruka digla da kazni tu nezamislivu drskost.

— Dobio sam opkladu — nasmejao se glasno. — Onaj glupi Morel iz gradske rubrike

tvrdio je da ti nosiš vešto izrađene grudnjake, Samanta, devojčice, ali sam ja oduvek znao da je to ispod bluze samo ono pravo!

Samanta Goldsmit, međutim, već je savladala svoje iznenađenje i lice joj je ponovo bilo hladno i nepokretno, lice savršene sekretarice.

— Drago mi je što ste zadovoljni, mister Krejton — reče hladno — ali ćeš mi ovo platiti, kućkin sine! — dodade, istim onim kultivisanim glasom žene iz visokog društva.

— Kad god poželiš, Samanta, dušo, kad god poželiš! — galantno se pokloni Krejton, skidajući imaginarni šešir sa glave. — Reci mi, da li ta lampica što žmirka na tvom stolu znači da je prolaz u svetilište otvoren i za obične smrtnike kakav sam ja?

— Izvolite, mister Krejton — reče ona slatkim glasom. — Mister Maldor vas očekuje...

Ispratila je pogledom njegovu krhku dečaku figuru lenjih pokreta sa nečim nalik na osmeh na licu. Bazil Krejton je bio od onih ljudi koji plene svojom drskošću i otvorenošću, što su mnoge žene, na svoju štetu, prekasno shvatile. U kasnim tridesetim godinama ponekad se još uvek ponašao kao dečak. Ne bi joj bilo nesi-

mpatično da ga bolje upozna, ali...

»Ostavi se gluposti, Samanta«, ukori ona oštro sama sebe. »Taj bedni novinar nema ni dolara na svom računu... a gospodinu Maldoru se ne bi dopalo što njegova ljubavnica spava sa ljudima iz »Egzamine ra«...

Drski osmeh još uvek je lebdeo na Krejtonovom licu kada je za sobom zatvorio vrata tapacirana skupom kožom. Maldorova radna soba bila je, kao i uvek, u savršenom redu! »Verovatno zato što se u njoj ništa ne radi«, prezrivo pomisli Krejton, »ako se ne računa gimnastika sa malom Samantom na ovom kauču u uglu«.

— Stigao sam, gospodine Maldor — reče, posmatrajući drugog posetioca utonulog u fotelju, sa obaveznom čašom viskija u ruci. Prokletstvo, gužva je veća nego što je mislio: Senger lično udostojio se da primi u audijenciju jednog obično novinarsko piskaralo!

— Sedi, Krejtone — Maldorov glas bio je neobično visok za njegovu krupnu, dežmekastu pojavu, ali su ispod čupavih obrva Krejtona posmatrala dva hladna oka sposobnog poslovnog čoveka. — Pretpostavljam da poznaješ našeg uglednog sugrađanina, Vinstona Sengera?

— Samo iz viđenja — potvrđi Krejton glavom, dohvatajući već napunjenu čašu sa stočića već postavljenog uz nje govnu fotelju. — Kako ste, mister Senger?

Senger mu prezrivo klimnu glavom, pokazujući svakim svojim pokretom da mu se ne dopada ovako intiman razgovor sa čovekom koji je na društvenoj lestvici daleko ispod njega. Čak i ovako rano ujutru, njegovo odelo bilo je besprekorno, a retka crna kosa zalizana tako da otkrije visoko čelo.

— Onda možemo odmah da pređemo na stvar, Krejtone. Mom prijatelju Sengeru je jako stalo da otkrije počinioca pokolja na Kingsli Roudu, a po onome što si jutros napisao u listu, obojica smo stekli utisak da znaš možda nešto više od ostalih. Da li je to tačno, Krejtone?

»Da«, mislio je Krejton zlu rado, »mogu se kladiti da je Sengeru stalo da otkrije ubicu... i te kako mu je stalo!«

— Pa — reče oprezno — ne bih rekao da **znam** više od ostalih. Naslućujem nešto, to bi bio mnogo pogodniji izraz.

— Da čujemo onda šta na slućuješ, Krejtone — dobaci Senger hladnim glasom. Preko ivice čaše njegove oči su mo-

trile svaki pokret novinara, poput divlje zveri koja vrebala.

»Neka si proklet ako ti tu informaciju dam potpuno besplatno«, mislio je Krejton.

— Ne bih želeo o tome još da govorim... pre nego što u rukama ne budem imao neke čvršće dokaze.

Nije mu promaklo kako su se Maldor i Senger zgledali. Nagnuo je čašu i otpio jedan mali gutljaj, dobro znajući da će mu biti potrebna sva njegova inteligencija ako dođe do pogađanja sa ovom dvojicom vukova.

— Mister Senger je voljan da isplati nagradu od pet hiljada dolara svakom ko pruži neke informacije o ubici — reče Maldor motreći Krejtona.

— Lepa suma — klimnu novinar glavom. — Na žalost, po daci kojima raspolazem...

— Deset hiljada — dobaci Senger mirno, sa nadmoćnošću čoveka naviklog da kupuje druge ljude. — Odmah...

— Bojim se da moji podaci ne vrede toliko — osmehnu se Krejton. — Vidite, ja...

— Uzmi ili ostavi, Krejtone. Nemam vremena da se pogađam s tobom — produži Senger ne gledajući ga. Sva pažnja, činilo se, bila mu je koncentrisana na ukus pića iz čaše.

— A moj savet ti je da uzmeš — dodade Maldor. — Dok još možeš da uzmeš, Krejtone...

— Što da ne? — Krejton sleže ramenima, nastojeći da priкриje trijumf koji je osećao. Deset hiljada dolara! Od početka je imao predosećaj da će se onaj boravak u Japanu lepo otplatiti.

— Pa, ako insistirate — počete — mogu vam reći šta sam zaključio. Uz ogradu da su sve to razmišljanja potkrepljena sa veoma malo činjenica...

— Bez uvoda! — zareža Senger. — Žuri mi se, čoveče!

— U redu — Krejton otpi gutljaj iz svoje čaše. — Sam način na koji su ta ubistva izvršena odaje čoveka izuzetne snage, brzine i veštine. Sve to su odlike ljudi obučenih u jednoj od istočnjačkih borilačkih veština... a upotreba tradicionalnog hladnog oružja takođe navodi na tu pomisao...

— Kung-fu? — tiho upita Maldor.

— Nešto još bolje od toga — isceri se Krejton. — Kung-fu je termin koji sam upotrebio samo zato što ga prosečan čitalac već poznaje, preko filmova Brusa Lija. Prema čoveku koji je noćas ubijao na Kingsli Roudu pokojni Li je običan amater.

— Ko je to, Krejtone? — Sengerov glas bio je ispunjen pretnjom.

— Ko je, to ne znam. Ali mi slim da znam šta je.

— Govori, Krejtone!

— Ninđa!

— Šta?!

I Maldor i Senger progovorili su u istom trenutku, kao dobro uvežban duet.

— Da, ninđa — zadovoljno se osmehivao Krejton. — Japanski ninđa, jedno od onih bića iz legendi.

— To su bajke, Krejtone — reče Maldor gnevno. — Ninđe više ne postoje... ako su ikada i postojale...

— Postojale su, sasvim sigurno. O tome ćete u Japanu naći more dokaza... i to ne samo u legendama zaostalim iz srednjeg veka. Međutim, veoma dobro se čuva tajna da škole za ninđe još uvek postoje tamo, na drugoj strani ovog okeana...

»Da, gospodo, ovaj kolač niste očekivali«, pomisli zlurado, prateći užasnuti pogled koji su dva čoveka razmenila. »Ne dopada vam se pomisao da postoji tip koga ne možete kupiti za pare, a on se ne boji svih vaših plaćenih ubica!«

— Dokazi, Krejtone, dokazi! — zareža Maldor gnevno. — Takvu bajku svako može da ispriča!

— Budi fer, Lu — blede se osmehnu Senger koji je očigledno prvi povratio prisustvo duha. — Dogovorili smo se da ne tražimo dokaze... produži, Krejtone!

— Ono što se dogodilo noćas na Kingsli Roudu — nastavi Krejton, iskapivši čašu do dna — neodoljivo podseća na metod japanskih ninđa. U prilog tome idu i neka ubistva koja su se u ovom gradu dogodila nešto ranije... mister Senger svakako će se setiti tih događaja. Vidite, ninđe ubijaju veoma brzo i bez ikakvog nepotrebnog šuma, a njihovo glavno oružje je katana, samurajski mač od izvanrednog čelika. Uzgred, tajnu sastava tog čelika savremeni proizvođači spremni su da plate šestocifrenim iznosima... Katana, u veštini rukama, bukvalno može raspoloviti odraslog čoveka; recimo onako kako su raspolovljena tela nekih žrtava na Kingsli Roudu...

— Govori, Krejtone... — Senger se u fotelji nagnuo na pred, zaboravljajući na čašu u ruci.

— Još nešto ukazuje na ninđu: tragovi na zidu. Vidite, oni su koristili kandže od čelika pričvršćene na rukavice i obuće; sa njima mogu da se uzveru i uz najglatkiji zid, praktično nečujno, i tako iznena-

de svakog protivnika. Da, tu je i kostim: pravi se od tanke crne svile priljubljene uz telo tako da ne ometa pokrete. Glavu prekriva kapuljača od istog materijala, sa dva uska proreza za oči. Ninđe imaju običaj da čak i očne kapke premažu tamnom masom kako se ne bi videli u mraku. To je, otprilike sve...

— U redu — uzdahnu Maldor. — Ali ipak... osam ljudi...

— Da bi čovek postao ninđa — osmehnu se Krejton — zahtevaju se pre svega izuzetni fizički kvaliteti. Jedan stari se nsei — neka vrsta učitelja — preko u Japanu, sažaljivo se osmehnuo kada sam mu pomenio olimpijske rekorde iz Los Anđelosa. Izgleda da su takvi rezultati za ninđu svakodnevnost stvar... A onda, tu je i ki... ili či, zavisi kako ćete ga nazvati.

— Ne volim te istočnjačke mudrolije — namršti se Maldor. — Besmislice...

— Možda. Tamo svi veruju da ninđe mogu koristiti slobodnu energiju iz svoje okoline. To bi mogao biti odgovor za one strahovite udarce čije smo efekte svi videli, zar ne?

— Da, to bi mogao biti odgovor.

Sengerov glas bio je veoma tih. I u njemu se naslućivalo

osećanje o kojem ni on sam nije želeo da razmišlja.

Strah.

— Govori dalje, Krejtone — reče ispraznivši čašu jednim gutljajem. — Zaslužio si već svojih deset hiljada... ali mi reci sve što znaš o nindama...

* *

— To je zaista zanimljivo — kreštavo se nasmeja glas iz zapadnog ugla. — Taj Senger je stvarno ubeđen da deluje potpuno samostalno!

— Moja zasluga — javi se glas iz suprotnog ugla mračne prostorije. — Konačno si priznao da ovaj posao vodim suptilno i neupadljivo, onako kako smo se i dogovorili!

Ovaj neobični dijalog vodio se uz pomoć elektronike, jer sagovornici, bez nje, ne bi ni videli ni čuli jedan drugoga. Istina, nisu se videli ni sada, jer minijature TV kamere u svakom od dva pregratka izgrađena kao bunker i nisu bile uključene.

I jedan i drugi posmatrali su isti prizor na svojim ekranima; kasetu sa snimkom razgovora koji su vodili najpre Senger i Maldor, zatim Senger, Maldor i Krejton i konačno o-

pet samo prva dvojica. Spora zumevali su se preko mikrofona, motreći jedan na drugog kroz uske proreze u betonskim zidovima zaštićene debelim blindiranim staklom.

Zaključak je bio očigledan: dva čoveka koji malo veruju jedan drugom, što im nimalo nije smetalo da izvrsno sarađuju na zajedničkom poslu...

— Kako tvoja astma, Arkrajte — zlurado upita glas iz istočnog ugla. — Imam utisak da danas dišeš teže nego obično. Rekao sam ti da ne izlaziš po ovom prokletom smogu...

— Zaveži, Diksone! — zakrešta drugi glas u zvučniku. — To je moja stvar, do đavola... Hajde, da vidimo šta ćemo, imam još gomilu drugih poslova...

— Kakvih?

— He-he! Taj trik pokušavaš već treći put. Sa istim uspehom, he—he! Moje ime je sve što ćeš znati o meni... ako ne računam nebitnu činjenicu što me ponekad muči astma. Rađoznalost je ubila mačku, Diksone, ne zaboravi!

— Srećom, ova mačka ovde obezbedila se od toga — mirno odvrati drugi glas iz zvučnika. — Pitanje je — šta sada?

— Sa Sengerom? On je još uvek koristan.

— Veoma. Šteta što ćemo uskoro morati da ga se otresemo... nego, veruješ li ti u onu Krejtonovu bajku?

— Verujem.

— Ti si onda šašav! Priča je lepo smišljena, nema šta, ali ipak...

— Pazi dobro, Diksone — kreštavo se nasmeja prvi. — Sad ćeš doznati još jedan nevažan detalj o meni. Neko vreme sam i ja boravio u Japanu, znaš...

— I? — Diksonova ruka po gladi prekidač magnetofona. Uređaj za snimanje bio je uključen, naravno. Kao i prilikom svakog od njihovih čestih susreta u ovoj betonskoj tvrđavi. Sve do sada, međutim, detaljne analize svake izgovorene reči nisu mu pomogle da odredi pravi identitet čoveka koji se nazivao Arkrajtom.

Bez sumnje su negde na drugom kraju države i Arkrajtovi ljudi isto to činili sa snimcima njegovog glasa. Budale! Kako im nije palo na pamet da je u njegov mikrofon ugrađen uređaj koji taj glas dovoljno izobličuje da se ne može prepoznati?

A šta ako im je to palo na pamet? I ako Arkrajt ima isti takav uređaj? Možda je i ono astmatično disanje samo trik koji treba da ga zavarava?

— Da, bio sam u Japanu — produžio je Arkrajt. I tamo vi deo mnogo toga čemu niko na Zapadu ne bi poverovao. Japanci su čudna rasa, Diksone, znaš...

— Otkuda onda taj Japanac ovde, do đavola? I zašto se okomio baš na nas?

— Pitanje je da li je uopšte Japanac, ali ninda svakako jeste.

— Beli ninda? Sad govoriš gluposti, Arkrajte!

— Daj bože, daj bože... taj tip bi mogao postati opasan.

— Nema stvarne opasnosti. Senger je jedini koji bi ga mogao dovesti do nas... a njega možemo likvidirati kad god to zaželimo!

— Za to je još rano. U krajnjem slučaju, žrtvovaćemo Sengera da bismo nindu namamili u zamku. U zamku iz koje se više neće izvući, he-he-he!

— Ako postoji — tiho reče Dikson. Za sebe, ali je mikrofon pred njim bio dovoljno osetljiv.

— On postoji, Diksone! — čvrsto reče nevidljivi ortak. — I nemoj se zavaravati lažnim nadama. Pružićeš Senegru još jednu priliku da ga se otaraš, ali tako da, ako ne uspe, ninda otkrije njegov trag.

— Ubiće ga, do đavola!

— Neće pre nego što mu Senger potvrdi ono što svakako već naslućuje da on nije glavni šef u ovom poslu. Od Sengera će zahtevati da ga odvede do pravih šefova... a mi ćemo biti spremni da ga dočeka kamo. S malo sreće stvar se može udesiti tako da se otarasimo obojice jednim udarcem!

— Lukavo... ali pomalo teško izvodljivo... niko ne zna čak ni kako taj čovek izgleda, prokletstvo!

— Ni Holfret nije znao kako izgleda, pa mu je ipak uspelo da ga namami u zamku.

— I za to platio glavom — progundā Dikson. — Ali u redu... govoriću sa Sengerom.

— Ninda će se uhvatiti samo na pravi mamac, Diksone. Ne smeš štedeti ovoga puta... pa čak po cenu da žrtvujemo jedan od transporta srednje veličine. Do đavola, taj gubitak ćemo lako pokriti profitima na drugoj strani!

— To nije loša zamisao — klimnu Dikson glavom, zaboravljajući da ga Arkrajt ne može videti. — Izdaću Sengeru odgovarajuća uputstva. To je sve za danas?

— Ne, nije. FBI se zainteresovao za ovaj slučaj, Diksone.

— Da, pa?

— I oni žele našeg čoveka. Ne bih voleo da ga se nekim slučajem dokopaju pre nas...

— Treba da intervenišem, je li?

— Da, treba da intervenišes, do đavola. Direktno u Vašingtonu: objasni im da su njihovi operativci došli prokleta blizu Sengera i da nam se to ne dopada. Neka ih povuku.

— A šta ako ne pristanu?

Šuštavi zvuk iz zvučnika mogao je biti smeh.

— Pristaće, Diksone, ne brini. Pristaće ako žele da im i dalje dostavljamo tipove koji nam više nisu potrebni. Prokletstvo, bez nas nikada ne bi uhvatili nijednog krupnijeg zločinca, a onda bi se neko vrlo brzo zapitao na šta troše sve one lepe dolare koje im država svake godine galantno određuje iz budžeta. Ne, Diksone, oni znaju da moraju sarađivati, inače...

— Uredu, jasno mi je. Samo što će očekivati da i ovoga puta nešto dobiju, znaš...

— Znam. Dobiće možda čak i samog Sengera ako se moj plan ostvari. Ako ne, daćemo im nekog od plaćenih ubica iz druge lige; ti ćeš već moći da odabereš jednoga...

— Ništa lakše — zacereka se Dikson brutalno. — Te robe bar ima dovoljno na sve strane!

— Baš tako. Ja onda krećem, Diksone... i nemoj više slati svoje ljude da tragaju po

gradu... nikada me neće prepoznati, he-he-he!

Besnim pokretom ruke, Di kson isključi magnetofon, psujući tiho sebi pod bradu. Taj Arkrajt mu je već išao na nerve, ali nije bilo načina da raskine neobični ortakluk, dug već — gospode bože — već skoro deset godina!

Kroz pleksiglas je tupo zurio u goli betonski pod podzemne prostorije u kojoj su se nalazila samo dva bunkera, za Arkrajta i za njega. Bila je to Arkrajtova zamisao, naravno, ali plod zajedničkog rada. Svi ostali koji su samo jednom videli ovu prostoriju bili su već davno mrtvi, a planovi uništeni. Što se ostatka sveta ticalo, ona nije ni postojala...

On i tajanstveni Arkrajt du go su kontaktirali samo pismeno, utvrdivši da se izvanredno dopunjavaju u jednom veoma unosnom poslu: trgovini oružjem. Odluka da se uortače došla je sama od sebe; jedini problem je bio kako se obezbediti od one druge strane i ova građevina je bila odgovor na to.

On i Arkrajt nikada nisu videli lice jedan drugom. Svaki od njih dolazio je jednim od dva ulaza do svog bunkera, bez imalo izgleda da neki posmatrač sa strane otkrije njihov pravi identitet, jer su se

dvoja ogormna vrata otvarala sama na šifru koju je svaki od njih dvojice sastavio za sebe. I često menjao, u strahu od uređaja sposobnih da dešifruju i najkomplikovaniji niz brojeva.

Tolika predostrožnost ponekad mu se činila smešnom, ali je u ovom trenutku bio izuzetno zadovoljan sobom. Doznao je još jedan novi podatak o Arkraju i time pomogao strpljivom kompjuteru koji je skupljao i analizirao podatke o svakoj viđenijoj ličnosti u Americi. Pre ili kasnije on će otkriti Arkrajtovo pravo lice, a onda...

Pune, senzualne usne čoveka koji se zvao Dikson same u svom betonskom bunkeru, razvukoše se u osmeh.

Onda će trgovina oružjem imati samo jednog kralja umesto dvojicu. Ogromni profiti slivaće se na samo jedan račun, ne više na dva.

Sav taj novac, naravno, bio je samo sredstvo, jedan od neophodnih stepenika u njegovom usponu prema onome što je želeo više od svega...

Moć.

*
* *

Tabasko Pit i Lesli Eldridž ostali su sami, gledajući jedan

u drugog. Bio je to pogled pun međusobnog razumevanja.

Ipak, reči su bile neophodne.

— Kaži, Pite — reče Lesli umorno uzdahnivši.

— Zašto, kada već znaš šta ću ti reći? — osmeh plavokosog diva nije delovao naročito uverljivo.

— Pratili su je, zar ne?

— Da — Pit obori pogled.

— Bila je neoprezna, Les. Jako neoprezna. Ali...

— Znam. Iz ljubavi prema meni, Pite. Ali, kakva korist od ljubavi koja i meni i njoj može doneti samo — smrt?

— Znam. Mogao sam ubiti čoveka koji je sledio, ali si mi ti izričito rekao da ga ostavim na miru.

— I dobro si učinio. Senger zna svoj posao. Možeš biti siguran da je tog čoveka pratio drugi, a obojicu neki treći ili možda još više njih.

— I ja sam se toga odmah setio — reče Pit natmurenog lica. — Pa?

— Drugi put ćemo biti oprezniji, ništa drugo. Sem toga, sve to još uvek se može okrenuti u našu korist.

— Kao i obično — Tabasko se naceri. — A Sumiko?

— Žao mi je, Pite. Moraćemo da je uklonimo odavde. Što pre. Sengeru svakog trenutka može pasti na pamet da

je iskoristi kao mamac da bi uhvatio mene. Ona će za koji trenutak stići kući... pozvaćeš njen broj i reći da se u međuvremenu dogodilo nešto što zahteva da odmah ode iz grada. Kud god poželi. I neka se, kada stigne, javi starom šifrom.

— Zašto ja, do đavola?

— Ti je možeš slagati — na smeja se ninda — ja više ne! Tako me dobro poznaje da će me odati sam ton kojim bih govorio. Žao mi je, Pite, ali to moraš učiniti. Zbog nje.

— A i zbog tebe.

— U redu, sebičan sam — sleže ninda ramenima — ali je veoma teško boriti se i neprestano držati Sumiko na oku, Pite. Naročito protiv ovakvih protivnika...

— Senger? Do đavola, Les, on...

— Senger je običan pion u tuđim rukama, mada mi se čini da to ni sam još uvek ne shvata. Iza njega je neko drugi, mnogo moćniji i mnogo opasniji. Možda čak i protivnik dostojan mene, Pite. A to nešto govori, zar ne?

— Misliš da će nas Senger odvesti do onog pravog?

— Verovatno. On će uskoro napasti.

— To sam i očekivao — Tabasko zadovoljno nape svoje snažne mišiće. — Čekamo ih ovde, a?

— Znaš li neko bolje mesto?

— Ne, do đavola, ali mi se baš zato ova kuća ne sviđa. Ići će previše lako, u tome je problem, a ja već odavno nisam bio u pravom revolveraškom obračunu.

— Željan si pucnjave, a? — nasmeja se ninda. — Na žalost, buku moramo izbegavati. Ovo je prilično pust kraj, ali će neko pre ili kasnije dozvati policiju, a momci u plavom im nisu potrebni.

— Otkud ti voliš policiju? — začudi se Tabasko.

— Ja? Nikad je nisam voleo. Samo što pod policijom ne po razumevam one korumpirane komesare, kapetane i narednike, već ljude koji prokleta teško zarađuju svoje bedne plate patrolirajući ulicama po kiši i nevremenu. Ne želim da ih ubijam zato što će vršiti svoju dužnost i pokušati da me uhvate... kao višestrukog ubicu...

Pit se grohoto nasmeja.

— I biće potpuno u pravu, naravno. Na žalost, samo sa njihove tačke gledišta. Šta miliš, na šta je sve spreman Senger?

— Na sve — kratko odvrati ninda. — Ljudi poput njega nisu naučili da gube i u gnevu često gube kontrolu. Senger ne će birati sredstva da me uniš-

ti i zato moramo biti oprezniji nego obično, Pite.

— Čega se plašiš, do đavola? Zidovi ove vile dovoljno su čvrsti da zaustave svaki metak, a pod temeljima...

— Metak iz puške da. Ali šta ako Sengerovi ljudi dođu sa bazukama?

— Prokletstvo! To mi nije palo na pamet!

— Naravno da nije, jer si navikao da plaćene ubice napadaju samo običnim vatrenim oružjem i noževima. Ovo je nešto drugo, Pite. Obračun na život i smrt. Senger veoma dobro zna šta ga čeka ako ne uspe da me uništi.

— Pa zašto se onda, i mi ne sklonimo odavde, do đavola?

Ninda se nasmeši, ali taj osmeh nije obećavao ništa dobro Sengeru i njegovim ubicama.

— Zato što hoću da im dam lekciju koju neće zaboraviti, Pite. Hajde, idi sada do telefona, a evo šta ćemo posle učiniti...

Sat kasnije Pit tiho zviznu, odmičući se od svoje osmatračnice.

— Les, dolaze!

— Znam — Lesli Eldridž čak ne podiže pogled sa knjige koju je čitao.

— Kako, do đavola, kad... ah!

— Da, Pite. Haragei. Ono što ti pogrešno nazivaš »šestim čulom«.

— Nikad mi to neće biti jasno — progunda Tabasko. — Mada priznajem da takvo »čulo« može biti veoma korisno u poslu kojim se bavimo...

— To nije teško postići — osmehnu se ninda ostavljajući knjigu i prilazeći prozoru kraj kojeg je stajao Pit. — Najbitnije je da se tvoje telo sjedini sa okolinom, da prima i tumači svaku vibraciju koja iz nje dopire. Ljubav na jedan način utiče na okolinu, smrt na potpuno drugi način. Nije teško osetiti opasnost koja ti se približava, Pite, i mnogi ljudi poznaju to osećanje...

— Ona povorka vozila mi je sasvim dovoljna kao upozorenje — isceri se Pit. — Pogledaj: troja kola i jedan veliki kamion. Sta li je u njemu do đavola?

— Top.

— Top? Šališ se?

— Ne šalim se. Top ili lansi rni mehanizam za rakete. Rekoh ti da Senger neće birati sredstva da se obračuna sa mnom. Sem toga, lakše od svih drugih može doći do željenog oružja, zar ne?

— Da, ali top...

— Ne budi glup, Pite. Samo prošle godine iz ove zemlje je na razna ratišta po svetu ile-

galno otpremljeno stotinak topova i haubica raznih kalibara za koje je plaćano mnogo miliona dolara. O raketama da i ne govorimo, jer je njih mnogo lakše prošvercovati u brodskom tovaru...

— Prokletstvo, šta ako oni odmah otvore vatru teškom artiljerijom?

— Neće. To oružje im je poslednji adut, za slučaj da drugačije ne budu mogli da izađu na kraj sa nama. Gledaj šta će se sada dogoditi...

Slika o situaciji u kojoj su se dva prijatelja našla biće mnogo jasnija onima koji uspeju da zamisle položaj male vile koja će uskoro postati pozornica krvavog obračuna. Skrivena u gustom suptropskom rastinju, ona se nadnosila nad strmu i nepristupačnu liticu pod kojom je među stenama neprestano penio okean. Do vile je vodio jedan jedini uski put, vijugajući između brežuljaka, tako da se iz daleka mogao zapaziti nailazak svakog vozila.

Loš položaj za odbranu, rekao bi svaki taktičar. Istina, napadaču je prilaz bio veoma težak, ali zato ni brinioci nisu imali nikakve odstupnice. U času kada shvate da su pobedi, ostajale su im samo dve, podjednako smrtonosne mogu-

čnosti: pokušaj proboja ili skok niz liticu.

Kamion je prvi skrenuo sa puta okrećući se bokom na uskoj čistini prekrivenoj korovom. Troja kola su produžila, lagano i zloslutno, odbijajući zrake zalazećeg sunca hromiranim delovima.

— Po četvoro ili petoro ljudi u njima... — mrmljao je Pit. — Senger zaista ne štedi na nama, Les...

— Ne. Pogledaj kamion.

Tri čoveka užurbala su se oko vozila, svlačeći ceradu zaštitne boje. Četvrti je bio gore, zguren iza postolja o koje se oslanjala debela kratka cev.

Pit zviznu.

— Bio si u pravu, Les. Lanser za raketu. I momak nas već ima na nišanu.

— Aha. Vreme je da i mi bacimo svoju prvu kartu na sto. Možda nije tako jaka kao njihova... ali se nadam da će biti mnogo efikasnija.

Držeći na oku kola koja su se približavala, ninda sačeka trenutak koji je već bio odredio, predviđajući kako će se ovaj obračun odvijati.

Da, upravo sada. Sva troja kola su se zastavila i iz njih su nahrupili naoružani ljudi, raspoređujući se u kratak streljački stroj levo i desno od staze.

Jedan od njih podiže ruku i stroj krete napred, laganim, samouverenim korakom, kao da ne očekuje nikakav otpor.

Prsti ninde preleteše preko komandne table sve do tada skrivene drvenom pločom stola...

*
* *

Senger na trenutak spusti dogled sa očiju kako bi obrisao znoj koji mu je tekao niz čelo. Kad ga je ponovo prineo licu, iz grudi mu se ote uzvik iznenađenja.

Taj Eldridž je baš glup! Zar ne shvata da taj očajnički plan ne može uspeti!

Iz kola u kojima je ostao prateći napredovanje svojih ljudi kroz gusto rastinje jasno je video ulaz u vilu. Sada se, desno od stepeništa, podigla čelična ploča vrata garaže i kroz njih je izmileo veliki srebrnasti »korver«, kao zver koja izlazi iz jazbine pošto je naslutila hajku.

— To! — zaurla Senker, lupajući se pesnicom po kolenu.

— Tako je, glupane! Izadi sam iz zaklona, umesto da te ja izvlačim! Moji ljudi će imati divnu, slatku i veliku metu, ha!

Motor »korvera« je sada urlao i za njim se videla duga perjanica prašine sa staze, što Sengeru nije smetalo da kroz vetrobran ugleda dve ukočene prilike.

— Sad, ljudi! — urlao je znajući da ga njegovi revolveraši ne mogu čuti. — Sad, do đavola! Pucaj! Pucaj, glupane!

Akerbom, vođa ljudi koje je odabrao za ovaj zadatak, znao je svoj posao. Ništa se drugo nije ni moglo očekivati od čoveka koji se za trideset i nešto godina života borio u pet ili šest ratova u raznim uniformama.

Sengeru se učinilo da se »korver« doslovno zaneo, kao od vetra, pod pljuskom olova koji se sručio spreda i sa boka. Niko nije mogao preživeti isto vremenu vatru iz dvadaestak automatskih pušaka na tako malom rastojanju i Senger za urla od oduševljenja, lupajući pesnicom o dlan druge ruke.

Međutim, »korver« je tvrdoglavo nastavljao dalje, a one dve prilike, iza sada smrskanog vetrobrana, i dalje su ukočeno sedele na svojim mestima!

Senger zaneme i ostade tako sedeći, širom otvorenih usta. Još pedesetak stopa i kola će proći zonu Akerbomove zasede...

Prokletstvo, umaći će im! Ne!

Rezervoar »korvera« mora da je bio pun do vrha, jer je eksplozija bila spektakularna. Kola su, naizgled netaknuta, odskočila na visokom vatre-nom stubu, da bi se raspala na vrhuncu svoje putanje, zasipajući okolinu užarenim komadima čelika i lima.

»I ljudskih tela«, pomisli Senger sa trijumfom. »I ljudskih tela!«

Odgurnuo je vrata i nespretno iskočio, ne osećajući kako ga suvišni dvogled mlati po trbuhu. Potrčao je prema mestu odakle se sada dizao crni dim neprijatnog mirisa.

Mora to videti! Mora videti kako plamen proždire telo jedinog protivnika kome je uspelo da uplaši Vinstona Sengera!

Akerbom i njegovi ljudi stajali su okupljeni u nepravilnom krugu oko zapaljenih ostataka vozila. Puške su im već bile okačene o ramena, cigarete u ustima, lica raširena u zadovoljne osmehe. »Zašto da ne«, pomisli Senger sa gnevom, mnogo lakše nego što su mislili postali su bogatiji za po hiljadu dolara, prokleti bili«!

— Gde je on? — upita Akerboma džina pljosnate glave koja se, glatko izbrijana, presija

vala pod kosim zracima sunca.

— Tamo negde! — isceri se ovaj, pokazujući na lomaču.

— Ne vidim ga, do đavola!

— Onda priđite malo bliže, mister Senger! I požurite ako želite da vidite nešto drugo sem pepela!

Grub smeh. Senger ih ošinu besnim pogledom i oni se ucu taše, vukući dimove iz svojih cigareta.

Seneger ispuni pluća mirisom paljevine.

— Dobro si ih video? — upita malo mirnije. Čudno, nije bilo onog neponovljivog mirisa sagorelog ljudskog mesa. A opet, ta dva čoveka izgorela su na plamenu čistog benzina i sve se svakako odigralo veoma brzo.

— Kao sada vas, mister Senger — tvrdio je Akerbom. — Je li tako, momci?

Oni u horu potvrdiše, bacajući iskosa poglede jedan drugom. Prokletstvo, šta hoće taj zalizani Senger od njih? Oni su svoj deo posla obavili. Da ne misli možda da ih pređe za njihovu zasluženu nagradu?

— U redu — odluči se iznenada Senger. — Idemo da vidimo čega ima u toj kući!

— Mene tamo ništa ne interesuje — sleže Akerbom rame nima. — Ugovor je glasio da sredimo dva tipa koji su tu

kriju. U redu, njih dvojicu smo sredili. Ostalo je vaša briga, mister Senger.

— A šta ako ih u kući ima još?

— Onda ćemo napraviti novi ugovor — isceri se Akerbom. — Ali bih vam preporučio da požurite, mister Senger. Pust je ovo kraj, ali je neko morao zapaziti ovaj stub crnog dima i svakako već zove vatrogasce ili policiju. Ili i jedne i druge.

— U redu — klimnu Senger glavom. — Još po hiljadu dolara za svakog naoružanog tipa koga zateknemo u toj kući. Važi?

— Svakako — osmehnu se Akerbom. — Na žalost, teško da će takvih biti unutra — on se okreće ljudima. — U redu, momci, idemo. Novi ugovor. Poli, Fert, Ašli... prethodnica...

Njegovi ljudi su već disciplinovano odbacivali cigarete i skidali puške sa ramena. Trojica imenovanih jurnuše napred kratkim skokovima, instinktivno tražeći zaklon među rastinjem.

— Dobra ekipa — reče tiho Akerbom. — Izgleda da sam ipak uspeo da načinim vojnike od njih, prokleti bili. Šteta što u ovoj zemlji nema dovoljno posla za njih...

— Već ćeš se ti snaći, Akerbom — reče prezrivo Senger.

— Hajde, idi po kola, nemam nameru da pešačim sve do vrha tog brda.

— Ja nisam vaš šofer, mister Senger. I svaku uslugu na plaćujem posebno.

Senger se grohoto nasmeja. Raspoloženje mu se naglo popravljalo pri svakom pogledu na tu užarenu gomilu lima i čelika; sada mu nije smetala čak ni Akerbomova gramzivost.

— Idi po ta kola, Akerbom — ponovi. — A sve ono što nađete u kući pripada tebi i tvojim ljudima. Hajde, žuri mi se! Kako ti reče, policija bi zaista mogla uskoro da se pojavi.

Iscerivši se, plaćenik lakim korakom otrča nizbrdo. Trenutak kasnije kola se zaustaviše pored Sengera i Akerbom otvori vrata.

— Izvolite, mister Senger — reče zajedljivo. — Vaša kola vas čekaju!

Ispred njih, Akerbomovi ljudi su strpljivo čekali nova naređenja u streljačkom stroju, na stotinak jardi od kuće. Ona trojica bila su kraj samog ulaza, skriveni iza drveća, a jedan od njih je gledao unazad.

Akerbom naglo okrete volan i kola se zaustaviše u zaklonu jednog žbuna. Izašao je i dao znak rukom.

— Što to znači? — upita Senger iza njegovih leđa.

— Da ona trojica izviđača upadnu u kuću.

— A ako ih tamo... čeka zaseda?

— Onda će poginuti — sleže Akerbom ramenima. — Bolje nego da svi upadnemo u tu zasedu, zar ne?

Bila je to prava mala lekcija iz gerilskog ratovanja: dva čoveka zgurila su se kraj vrata sa puškama na gotovs, treći ih je otvorio udarcem noge i uskočio unutra, a prva dvojica su ga sledila.

Tišina.

Tridesetak sekundi kasnije jedna ruka u kaki-košulji pojavila se na otvorenim vratima i mahnu.

— Vazduh je čist — isceri se Akerbom. — Možete ući, mister Senger.

— Ostani napolju, Akerbom — reče ovaj krećući uskom stazom posutom šljunkom. — Hoću detaljno da pretražim tu kuću. Ako policija naiđe, daj mi znak.

— U redu. Ali nemojte zaboraviti na obećanje, mister Senger.

— Neću. Kad završim, kuća je tvoja. U redu?

— U redu, mister Senger.

Zadovoljno se osmehujući Senger produži svoj put pored ljudi koji su ponovo disciplino

vano čekali, iako su im iz usta virele zapaljene cigarete.

»Da, dobra ekipa«, mislio je. »Akerbom ih je obučio kako valja«. Ne bi bilo loše imati ovakvu grupu ljudi uz sebe kad jednog dana dođe do obračuna sa tim velikim nepoznatim šefom koji izdaje sve teža i nerazumljivija naređenja, ostavljajući mi sve vreme praznu iluziju da radim onako kako ja smatram da treba...«

Odbacivši pokretom ruke te neželjene misli od sebe, Senger ustrča uz nisko stepenište od izlizanih crvenih cigala. »Le pa kućica«, mislio je. »Jednog od ovih dana, kada mi poslovi dosade, kupiću nešto slično... ali ne ovde, na desetak milja od grada. Negde u Južnoj Americi... ili na nekom ostrvu u Tihom okeanu...«

Vrata su još bila širom otvorena i on bezbrižno prođe kroz njih, osvrćući se. Veliko predvorje, lepo uređeno. Malo previše mračno za njegov ukus, ali je dovoljno otvoriti samo one velike prozore koji gledaju prema okeanu i...

Šta je to?

Na tepihu pod njegovim nogama širila se tamna mrlja iz koje je dopirao neponovljivi miris sveže ljudske krvi. A тамо...

Iza troseda postavljenog nasred prostorije, pored niskog stočića, štrčale su dve noge u prašnjavim čizmama i panatlo nama kaki-boje.

— Dobro došli, mister Senger — reče jedan glas iza njega.

Nadljudskim naporom Senger uspe da se uzdrži. Ostao je na mestu, potpuno miran, sa lako raširenim rukama, kao da želi da pokaže da su prazne. Nije okrenuo čak ni glavu, svestan činjenice da se još ni kada nije nalazio tako blizu smrti.

— Ko je to? — upita tiho, gotovo šapatom.

Tih, grlen smeh.

— Zar zaista ne znate ko je ovde, mister Senger? Vlasnik ove kuće... čovek koga ste hteli da likvidirate!

Senger obliznu iznenada osušene usne, dok su mu kroz glavu proletale lude zamisli koje su nudile malo nade za spasenje.

Akerbomovi ljudi su naposljetku. Dovoljno je da vikne i da...

Ali će umreti pre nego što i najbliži od njih stignu do njega. Taj prokleti Eldridž je samo korak iza njegovih leđa, spreman da ga zauvek učitka...

Senger proguta pljuvačku.

— Možemo li da razgovaramo? — upita. — Od mene možeš doznati mnogo, mnogo toga, Eldridž!

*
* *

Samo nekoliko koraka dalje, nevidljiv iza zavese na prozoru sa koga je kontrolisao Akerbomove ljude, Tabasko Pit se jedva uzdrža od smeha. Taj Senger je zaista veličanstven tip! Takvi će pokušati da se pogađaju i dok ih đavoli u paklu budu vilama terali prema kazanu sa vreloom vodom određenom samo za njih!

U redu, glavni im je bio u rukama, ali bitka još uvek nije bila odlučna u njegovu i Le slijevu korist, sve dok napolju stoji tuce do zuba naoružanih ljudi spremnih na sve.

I dok tamo, pola milje dalje, otvor onog lasera još uvek gleda pravo u prozor na kome stoji...

Kao i uvek, zamisao ninđe bila je izvrsna. Vođen daljinskim upravljačem, »korver« sa dve vešto načinjene lutke ustremio se prema napadačima i bio uništen unakrsnom vatrom. Leslie je predvideo čak i slučaj da nijedan hitac ne pogodi rezervoar; daljinska ko-

manda aktivirala je eksplozivno punjenje koje je istog trenutka zapalilo benzin i potpuno uništilo kola.

Naravno da su Sengerovi ljudi postali neoprezni. Zašto bi se plašili kada su njihovi protivnici nestali u plamenu?

Ona trojica, istina, bili su oprezniji nego što je očekivao, ali tri protivnika nisu čak ni zabrinuli nindū. Pit iskrivi usne u osmeh, sećajući se kako je Leslie uspravio već mrtvo telo i mahnio njegovom mrtvom rukom kroz otvorena vrata kako bi dozvao ostale...

— Razgovaraćemo — rekao je nindā, motreći suženim očima svaki Sengerov pokret. — Ali ne ovde...

— Nego? — Sengera kao da je malo umirila pomisao da ga neće odmah ubiti.

— Na drugom, malo zgodnijem mestu... ako to tvoji prijatelji dopuste, Senger.

Senger raširi ruke.

— Neće dozvoliti... Akerbom će uskoro postati nestrpljiv, jer se plaši nailaska policije, a onda...

— Onda ćeš ti umreti prvi, Senger.

— Možda... — glas izdade Sengera i on s mukom proguta pljuvačku. — Možda bismo ih mogli...

— Likvidirati? Ti bi bio spreman da ubiješ dvanaest lju-

di da bi spasio svoju bezvrednu kožu, Senger?

— A ti?

— Ja sam drugo. Samo pokušavam da se odbranim... a ovi ljudi rade za tebe!

— Ono što ja mogu reći vredi više od njihovih života — Sengerov glas ponovo je postao sigurniji.

— Nadam se da je tako, Senger. Za tvoje dobro. Uzmi ovo. Okreni se i uzmi.

Senger se okrete sporo, sa strahom u očima. Na dlanu mu se nađe kuglica veličine oraha, potpuno glatke površine.

— Šta je ovo? Otrov? — pro muca Senger izbuljenih očiju, kao da na dlanu drži zmiju.

— Samo je nemoj ispustiti — nasmeja se ninda. — Reagu je na udar. Unutra je dovoljno eksploziva da nas obojicu pošalje u večna lovišta.

— U ovoj kuglici? Nemoguće!

— Proveri, Senger, ali ne na sebi, već na ubicama koje si ovamo sam doveo...

— Ja?

— Da, ti. Tvrdio si da njihovi životi ne vrede ništa prema informacijama koje poseduješ. Dokaži to. I nemoj da ti neka glupost padne na pamet. Bićeš mrtav pre nego što ta kuglica dotakne pod pred tvojim nogama...

Senger duboko uzdahnu i klimnu glavom, ali mu je kuglica i dalje ležala na dlanu ukočene ruke.

—Dovoljno je da je samo bacim, je li? — niz lice su mu se slivale krupne graške znojaja.

Ninda se prezrivo nasmeja.

— Nije, Senger. Potrebno je da gledaš kamo ćeš je baciti. Oni suiskusni borci i kazna će odmah stići ako promašiš. Ne bi bilo loše da se odmah povučesh u zaklon, a da preživele prepustiš meni i mom ortaku. U redu?

— Onda je možda bolje da... ti baciš? — Sengerove oči bile su pune straha.

— Ne. Kad se ti pojaviš na vratima i pozoveš ih, oni će doći u gomili. Ako vide mene, prvo što će učiniti biće da se bace u najbliži zaklon. I moraš tu kuglicu malo prirodnije držati u ruci, znaš.

Oprezno, kao da je kuglica vrela, Senger je stisnu među prste, oprobavajući njenu težinu.

— Učiniću to — reče promuklo. Krenuo je prema vratima, vučući noge, kao čovek koga vode na električnu stolicu.

Ninda glavom dade znak Pitu, a ovaj mu odgovori podiga vši palac stisnute pesnice. I on i njegova automatska puška, uzeta od jednog od Akerbomo-

vih izviđača, bili su spremni za obračun.

Senger zastade na stepenicama, korak od vrata iza kojih se sada Lesli skrivao.

— U redu je — reče zvonkim glasom koji je verovatno i nje ga samog iznenadio. — Kuća je sada vaša, Akerbom!

Nekoliko usklika, pritajeni žagor. Sa svojim vođom na čelu plaćenici kretoše napred, zabacujući oružje na ramena.

Iz svog zaklona Pit je motrio Akerboma; njegove oči bile su sužene i neprestano je motrio na Sengera.

»On je jedan od onih sposobnih da naslute opasnost«, za ključa Pit. »Moram ga držati na nišanu, jer se može dogoditi da izbegne Sengerov hitac!«

Sa svog mesta nije mogao videti Sengera, ali je trzaj na Akerbomovom licu predstavljao dovoljno upozorenje. Ostali su se ukočili na svojim mestima kada je kuglica u visokom luku poletela prema njima, ali Akerbom ne. Zaurlavši nerazgovetno, on se odbio od zemlje i otkotrljao u stranu, štiteći rukama glavu.

Kuglica je eksplodirala na tlu među nogama njegovih ljudi, razbacujući ih kao oluja suvo lišće. Pit je na trenutak sklopio oči pred snažnim bljeskom, a kada ih je opet otvorio, Akerbom je već bio na boku, sa re

volverom u ruci. Cev njegovog oružja sledila je vitku priliku sa dugim mačem u ruci koja se iznenada stvorila među oborenim ljudima.

Gotovo ne ciljajući, Pit ispalio čitav rafal u Akerboma, gledajući kako meci otkidaju komadiće tkanine sa njegove kaki-košulje. Telo plaćenika zatrese se kao od električne struje i naglo umiri...

Sa nekoliko hitrih poteza katanom, ninda je u međuvremenu dokrajčio sve koji su preživeli eksploziju.

— Pite, brzo! — zaurla -- Raketa! Pokupi Sengera!

U dva skoka, odbacujući ne potrebnu pušku, Pit izlete do vrata na kojima je Senger još uvek ležao, pokrivajući lice rukama. Nimalo nežno šcepao ga je za okovratnik i protresao kao lutku od krpa.

— Hajde, do đavola! Onaj tvoj strelac na kamionu shvaćić da nešto nije u redu...

Vukući ošamućenog čoveka, on pohita za Leslijem koji je dugim koracima gutao prostor između kuće i zaklona u kojem su ostala Sengerova kola.

Raketa je stigla pre nego što ih je njen prodorni zvižduk mogao upozoriti...

Sengerov čovek bio je dobar strelac. Ogromni žutomrki stub plamena i dima uzdiže se nad crvenim krovom kuće. Va

zdušni pritisak izbací sva okna napolje a zidovi se složiše kao kula od karata.

— Hajde! — vikao je ninda otvarajući vrata kola. — Ubica Sengera unutra i upadaj!

Pit ukloni sa čela dugu kosu slepljenu od znoja.

— Les... šta ako on sada bude gađao kola?

— Neće ih pogoditi — smireno odvrati ninda. — Taj lanser nije jako precizan, znaš, i posle svake ispaljene rakete moraju se ponovo podešavati nišanske sprave. Pored toga, gađa sa nestabilnog kamiona, a ova kola su suviše sitan cilj za raketu...

— Oni kod kamiona moraju imati i drugog oružja... — progundá Pit.

— Imaju — reče Senger umornim glasom, kao da se buđi iz sna. — Sva četvorica imaju automatske puške.

Lesli naglo zaustavi kola u oblaku prašine.

— Ovde nas ne mogu videti — reče izlazeći hitro na svoju stranu. — Pite, pređi za volan i vozi oprezno i polako, tako da ja imam vremena da prečicom stignem do kamiona...

Klimnuvši glavom, Pit zaobiđe kola i zauze Lesliejevo mesto. Sačekao je nekoliko trenutaka, a onda ponovo pokrenuo kola vijugavom stazom.

— Nemoj da ti neka glupost padne na pamet — reče motreći Sengerovo lice u ogledalu. — Još uvek sam u stanju da ti golim rukama slomim vrat...

— Sada je gotovo — glas gangstera bio je rezigniran. — Više mi nema povratka...

— Tačno, momak. S nama si i kuvan i pečen — isceri se Pit. — Pa šta, nismo ni mi tako loše društvo, do đavola! Kada bi ti se ukazala prilika da posmatraš jednog pravog majstora kakav je Eldridž na delu?

— Bojim se da ovoga puta neće uspeti. Oni kod kamiona biće oprezni — on proguta pljuvačku. — I... ovaj... mislim da bi morao voziti brže... one rakete nose velike bojeve glave... dovoljno je da padne na dvadesetak jardi od nas pada...

— Ne brini, Senger, dečko moj — uteši ga Pit — vodim ja računa o svojoj koži. Tvoj strelac još uvek nije spreman za sledeći hitac, pogledaj...

Sa mesta na kojem su na trenutak zastali jasno se videlo kako nišandžija okreće točkić nišanske sprave, dok druga dvojica strpljivo čekaju sa dugačkom, dežmekastom raketom u rukama.

— On mora nišaniti nekih stotinak jardi ispred nas —

objasni Pit — ako uopšte misli da nas pogodi. Aha, evo sada pune lanser... skaču sa kamiona, plaše se plamenog mlaža iz motora rakete. Samo je jedan ostao na kamionu... uzima uže okidača u ruku... Sad se drži dobro, Senger!

Motor kola zaurla i ona se zaneše jureći niz bočni nagib koji je vodio do deonice puta ispod njih. Senger zažmuri pred žbunjem koje je jurilo pravo na njih, ali se teška kola probiše kroz rastinje ostavljajući za sobom širok trag. Pit divlje zaurla od oduševljenja kada točkovi ponovo dotakoše šljunak staze dižući oblak prašine od naglog kočenja.

Visoko nad njima prohuja raketa. Začuli su eksploziju gotovo u istom trenutku kada se na padini iznad njih podigao stub dima, zemlje i kamena.

— Za sledeću raketu neće imati vremena — mirno reče Pit ubacujući kola u brzinu. — Gledaj...

Senger je razrogačenih očiju buljio u prizor pred sobom. Vitka Eldridžova prilika kao da je iskrsla iz zemlje pred trojicom ljudi koji su ga čekali sa uperenim puškama. Duga oštrica blesnu na poslednjim zracima sunca i Senger sa užasom shvati da puške padaju

na zemlju zajedno sa rukama koje su ih još grčevito stezale.

Agonija ljudi koji su s nevelikom buljili u svoje odsečene udove trajala je, srećom, veoma kratko. Nova tri udarca poslala su ih na suhu zemlju.

Četvrti je za to vreme skočio sa kamiona i dao se u beg klizajući se i suljajući niz strmu padinu. Nekoliko puta se izgubio iz vida Sengeru i Pitu, ali ga je Eldridž sledio kao njegova senka.

Minut kasnije on se pojavi iza grupe drveća, brišući sečivo mača nečim što je mogla biti košulja ubijenog čoveka. Mahnuo je rukom i Pit potera kola malo brže niz put.

— Reci mi nešto — promuća Senger brišući lice mokro od znoja. — On je... on je ništa, zar ne?

*
* *

— Dakle?

Lice ninde bilo je nemilosrdno i Senger obori pogled.

— Mogu li... mogu li da dobijem nešto za piće? — zacvile. — Moji nervi... — on podiže ruke čiji su prsti nezadrživo drhtali.

— Pite.

Progundavši nešto o tome kako sada mora da služi i pro pale gangstere, Pit dobaci Sengeru tek načetu flašu viskija. Ovaj je otrže od usana tek kada je ispraznio gotovo do polovine, prolivajući tečnost niz bradu.

— Dakle? — ponovi ninda onim istim nemilosrdnim tonom.

— Reći ću vam sve...

— Onda počni već jednom. Ko izdaje naređenja?

Po ko zna koji put Sengerov pogled odluta po izandalom na meštaju malog bungalova u predgrađu koji je Tabasko Pit iznajmio dvadesetak minuta ranije, kada su se uverili da ih niko ne sledi. Kao i do sada, u tom pogledu nije bilo nade. Jedini izlaz vodio je pored ninde, a Senger je znao da je to ravno pokušaju samoubistva.

— To se ne bi moglo nazvati naređenjima — počeo nesigurnim glasom — već nekom vrstom obaveštenja. Dobijam instrukcije šta, kada i gde treba da učinim, a ostalo je moja briga. Mislim, praktično sam nezavisan u obavljanju poslova...

— Kako su te isplaćivali?

— Odmah po obavljenom poslu. Već sledećeg dana poštom sam dobijao obaveštenja od banke da je na moj račun upla

ćena određena suma novca. Nikada od iste banke, pazite. Veoma često bile su to banke u drugim zemljama sveta...

Ninda skupi obrve.

— Tako znači... očekujem sada da ćeš mi reći kako nikada nisi video svog gazdu, Sengere!

Lukav osmeh prelete preko Sengerovog lica.

— Svi to misle — reče. — Pa čak i on...

— Ali?

— Ali je Senger lukaviji nego što se misli — produži čovek već pomalo zadebljalim jezikom. Posle ogromne napeosti, polovina flaše viskija de lovala je munjevitom brzinom i Senger je bio pijan, što je potvrđivao i staklasti pogled. — Pobrinuo sam se da doznam ko je on, kako bih ga imao u šaci ako jednog dana odluči da me isključi iz posla.

— Vrlo dobro. Ko je on?

— Nikada to ne biste pogodili! — pijano se isceri Senger. — Ni za sto godina! Kladim se u hiljadu dolara da to nikada ne biste pogodili!

— Izgubio bi — upozori Pit tihim glasom. — Odavno sam naučio da se ne isplati kladiti se protiv Leslija!

— Misliš? Eldridž? Ili je možda bolje da kažem — nindo?

— Govoriš gluposti, Senger. Šta to treba da znači?

— Ti nisi ninda, Eldridž. Prokleti Krejton je ipak bio u pravu! Zaslužio je svojih deset hiljada dolara...

— Krejton ti je nešto prodao za deset hiljada dolara — zainteresovano upita Lesli. — Neku informaciju?

— Aha — Senger još jednom nateže iz flaše. — Tvrдио je da u gradu postoji čovek koji je obučen u jednoj od japanskih tajnih škola za ninde. On je bio u Japanu, znaš...

— Mnogi su ljudi bili u Japanu — osmehnu se Lesli — ali nisu nikada ništa doznali o nindama. To je bajka, Senger.

— I ja sam tako mislio... dok te nisam video sa onim užasnim mačem u rukama. To je katana, je li? Tako se zove?

— Da. Zove se katana.

— Onda si ti ninda.

— Misli šta hoćeš — Lesli sleže ramenima. — Stali smo kod tvog šefa i ti si tvrdio da nikada ne bih pogodio ko je. Mislim da se varaš, Senger. Ja odavno naslućujem ko je glavna figura i trgovini oružjem u ovoj zemlji, ali sve do sada nisam imao dovoljno dokaza protiv njega...

— Znači li to da prihvataš opkladu? — Senger se zadovoljno cerio.

Lesli je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda klimnu glavom.

— Da — reče. Prihvatam opkladu. Šta želiš kao ulog?

— Svoj život.

Nindine oči blesnuše neobičnim sjajem.

— U redu, Sengere. Obećavam da te neću ubiti...

Senger se kreštavo nasmeja.

— Dobar si trgovac. Tako izrečeno obećanje mi ne znači ništa. Uvek možeš narediti tvom ortaku da me ubije, zar ne?

— Kad kažem »ja«, onda mislim i na njega. Niko od nas dvojice neće te ubiti, Sengere. Dovoljno?

— Dovoljno — Senger klimnu glavom. — Evo kako ćemo to izvesti: obojica ćemo napisati po jedno ime na parčetu hartije. Neka ih Pit pročita. Ako ta imena nisu ista, ja sam dobio opkladu. U redu?

— U redu. Daj mu komad hartije, Pite.

Trenutak kasnije u Pitovim rukama nađoše se dva komada hartije i on ih pažljivo pročitao, prenoseći pogled s jednog na drugi.

— Neka sam proklet — reče. — I to sam čudo doživeo...

— Nije moguće — nasmeja se Lesli. — Zar sam izgubio?

— Izgubio si. Pogledaj sam. Smešeci se, ninda pročitaj oba imena, a onda zgužva papi riće u pepeljaru i prinese im upaljenu šibicu.

— Koje si ime ti napisao? — promuklo upita Senger.

— Bolje da to ne znaš. Prokletstvo, senator Dekster... znao sam da ima veze u krugovima trgovaca oružjem, ali sam bio uveren da je on sam čist.

— Da, senator Dekster — isceri se Senger. — On je moj nevidljivi šef.

— Kako si ga otkrio, Senger?

— Lakše nego što sam očekivao, mada je i on bio neoprezniji nego što bi trebalo da bude. U stvari, upropastila ga je njegova prokleta pedanterija: uveo je običaj da mi obaveštenja dostavlja uvek istog dana i sa istog mesta. Posle toga nije bilo teško utvrditi koja se poznata ličnost u to vreme uvek nalazila u blizini. Sistem eliminacije, znate. Sve to nije trajalo više od tri meseca.

— Kako te je obavestavao? Pismom?

— Ne. Telegramom u specijalnoj šifri. — Ključ šifre je stizao telefonom, tačno jedan sat posle telegrama.

— Odakle je Dekster slao te legrame, Senger?

Senger se nervozno zakikota, pokazujući da ga strah još uvek drži. Njegovog pijanstva je nestalo gotovo isto onako brzo kako je i došlo.

— Nećete verovati. Iz loka la »Spejs Šatl«.

— One čuvene javne kuće za ljude sa dubokim džepom i neobičnim prohtevima? — zinu Pit. — Senator Dekster? Onaj koji svaki svoj govor na televiziji počinje i završava pri dikom o hrišćanskom moralu?

— Da, to je taj — osmehnu se i Lesli. — Pretpostavljam da su i njegovi ukusi neobični, čim bira tako bizarno mesto...

— To ne znam — sleže Senger ramenima. — Mislio sam da je »Speja Šatl« samo mas ka za njegovu pravu aktivnost, ali, do đavola, može biti da uz gred zadovoljava i svoje ostale prohteve. Hm, zanimljiva pomisao...

— Ne bi bilo loše uceniti ga, a? — isceri se Pit. — Komplet fotografija u boji, recimo, koji bi mogao da se emituje odmah posle nekog njegovog govora na televiziji. Čoveče, mogao bi tražiti milion dolara od svake veće mreže, taj Dekster je svima dosadio svojim moralisanjem!

— Kojim danom su ti obaveštenja stizala, Senger? — u meša se Lesli.

— Četvrtkom. Uvek četvrtkom, već više od dve godine. Zašto?

Čak i kada se dogodi nešto neplanirano?

— To se kod mene retko događalo — samouvereno se nasmeši Senger. — Međutim, u pravu si, do đavola! Ponekad su telegrami stizali i drugim danima.

— Pite, pozovi Feliksa u Vašingtonu. Neka što pre pokuša da otkrije gde se u ovom trenutku nalazi senator Dekster. A kad je već kod toga, neka proveriti i generala Rajta... imam predosećanje da će se obojica nalaziti u San Francisku ili na putu prema ovom gradu...

— General? — iznenađeno zinu Senger. — On... to je bilo ime koje si ti napisao, Eldridž? Ali...

— Da, na njega sam mnogo više sumnjao nego na Dekstera — odgovori ninda. — Međutim, lako se može dogoditi da smo obojica u pravu... i da su njih dvojica ortaci u istom poslu!

— Njih dvojica? Ti si šašav, Eldridž! Svi znaju da je general penzionisan jer su otkrивene zloupotrebe u njegovoj službi! A predsednik komisije koja je sve to iznela na svetlo dana bio je upravo Dekster!

— Pa?

Senger zavrte glavom.

— Prokletstvo, u ovom prijavom poslu sve je moguće — reče s gorčinom. — Da, možda si u pravu, Eldridž. Zahvaljujući svom položaju, general bi veoma lako mogao držati sve konce u vezi sa nabavkom oružja iz vojnih fabrika i skladišta. Dekster, opet, ima izvršne veze u ovom gradu i lukama na Meksikanskom zalivu... Čekaj, do đavola! Nećeš valjda tvrditi da nisi izgubio opkladu?

— Reč je reč. Dobio si opkladu, Sengere. Moje obećanje još važi.

Pit se u međuvremenu vratio, zamišljeno se češkajući po gustoj kosi.

— Šta kaže Feliks?

— Nije bio naročito srećan što sam ga probudio, Les. U Vašingtonu je već šest ujutru, znaš...

— Neće mu škoditi da jednog jutra ustane i pre jedanaest — sleže ninda ramenima. — Šta je rekao?

— Javiće mi se za sat ili dva, iako misli da je senator u Vašingtonu. Koliko on zna, večeras treba da se pojavi na nekom prijemu.

— Aha. Videćemo onda. Senger, imaš li još šta da mi kažeš?

— Imam sve podatke o vrstama i količini oružja koje je otpremljeno u poslednje dve godine...

— To me ne zanima. Zanima me samo način na koji se taj lanac može prekinuti, Senger.

— Prilično lako, ali to neće dati nikakve efekte sve dok se ne uklone ljudi sa vrha.

— Dekster i Rajt. I to znam, Senger. Sada možeš da spavaš, sve dok ne stigne poziv iz Vašingtona. Svima nam je potreban odmor.

— A onda? — tiho upita Ta basko.

— Onda ćemo videti. I ti spavaj, Pite. Ne brini, ja ću čuti telefon čim zazvoni...

— I još mi reci da nisi ništa — progundā Senger, smeštajući se na najbliži ležaj.

— Ne zaboravi da telefona još nije bilo kada su ninde de lovale osmehnu se Leslie. — Bilo je to u srednjovekovnom Japanu, ako se ne varam!

*
* *

Naredniku Bekeru trebalo je nekoliko trenutaka da prepozna lice čoveka koji je hladnokrvno otvorio vrata policijskih kola i spustio se na sedište kraj njega.

— Dženings, FBI — reče ovaj sa osmehom na licu, pravično tumačeći narednikovo oklevanje. — Dobro jutro, Beker.

— Napolje! — zareža narednik. — Napolje, proklet bio! Sa nepokolebljivim osmehom na licu džimen podiže ruke u boksterski gard.

— Bez ljutnje, naredniče. Ja samo obavljam svoj posao.

Beker ubaci nekoliko žustrih reči o Dženingsu, njegovim precima i njegovom poslu, ali one prodoše bez efekta, ako se ne računa cerekanje Bekervog vozača koji se sve dotle pravio da spava.

— Ako ste završili, naredniče, da pređemo na stvar — iskoristi Dženings trenutak dok je Beker ispunjavao pluća vazduhom, spreman na novu kišu psovki.

— Posao? S tobom? Nikada!

— Još uvek se ljutite zbog dosijea iz Kingsli Rouda, naredniče?

— Ne, do đavola! Imam punu kancelariju takvih i sličnih dosijea. Nervira me kada vi gotovani iz FBI odnesete sve ono što mi uz mnogo muke pri kupimo. Dva dana sam radio na tom slučaju, Dženings, od jutra do mraka i onda — šta? Ništa!

— Ako vas to može utešiti, ja nisam ni video taj dosije —

osmehnu se Dženings. — Odmah je prosleđen direktno u Vašington, po specijalnom kuriru.

— I?

— Ništa. Verovatno je sada u nekom podzemnom bunkeru i mirno skuplja prašinu u društvu nekoliko miliona sebi sličnih...

— Šta to treba da znači, Dženings?

Dži-men se osvrte oko sebe a onda se nagnu bliže Bekervom uhu.

— Neko gore u Vašingtonu ne želi da se oko tog slučaja diže mnogo prašine. Uostalom, ni okružni tužilac nije forsirao da nađete počinioca, zar ne? To nimalo ne liči na njega, koliko znam.

— Da, sve je učinjeno da se taj slučaj što pre zaboravi — progundā Beker malo mirnije. — Pitam se samo kako su zapušili usta onim prokletim novinarima?

— I za to postoji način — osmehnu se Dženings. — A kad smo već kod toga... bilo bi poželjno da otkažete planiranu akciju, naredniče...

Beker zinu.

— Šta?! Da otkažem?

— Aha. Mig koji sam dobio odozgo veoma je jasan. Otpustite ljude, naredniče, i pošaljite ih na spavanje. Mislim da će vam se uskoro ukazati no-

va prilika da izvršite raciju u »Spejs Šatlu«?

— Davola! Do sutra će čitav grad znati za to! Čije je to naređenje, Dženings?

— Niko u FBI nema prava da naređuje gradskoj policiji, Beker — uvređenim glasom reče Dženings. — Shvatite to kao... recimo, dobar savet. Dalje ruke od »Spejs Šatla«. Bar ove noći.

— Zašto? — isceri se narednik. — Neka velika zverka nalazi se unutra, a?

— Ne znam. Može biti.

— Može biti, je li? E, sad ću da ti kažem šta ću učiniti, Dženings! — Beker je s mukom uzdržavao svoj gnev. — Upašću u taj lokal za tačno petnaest minuta... pošto pre toga obavestim sve veće redakcije u gradu šta se sprema. Iako to u početku nisam namera-vao. I baš me briga ako unutra zateknemo i samog guvernera Kalifornije bez gaća, je li ti jasno, Dženings?

— Grešiš, naredniče. »Šatl« je preveliki zalogaj za tebe...

— Videćemo. A sada — napolje!

Paleći cigaretu Dženings se blede osmehnu.

— Učini mi uslugu, naredniče; dopusti da pratim šta će se dogoditi. Obećavam da ni prstom neću mrdnuti da ome-

tem tebe i tvoje ljude. U redu?

Beker ga sumnjičavo pogleda i sleže ramenima.

— Da vidim i to čudo — pro gundā, a onda se okrete vozaču. — Leni, pozovi mi stanicu i reci Flaertiju da odmah počne da zove sve dežurne redakcije po gradu. Neka im kaže da za tačno trinaest minuta počinje racija u »Spejs Šatlu«!

Tih trinaest minuta proteklo je u napetom ćutanju, tek pokatkad prekidanom signalom iz radio-telefona kojim su ostala kola obaveštavala Bekera da je do sada sve u redu.

— Još nije kasno da se pre domisliš, naredniče — tiho do baci Dženings dok je kazaljka obilazila svoj poslednji krug.

— Kasno je! — isceri se Beker. — Daj signal, Leni, i kreći! I ne štedi sirenu, do đavola, hoću da sve bude u pravom holivudskom stilu!

Kao da su se tu stvorila nekom čarolijom, desetak policijskih kola iznenada se pojavi iz svih okolnih ulica, opkoljavajući široki prostor na kome se nalazila zgrada veoma popularnog lokala »Spejs Šatl«. U plavo obučeni policajci preplaviše parking, a patrola od po tri čoveka postavise na svim ulaznim vratima prepreke od lakih montažnih elemenata, zatvarajući tako prolaz gomila-

ma iznenađenih ljudi i žena koji su već nahrlili napolje, na prvi zvuk sirena.

— U redu, ljudi! — povika Beker u megafon koji mu se stvorio u ruci. — Idemo onako kako smo se dogovorili! Hoću ime i ostale podatke svakog koga zateknemo u ovoj jzbini, pa makar to potrajalo do večeri! Kreći!

Odbacivši megafon, on ratoborno pođe prema glavnom ulazu, praćen Dženingsom koji je sumorno hodao za njim vrteći glavom.

Ogromni hol doslovno je vrio od ljudi koji su bezglavo jurili tamo i amo, tražeći neki izlaz.

— Tišina! — zaurla Beker sa vrata dižući ruku. Masa se naglo utiša, samo je ponegde iz gomile dopirao prigušen ženski jecaj.

— Gospodo — počeo narednik — naš cilj nije da pravimo neprilike poštenim ljudima koji su svratili na jedno piće... pa makar to bilo i sa tuđom ženom. Ili mužem. Sve što želimo jeste da pokupimo one koji na ovom mestu zgrću novac na kartama, na prostituciji i trgovini drogom. Od ostalih ćemo pokupiti samo one najosnovnije podatke i zato vas molim da budete disciplinovani. Inače...

On pretećim pogledom pređe po gomili koja je ponovo zažagorila.

Jedan čovek u civilu mahnu mu rukom sa stepeništa i on mu klimnu glavom, krećući prema njemu.

— Tvoj čovek? — upita Dženings tiho, idući za njim.

— Naravno. Njih dvanaest su ubačeni još sinoć kako bi u datom trenutku sprečili da posetioci napuste tajne kockarnice i bordel. Do đavola, za tili čas svi bi se stvorili u barovima i nevino srkutali svoja pića da to nisam učinio. Ova ko, prave ptičice ostaće tamo gde treba, samo da ih pohvatamo...

— Lukavo — klimnu Dženings glavom. — Sad znam šta je s tobom problem, naredniče...

— Je li? Vidiš, a ja to još uvek nisam uspeo da otkrijem!

— Suviše si pametan za svoje sopstveno dobro — zloslutno reče Dženings. — Gde su kockarnice?

— U desnom krilu zgrade. Međutim, trenutno me one ne zanimaju mnogo, mogu se po uzdati u Trotera koji tamo vodi posao. Koliko sam uspeo da dokučim, ono glavno odigrava se na poslednjem spratu, tamo gde su sobe za ženski ma.

— Vrlo dobro znaš, naredniče, da sud neće prihvatiti nijednu optužbu koja nije potkrepljena dokazima. Te ženske neće govoriti... a njihovim klijentima dovoljno je da izađu u hodnik, pa da im više niko ne može ništa!

— Tačno. Zato sam i rekao svojim ljudima gore da ispale metak iznad svake glave koja se samo pomoli na neka od vrata.

— Ti si lud! To je protivzakonito!

— Naravno da je protivzakonito — nasmeja se glasno Beker. — Hmm, ovaj lift vodi na najviši sprat, čini mi se. Posle tebe, Dženings...

Kada su izašli iz lifta, Beker tiho zviznu. Malo predvorje i široki hodnik bili su uređeni kao dvorac nekog arapskog šehika koji u svojoj kasi drži najmanje tri petrolejska izvora. Vrata, levo i desno u hodniku bila su od skupocenog drveta i izrađena u duborezu čiji su razbludni detalji nagoveštavali šta se odigrava iza njih.

— Je li sve u redu, momci? — obrati se Beker dvojici ljudi koji su stajali na početku hodnika sa pištoljima u rukama. Nijedan od njih na sebi nije imao policijsku uniformu.

— U najboljem, naredniče! — reče onaj bliži, visok momak, jarko crvene kose.

Bilo je dovoljno da ispalimo samo hitac u vazduh i svi su se opet zavukli u svoje sobe kao pacovi. Ha, baš me zanima da vidim mesto gde jednu žensku ne mogu dobiti ni za moju dvomesečnu platu!

Vrata lifta iza njih naglo se ponovo otvoriše i policajci pozdrivo pogledaše prema njima.

Iz lifta izadoše tri čoveka: onizak džentlmen u savršenom odelu, sa zalizanom crnom košom i strahom u očima, visok čovek gipkih, mačjih pokreta, sa dugim štapom u rukama i plavokosi div, obučen u izlizane farmerke i majicu, odeću nezamislivu za »Spejs Šatl«. Bekeru upade u oči da onaj sa štapom jedva primetno hramlje.

— Ko ste vi? — upita on oštro. — Ako mislite da vam ovde nećemo uzeti podatke, varate se. Sem toga, bolje je da vas uhvate bilo gde u zgradi, nego na ovom spratu!

— Mi ne bežimo od vas, naredniče — reče onaj koji je išao na čelu. — U stvari, hteli bismo da vam pomognemo...

— Hvala, ali sasvim lepo ću se snaći i bez vaše pomoći, krto se nasmeja narednik. — Henli, uzmi im podatke i vrati ih dole!

— Moje ime je Senger — reče elegantno obučen čovek.

— To vam nešto govori, zar ne?

— Da. Da smo uhvatili još jednog veoma poštovanog građanina San Franciska u ovoj jazbini. Budite ljubazni, mister Senger, i dajte svoje podatke Henliju. I vaši prijatelji takođe.

— Izgleda da se ne razumemo, naredniče — umeša se onaj sa štapom. Pogled njegovih očiju bio je zagonetan. — Mi smo ovde da bismo vam otkrili gde se nalazi najkrupnija lovina.

— Aha. A ko je to, ako smem da pitam?

Visok čovek se blago nasmeši.

— Pogledajte u poslednju prostoriju na desnoj strani i videćete, naredniče. Ionako mi ne biste verovali kad bih vam rekao njegovo ime.

— Ako je to neki trik...?

— Nikakav trik — umeša se Senger. — Prokletstvo, otiđite i pogledajte... mi ostajemo ovde, a vaši ljudi mogu paziti na nas!

— U redu — klimnu Beker. — Hengli, drži ih na oku. I pucaj ako ti se bilo šta učini sumnjivim. Doerti, za mnom.

— Ne idi, Beker — u Dženingsovom glasu bilo je više molbe nego pretnje.

— Zaveži, Dženings. Ako baš hoćeš da vidiš ko je to, pođi

za mnom! Prokletstvo, gde su ti novinari? Kad su ti potrebni nigde ih nema, a kad bežiš od njih, neprestano ti pletu noge. . .

Negde oko polovine hodnika, Beker zastade jer mu je pažnju privukao šum iza vrata kraj kojih je upravo prošao. Tako se i dogodilo da je licem bio okrenut prema grupi ispred lifta kada je eksplozija odjeknula.

Udarni talas je njega, Doer tija i Dženigsa odbacio daleko na pod, gde su nekoliko trenu taka ostali da leže ošamućeni. Ipak, u pamćenju narednika Bekera ostao je urezan svaki detalj tog događaja, baš kao na usporenom filmu.

Čovek sa štapom prvi se pokrenuo. Munjevitom, gotovo neshvatljivom brizinom, sčepao je onog plavokosog u majici oko pojasa i doslovno ga odneo u svom naletu, odbacivši ga desetak stopa dalje, iza izbočine na zidu koja je skrivala okno lifta.

Eksplozija je stigla samo delić sekunde kasnije. I narednik Beker je bio siguran da zna šta je to eksplodiralo.

Trbuh onoga koji je sebe nazvao Sengerom razleteo se u krvavoj erupciji krvi, delova utrobe, plamena i dima!

»Čovek — bomba«, pomislio je Beker, osećajući da gubi svest.

Zar je i takvo nešto moguće?

*
* *

Hitrim pogledom ninda pređe po zadimljenom hodniku, sledeći tragove Sengerovog tela koje je eksplozija razbacala svud unaokolo.

Haragei, to čudesno predosećanje opasnosti, spasio ga je još jednom. Sve vreme je osećao pretnju koja je dopirala iz Sengerovog pravca, ali je tek u poslednjem trenutku shvatio prirodu te opasnosti.

Neko je, nekada, pod ko zna kakvim izgovorom, u Sengerovo telo ugradio ne baš malu količinu plastičnog eksploziva, koja se mogla aktivirati od ređenim signalom. Efikasan način da uklonite čoveka koji bi mogao postati opasan po vas. . . i uzgred i sve one koji se nađu u njegovoj blizini.

Henli, policajac u civilu koji je stajao ispred Sengera, bio je mrtav. Ona trojica u hodniku nepomično su ležala, iako su bili daleko od središta eksplozije. Kontuzija? Ako je tako, oni će uskoro doći svesti.

A Pit? Šta je s njim?

Široke grudi Tabasko Pita pokretale su se u kratkim, grčevitim trzajima, usta s mukom uvlačila vazduh kroz pomodrele usne.

Šok od eksplozije? Ili nešto drugo?

Hitrim pokretom ninda otvori vrata lifta, osiguravajući sebi tako nešto više vremena. Policajci će uskoro stići ovamo da vide šta se dogodilo, ali je bilo važno da ne stignu pre nego što završi svoj pregled.

Veštim prstima on pređe preko Pitovog grudnog koša i glave. Da, to je to; pod prstima je osetio oteklinu podlive-nu krvlju.

Bila je to, donekle, njegova krivica; u pokušaju da ukloni Pita od eksplozije, bacio ga je tako snažno da je glavom udario o zid.

Fraktura lobanje? Ili običan teži potres mozga?

Svejedno. Morao je ukloniti Pita — i sebe. Što pre.

Kako?

Tamo u hodniku, Dženings se pomeri na podu, ispuštajući zvuk nalik na krkljanje. Sva kog trenutka on, ili jedan od dvojice policajaca, doći će sebi i pokušati da ga spreče da napusti ovo mesto.

Telo ninde bilo je nepomično, ali su mu oči munjevitom brzinom pretraživale svaki inč

okoline. Lift? Ne. Prozori? Ne. Policija je opkolila zgradu, čovek na njenoj svetloj fasadi vi-deće se kao muva na tanjiru.

A tu je bio i Pit...

Da!

Jednim jedinim dugim skokom ninda prilete zidu. Pod samom tavanicom, skriven u krasnom rešetkom, nalazio se otvor ventilacione cevi. Da li je njen prečnik dovoljan da...?

U Lesliejevoj ruci stvori se nož kratkog, širokog sečiva. Trenutak kasnije ukrasna mreža je visila niz zid, sada zakačena samo jednim zavrtnjem u uglu.

Neko drugi bi oklevao pred takvim zadatkom: podići ogromno telo Tabasko Pita do visine od deset stopa nad podom i gurnuti ga, onako opušteno, u uski otvor.

Ninda nije oklevao. Nekoliko trenutaka kasnije, kao mačka se i sam uvukao u isti otvor, potiskujući Pitovo telo dublje opruženim nogama.

U trenutku kada je Dženings seo i otvorio oči, ukrasna rešetka je ponovo bila na svom mestu.

Dži-men je oprezno ustao pri državajući se za zid, još uvek zbunjeno gledajući oko sebe. Nekoliko puta je otresao glavom, kao grogirani bokser, a onda se nagnuo nad nepomično Bekerovo telo.

— Naredniče! Hej, naredniče!

Beker zastenja, a Dženings ga nekoliko puta lako ošamari.

— Znaš da te za to mogu uhapsiti, Dženings — promuklim glasom progovori policajac, ne otvarajući oči. — Napad na policijskog službenika dok vrši svoju dužnost. Neizazvani napad!

Dži-men se zasmija.

— Hajde, naredniče, dosta je bilo izležavanja! Imaćeš pune ruke posla.

Klateći se, Beker se uspravi uz pomoć drugog čoveka. Pogled mu pade na ispruženo telo pred njegovim nogama.

— Doerti?

— Ništa mu nije. I on će uskoro doći sebi. Udar ni talas ga je tresnuo o zid, ali ti Irci imaju tvrde glave.

Pridržavajući se jednom rukom za zid, Beker odšepa u pravcu lifta.

— Neka sam proklet — prošaputa. — Ono, dakle, nije bila halucinacija!

Zelen u licu, Dženings se okrete na drugu stranu.

— Ko je to mogao učiniti, do đavola? — procedi.

— Ne znam. Ali je ideja odlična... podsetićeš me da nešto slično ugradim pojedinim ljudima u ovom gradu. Biće pravo zadovoljstvo pritisnuti

dugme koje aktivira bombu u njihovom trbuhu!

— Tebi je još do šale, proklet bio! — dahtao je Dženings, sa rukama na trbuhu.

— Naravno — Bekerovo lice se uozbilji. — Ja malo češće viđam ovakve stvari od tebe, Dženings. Čist odbrambeni mehanizam; poludeo bih za šest meseci kada bih dozvolio da ovakvi prizori utiču na mene... Prokletstvo!

— Šta je sad?

— Gde su ona dvojica? Ku da su mogli da umaknu? Liftom? Ne... kabina je još na ovom spratu...

— Da nisu... — Dženings ućuta i proguta pljuvačku.

Ne, do đavola, nije ih raznela eksplozija. Ovo što vidiš po tepihu ostaci su samo jednog čoveka. Sengera — brutalno reče narednik. — Hajde, siđi dole i povedi tri ili četiri čoveka, pretražićemo ovaj sprat stopu po stopu!

U otvoru za ventilaciju, Tabasko Pit se strese i prigušeno zaječa.

— Pst, Pite! — prošaputa Lesli. — Ni glasa...

— Gde smo ovo, Les? U grobu?

— Ćuti, do đavola! — prosihta ninda. — Ili želiš da ti ja zapušim usta?

U međuvremenu predvorje i hodnik, koji je ninda video

kao na dlanu, preplaviše ljudi u plavim uniformama, vrata lifta neprestano su se otvarala i zatvarala. Oprezno zaobila zeći užasnu mrlju posutu ljudskim ostacima, policajci su ze lenih lica hitali da otvore jedna po jedna vrata iza kojih su izvodili ljude pobledelih lica i žene drskih pogleda koje su se razmetale svojom golotinjom.

Jednog lica, međutim, nije bilo u tom društvu, iako je ni nđa bio potpuno siguran da mu niko nije mogao promaći.

Senator Dekster nije bio u poslednjoj sobi sa desne strane hodnika. Štaviše, u toj odaji nije bilo nikoga i narednik Beker je izašao sa zbunjenim izrazom na licu, besno šibajući pogledom oko sebe kao da traži nekoga koga će okriviti za misteriozni nestanak jednog od klijenata »Spejs Šatla«. Ra spoloženje mu nije popravila ni čitava gomila reportera koji su vredno nišaniili svojim kamerama neefikasno zaklonjena lica posetilaca javne kuće i ve oma efikasno otkrivena tela že na sa kojima su provodili vreme.

U opštoj zbrci i galami, Lesli uspe da progovori nekoliko reči sa Pitom.

— Kako je? — prošapta.

— Glava... i muka mi je...

— Potres mozga. Lezi samo mirno, uskoro ćemo se izvući odavde, mladiću!

Pit jedva čujno zastenja.

— Najgore mi je što ne mogu da pomerim ni ruke ni noge... Znaš, Les, u jednom trenutku sam pomislio da sam mrtav i sahranjen... i da se budim u mrtvačkom sanduku šest stopa ispod zemlje...

— Ne budi lud! — prosikta ninda. — Ako nas sada uhvate, neće biti lako da se otrgnemo iz kandži policije! Kladim se da posle Krejtonovog članka i Beker već nešto naslućuje!

— U redu, u redu, ali...

— Klaustrofobija se može savladati, Pite. Sklopi oči i misli na nešto prijatno... Šteta što nisi na mom mestu, dole je jedna riđokosa baš po tvom ukusu...

— Koliko ćemo još ostati ovde, do đavola?

— Ne dugo. Beker goni sa ovog sprata sve uhapšene. Verovatno će još jednom pretražiti sobe i otići čim stručna ekipa završi svoj rad na Sengerovim ostacima... čuti sada, gužva se smanjuje, neko bi nas mogao čuti, ove cevi su ve oma akustične...

Protivno običaju policijska ekipa veoma brzo je završila svoj neprijatni posao i užasni ostaci sada su bili zaklonjeni

skupocenim prekrivačem sa je dne od postelja u sobama. Beker se još uvek besciljno mu vao unaokolo, zavirujući u pojedine prostorije i ponovo se vraćajući u hodnik sa izrazom besa na licu.

— Idemo li? — upita Dženings. On i narednik bili su poslednji na spratu.

— Prokletstvo, nikako mi ne izbija iz glave ono što je Senger tvrdio... neko je morao biti u toj odaji, Dženings! I kuda su nestala ona dvojica koji su došli sa Sengerom? Ovde nešto smrdi, do đavola!

— Ovde smrdi mnogo šta! — dži-men nabra nos. — Idemo... a ako baš želiš, pošalji ekipu koja će još jednom pre tresti čitav sprat. Ne zaboravi pri tom nešto drugo: i ti i ja bili smo prilično dugo bez sve sti; za to vreme odavde je mogla nestati gomila ljudi... a u najgorem slučaju prešli su u druge prostorije, predstavljajući se kao nevini posetioči...

— Da, mora da si u pravu — uzdahnu Beker, prilazeći vratima lifta. — Hajdemo, do đavola... krajnje je vreme da se i ja malo odmorim...

Vrata lifta bešumno se sklopiše za njima dvojicom. Zujanje mehanizma koje dopre do ušiju ninde svedočilo je da su sada već nekoliko spratova niže.

— Šta čekamo? — proste-nja Pit. — Izlazimo li?

— Još ne.

— Zašto, do đavola? Ne mogu više da izdržim, Les... ne mogu!

— Još samo malo, Pite... imam predosećanje da će se još nešto dogoditi...

— Muka mi je... a ovde nemam prostora ni da...

Lesli ispuni pluća vazduhom.

— U redu — reče. Pokretom ruke on izbi rešetku oslobađajući sebi prolaz. Trenutak kasnije bio je na podu, sa podignutim rukama, spreman da prihvati Pitovo telo.

U času kada je Pit čitavom težinom bio oslonjen na njega, u dubini hodnika tiho škljocnu brava.

— Štap, Pite! — prosikta ni nđa. — Dodaj mi štap! Tu je, pored tebe!

Tabasko Pit je ćutao. Telo mu se opusti, na bledom licu oči su mu bile sklopljene. Ponovo je izgubio svest.

Ninđa ga svom snagom gurnu natrag u cev i okrete se na vrhovima prstiju, kao divlja zver spremna za napad.

Debeo čovek, okrugle čelave glave, zbunjeno je buljio u njega, zaboravivši na revolver u svojoj ruci.

— Ah — reče ninđa sa podsmehljivim izrazom na licu. —

Senator Dekster je odlučio da izađe iz svog skrovišta. Dobro došli, senatore... i izvinite što odbor za doček trenutno nije na svom mestu...

Tanke usne skupiše se u grimašu prezira i senator podiže svoje oružje, pažljivo nišaneći u nindine grudi. Trzaj na punom licu najavi trenutak kada će pritisnuti okidač i ninda dugim, elegantnim skokom ukloni svoje telo sa putanje mečka.

Pucaj. I krik užasa čoveka koji je shvatio da je promašio cilj. Odbacivši oružje, Dekster nezgrapno potrča hodnikom prema sobi iz koje je izašao.

Poslednjoj sobi na desnoj strani...

Mehanizam lifta zazuja. Policajcima na spratu niže očigledno nije promakao pucanj...

Ninda zastade u pola koraka. Rešetka uređaja za ventilaciju visila je na onom jedinom zavrtnju; čak i u slučaju da on otkrije Deksterovo skrovište i izbegne policajcima, oni će uhvatiti Pita.

Morao je natrag. Ponovo u tu usku cev...

*
* *

— Šta?! — narednik Beker podiže glavu sa svog stola i

pogleda sagovornika zakrvavljenim očima. — Šta si rekao?

— Naređenje — mirno odvrati Dženings. — Ostavićeš »Spejs Šatl« na miru i pustiti sve uhapšene pošto obaviš saslušanje.

— Ha! — Beker lupi pesnicom o sto. — To ćemo još da vidimo! Neko se krije na poslednjem spratu i kunem se da ću ga pronaći, pa makar tu jazbinu morao da rasturim, ciglu po ciglu!

— Srećom, neko je i o tome mislio — blede se osmehnju dži-men.

— Pre pola sata kapetan Hjuit lično je povukao straže oko zgrade. Ako je nekoga i bilo gore, do sada je mirno odšetao i može biti već na drugom kraju grada.

— Neko jeste bio gore, Dženings. Ne zaboravi onaj pucanj koji smo čuli i revolver nađen nasred hodnika. Uskoro ćemo imati i otiske prstiju sa njega, a onda...

— Nećeš imati otiske, Beker — uzdahnu dži-men spuštajući se na stolicu. — Revolver je maločas predat mojoj službi... i kladim se da će svi otisci biti dobro izbrisani pre nego što stignu do laboratorije FBI...

U Bekerovo lice navre krv.

— U redu — reče priguše-

nim glasom. — Šta ovo sve treba da znači, Dženings?

— Da si nagazio na nečije prokleta veliko stopalo, eto šta znači. Nemoj mi reći da te nisam upozorio, naredniče...

— Dobro, na čijoj si ti strani, proklet bio?

Dženings se osmehnu.

— Uglavnom na svojoj. Ne bih želeo da ostanem bez posla i dospem na neku od mnogo brojnih crnih lista koje mogu šefovi sa uživanjem sastavljaju. Da li slučajno znaš šta se događa sa mojim kolegama koje otpuste. Zbog nesposobnosti, recimo?

— Otkud znam — progunda Beker. — Idu u penziju, valjda?

— Aha. Samo što za sada ne postoji način da im se iz pamćenja izbriše ono što su u međuvremenu doznali. Preveliki je rizik ostaviti ih u životu, naredniče. Statistika kaže da malo ko od njih preživi prvu godinu posle penzionisanja... izgleda da postaju jako neoprezni, s obzirom na sve vrste nesrećnih slučajeva koji im se događaju...

— Ukratko, kada potpisuješ za FBI, potpisuješ doživotno, je li?

— Otprilike tako — klimnu dži-men glavom. — Nadam se da sada bolje shvataš moju situaciju. Stalo mi je do tvoje

usijane glave, ali, do đavola, moram voditi računa i o sopstvenoj koži!

Beker ga je nekoliko trenutaka posmatrao, a onda zavuče ruku pod sto. Kada je povukao natrag, u njoj je bila nenačeta flaša viskija.

— Ovo sam čuvao za specijalne prilike — reče zamišljeno. — Čini mi se da je došlo vreme da je otvorimo, a, Dženings? Trebalo bi da bude nekih čaša u tom ormanu sa spisima iza tebe.

— Šta nameravaš da uradiš, Beker?

— A šta bih, do đavola, mogao da uradim? Nikome nije stalo da ima poštene policajce u službi... a meni nije stalo da do unapređenja stignem uvlačeći se u debelu zadnjicu kapetana Hjuita. Prema tome.

— Podnosiš ostavku?

— Bravo! Uvek sam tvrdio da ste vi momci iz FBI inteligentniji od nas dustabanlija. Hajde, daj te čaše, Dženings! Hoću da se napijem i skrešem u lice kapetanu Hjuitu sve što mislim o njemu, tresnem mu moju značku na sto i izađem iz ove proklete zgrade kao slobočan čovek!

— Čovek bez posla — upozori ga Dženings dohvatajući dve čaše iz ormana iza sebe

— Pa šta? Niko još nije crkao od gladi u ovoj zemlji, pa neću ni ja!

— Od gladi nije... — klimnu dži-men glavom. — Dobro si razmislio, Beker?

— Prokleta dobro — Beker podiže noge na sto, nazdravlja jući sagovorniku punom čašom. — U to ime...

Telefon zazvoni i narednik ga prostreli besnim pogledom. Već je bio podigao nogu da ga zbací sa stola, kad Dženingss dohvati slušalicu.

— Kancelarija narednika Bekera — reče. — Da, tu je... lično Bekera... samo trenutak...

Beker ne pruži ruku za ponuđenom slušalicom.

— Podneo sam ostavku, Dženingss. Zaboravio si?

— Još uvek je nisi podneo. I još uvek možeš da se predomisliš. Imam predosećanje da bi ovaj razgovor mogao promeniti tvoju nameru, naredniče...

Slegavši ramenima, Beker prinese slušalicu uhu.

— Da? Ko je tamo?

— Sreli smo se jutros u »Spejs Šatlu«, naredniče — reče dubok muški glas iz slušalice. — Nešto pre nego što je Senger na onako spektakularan način završio svoj život... Čovek sa štapom, sećate se?

— Onaj hromi? Prokletstvo, mister, kako ste se vi izgubili odatle? Kroz dimnjak?

— Nešto slično — reče glas. — Imam važnih obaveštenja za vas, naredniče... o čoveku iz poslednje prostorije na desnoj strani...

— Ne zanima me. Upravo se spremam da podnesem ostavku.

— Oh? Imao sam utisak da ste mnogo tvrdi, naredniče. Dozvolili ste da vas uplaše, a?

— To je moja prokleta stvar! — zareža Beker. — I ne tiče se nikoga drugog!

— Tačno. Međutim, da li ste dobro razmislili o toj odluci... ako šćepate čoveka o kome govorim, to bi moglo uticati na čitavu vašu karijeru. Radi se o krupnoj ličnosti.

— Može biti, ali me ne zanima.

Smeh. Samouveren smeh čoveka koji zna da se njegovim argumentima ne može odoleti.

— Onda čujte samo njegovo ime, naredniče. A posle toga odlučite podnosite li ostavku ili ne...

— U redu — rezignirano klimnu glavom Beker. — Da čujem...

— Senator Endru Džekson Dekster.

— Šta?!

— Dobro ste čuli, naredniče. Upravo on. Krupna lovina, zar ne? Pa čak i ako mu dokažete samo posetu čuvenoj javnoj kući, to bi bilo dovoljno da uništi njegovu političku karijeru.

— Znači li to da se bavi još nekim prljavim poslovima?

— Znači. Negde u zgradi »Spejs Šatla« postoji tajno skrovište ili prolaz do mesta odakle vodi svoje ostale, one ilegalne poslove. Uveren sam da će se uskoro vratiti tamo, jer je pomoću svojih veza u Vašingtonu već izdejstvovao da se istraga prekine i svi uhapšeni puste. Štaviše, biće manje oprezan nego obično, jer misli da policija više neće smeti ni da priđe »Spejs Šatlu«.

— I u pravu je — progundā Beker. — Nijedan od mojih ljudi neće prići ni na milju od tog prokletog mesta.

— Čak ni vi, naredniče?

Beker pogleda u Dženingsa koji se zadovoljno cerio, naslućujući tok razgovora.

— Ne znam — reče u slušalicu. — Koliko je ta informacija pouzdana.

— Video sam ga svojim očima, Bekere. Čak je i pucao na mene pre nego što je ponovo nestao u svom skrovištu.

— Mislim da je vreme da doznam s kim imam posla! — upita Beker, dajući Dženingsu

znak da uključi magnetofon povezan sa telefonom.

— Još nije vreme — u glasu iz slušalice začu se smeh. — Do viđenja, naredniče... i nemojte ispustiti ovu lovину iz mreže!

— Dakle? — upita Dženings prihvatajući slušalicu koju mu je Beker dodao.

Narednik se isceri.

— Ako ti kažem, učinićeš sve da mi pokvariš posao. Kao i do sada. Zaboravi da sam uopšte primio nekakav poziv. U redu?

— Vrlo lako... Ako mi napeš još jednu čašu te žućkaste tečnosti koja je strogo zabranjena u službenim prostorijama. Predomislio si se za ostavku?

— Nisam — natmureno reče Beker nalivajući mu piće u čašu. — Recimo samo da sam odložio odluku... na neko vreme!

Na drugom kraju grada ni Lesli Eldridž nije žurio da odloži slušalicu, iako je veza bila već davno prekinuta. Sa svog ležaja Tabasko Pit pratio ga je zamišljenim pogledom.

— Šta sada? — upita, oprezno opipavajući kesu sa ledom na svojoj glavi.

— Sada? Sada ništa. Treba da se odmorimo, obojica. Pustimo da neko vreme drugi ra-

de za nas — osmehnu se ninda.

— Beker?

— Beker. I Deksterov strah. Pre ili kasnije on će načiniti novu grešku i omogućiti nam da ga se dočepamo. Video sam njegovo lice, Pite; taj čovek neće još dugo izdržati ovu napetost.

— Rajt?

— On je već nešto drugo. Mnogo je tvrdi i odlučniji od svog partnera. Pitam se kako li se oni obezbeđuju jedan od drugog... a naročito kako se Dekster obezbeđuje da ga Rajt ne ukloni!

— Zašto jednostavno ne upa dnemo u »Šatl« i ne sredimo Dekstera, do đavola? Bekeru neće dopustiti ni da se približi tom mestu, videćeš.

— Verovatno, ali je taj momak lukav i već će smisliti neki način da zaplaši Dekstera... Ne, taj tip je slaba karika u lancu i bilo bi pogrešno likvidirati ga, jer onda niko više ne bi mogao da nas odvede do Rajta. Ti znaš staru mudrost ninda...?

— Čuvena mudrost — slabašno se osmehnu Tabasko Pit.

— Vreme je na strani strpljivih.

— Da. Bićemo strpljivi, Pite, i čekati njihovu prvu grešku. Beker je poluga kojom smo dirnuli u osinjak... njio

va reakcija biće brza i upravo zato nedovoljno proračunata.

— A ti ćeš ih kazniti za tu grešku — tiho reče Pit.

— Da — u nindinim očima sevnio je plamen. — Ja ću ih kazniti za tu... i sve druge greške...

*
* *

Arkrajtov glas danas je zvučao još umornije i promuklije nego obično i Dikson raširi usne u prezriv osmeh.

— Zašto kažeš da je bila greška uništiti Sengera? — reče u mikrofona. — Do đavola, on je znao gde se nalazi moj ulaz na ovo mesto! Šta sam drugo mogao učiniti?

— Biti malo strpljiviji — šušкао je Arkrajt. — Sačekati povoljniji trenutak! Ninda nije stradao u eksploziji, jer je imao dovoljno prostora da je izbegne. Da si sačekao da uđu u taj uski betonski hodnik... niko od njih trojice ne bi preživeo!

— Ali bi hodnik ostao otvoren, a Beker je već bio u blizini!

— Pa? Uхватила te je panika, Diksone! Zaboravio si sa koliko je smrtonosnih zamki taj hodnik obezbeđen?

— Jeste, ali...

— Kao što sam rekao — šuštavi glas bio je nemilosrdan. — Uhvatila te je panika... Jesi li preduzeo mere da se policija okani tog mesta?

— Da, ali...

— Brine te što sada i ja znam gde je tvoj tajni ulaz, Diksone, a? — promukli smeh bolesnih pluća. — Pa, tu za sada ništa ne možeš učiniti. Bar dok se ne otresemo ninde, a onda smisli novi način da se obezbediš od mene, he-he-he!

Dikson — Dekster pogladi svoju ćelavu glavu niz koju su se slivali potoci znoja.

— U tome i jeste problem — reče. — Kako ukloniti nindu? Taj čovek je pravi đavo!

— Jeste. I upravo zato na njega treba nahuškati drugog đavola...

— Imaš neki plan, Arkrajte?

— He-he, imam, imam plan, Diksone! Izvrstan plan! A đavo je već upoznat sa njim. Pogledaj ovu kasetu, snimljena je u toku noći na jednom mestu u ovom gradu. Skrivenom kamerom, ali ti neće promaći nijedna izgovorena reč.

Ekran pred Deksterom se osvetli i on se naže napred kako mu ne bi promakao nijedan detalj.

Velika, jarko osvetljena prostorija, na jednom golom betonskom zidu veliki plan San Franciska i okolnih gradova.

Oko dugog stola sedelo je osam ljudi i svi pogledi bili su uprti u onoga koji je stajao pred kartom.

Filmska traka iznenada zastade i na ekranu se umiri grubo lice tog čoveka kratke plave kose i brutalnih usana, naruženih ožiljkom koji je podsećao na iskrivljen osmeh. Preko lica poteče niz slova...

»Ernest Čalmers«, pisalo je na ekranu. »Profesionalni vojnik, profesionalni terorist, profesionalni ubica. Specijalizovao se za politički teror i ubistva viđenijih ličnosti. Još nijednom se nije dogodilo da njegov ugovor ne bude izvršen. Rođen...«

Dekster otrže pogled sa ekrana po kome su se nizali podaci o Čalmersovoj vojničkoj karijeri u raznim armijama sveta, uspešno izvršenim ugovorima, lažnim imenima koja je koristio.

— To je tvoj đavo, Arkrajte? — upita promuklo.

— Da. To je moj đavo. I već sam ga uputio na nindin trag. Gledaj!

Zadrhtavši, slika na ekranu ponovo se pokrete.

Lagano, preciznim glasom kao da pred generalštabom izlaže zamisao za neku odsudnu bitku, Čalmers je objašnjavao svoj plan okupljenim ljudima.

Prateći svaku reč, Dekster je zadovoljno klimnuo glavom. Čalmers je zaista bio pravi umetnik, do đavola! I njegova cena, ma kako visoka bila, isplatiće se veoma brzo!

Kamera još jednom uhvati krupni plan prostorije i stola za kojim su ljudi vredno beležili svaku Čalmersovu reč.

— To je sve — Čalmers okruži ledenim pogledom po prisutnima. — Ima li kakvih pitanja?

Jedan čovek u dnu stola sa oklevanjem podiže ruku.

— Pitaj, Mortone!

— Šta ako... — čovek nervozno proguta pljuvačku. — Šta ako... ako taj ninda ipak umakne?

Čalmerlove usne izviše se u karikaturu osmeha.

— Ne Mortone. Ovoga puta neće nam umaći...

— Vrlo impresivno — reče Dekster kada ekran pred njim zatrepta i ugasi se. — Vrlo impresivno, nema šta!

Promukli kikot.

— Rekao sam ti, boljeg čoveka za te stvari na ovoj planeti nema. Cena, nadam se, ne igra nikakvu ulogu?

— Ne. Iako je Čalmers veoma skup...

— Da. S pravom.

— Nego... — Dekster je oklevao.

— Reci, Diksone. Nešto te brine?

— Da. Čalmers je pomenuo nekakav mamac za nindu... bojim se da mi je promaklo šta pod tim podrazumeva...

Još jednom onaj šuštavi smeh koji mu je već išao na nerve.

— Nije ti jasno, Diksone? Zaista?

— Ne, do đavola! Čalmers je veoma kratko govorio o tome i...

— Biće to lep i sočan mamac, Diksone. Ninda će se zaleteti na njega širom otvorenih usta, a onda... onda će se Čalmersova klopka zatvoriti za njim!

Dekster oseti kako mu se ispod već mokre košulje niz leđa sliva novi talas ledenog znoja.

— Ne misliš. valjda...? — promuca.

— Da. Mislim upravo na tebe, Diksone. Zar ninda može poželeti lepši mamac od tebe, hajde, reci!

Dekster odmahnu glavom.

— Ne. Ne dolazi u obzir... Shvatio sam tvoj plan, Arkraje, proklet bio! Odlučio si da me žrtvuješ, a da se pri tom otarasiš i ninde! Ali ti to neće upaliti, ne! Imam i ja još koji adut u rukavu, do đavola! Ne staću iz ovog grada... iz ove zemlje... sve dok ta stvar ne

bude završena, a onda me se čuvaj, Arkrajte!

Prekinuo je, shvativši da iz sveg glasa urla u mikrofon, praćen samo suvim zvukom Arkrajtovog smeha iz zvučnika. Ruke su mu se tresle kada je dohvatio čašu sa viskijem i sručio tečnost niz grlo.

— Piješ, Diksone? — preko rno reče glas iz zvučnika. — To nije dobro, znaš!

— Da, pijem! I reći ću ti još nešto pre nego što odem: pre ili kasnije otkriću ko si ti i gde se skrivaš, a onda...

— Imaš nameru da odeš, Diksone? Zaista?

— Da. Ne želim da učestvujem u tvom šašavom planu. A ako ti baš treba sočan mamac za nindu, zašto mu se ne bi ponudio sam, a?

— Prekasno, Diksone. Mehaniizam je već stavljen u pokret...

Dekster se trže, gledajući u zvučnik, kao da mu on može preneti izraz na licu nevidljivog sagovornika.

— Šta to treba da znači?

— Čalmers je poznat po tome što brzo radi kad jednom usvoji plan. Klopka je spremna, mamac je već u njoj. I ninda će uskoro stići, Diksone...

— Oni... oni...

— Da. Čalmersovi ljudi su u »Spejs Šatlu«. Neće ti dopustiti da umakneš, Diksone, jer

imaju nalog da nikoga ne puštaju sa poslednjeg sprata. Preporučujem ti da ostaneš gde si, jer ćeš tu biti najsigurniji... ako neko »slučajno« ne otkrije tajni ulaz u tvoje skrovište, he-he-he!

Ukočen od straha, Dekster je nekoliko trenutaka buljio u mikrofon na stolu, a onda pesnicom lupi po prekidaču koji ga je isključivao.

— U redu. Arkrajte — reče tiho, kroz zube. — U redu... »ortak«. Poslušaću tvoj savet... ali, svako ko pokuša da uđe u ovaj hodnik doživeće nekoliko neprijatnih iznenađenja... za koja čak ni ti ne znaš...

*
* *

— Ako želiš, Pite — reče ninda sa osmehom — mogu ti još jednom ponoviti svaki detalj!

— Nije potrebno — mladić odbaci od sebe ispražnjenu limenku australijskog piva, prateći pogledom njen let. — Sve mi je potpuno jasno... sem jedne stvari.

— Koje?

— Zbog čega sam ja ponovo obično trčkaralo koje obavlja sporedne poslove?

— Sporedne? Ne bih se složio s tobom, Pite. Ako ne izvr-

šiš samo jedan od tih zadataka, od mog posla neće biti ništa. I biću veoma srećan ako izvučem živu glavu iz one lavlje jazbine!

— Eto vidiš! Biće ti neophodan momak koji će ti čuvati leđa, Les!

— Ti zaboravljaš da ninde imaju oči i na leđima... i to dva para — Leslievo lice bilo je mirno. — Kome onda da poverim upravljanje helikopterom, Pite? I posao u podstancima?

— U redu — progundā natmureno Tabasko. — Ali, pošto to obavim...

— Pošto to sve obaviš imaćeš taman toliko vremena da se vratiš po mene i pokupiš me se tog krova... ako uopšte dospem do njega. Ne zaboravi da se ne smeš previše zadržavati nad zgradom; u to doba noći vazdušne struje su ćudljive, a jedan jedini dobro usmereni metak može i tebe i mašinu ubaciti u ponor...

— A šta ako ti za to vreme ne obaviš posao?

— Već ću se nekako snaći. Zapamti: helikopter sme nad »Spejs Šatlom« lebdeti samo dva mnuta; posle toga tvoj život je u opasnosti... a mrtav nećeš ni meni pomoći!

Sa glasnim uzdahom Pit otvori novu konzervu piva, što je ujedno označavalo i kraj ra

zgovora. Osmehnuvši se, ninda se spusti na pod u položaj za meditaciju.

U Pitovom društvu nije bilo potrebno posvećivati mnogo pažnje okolini, ali je u nindinom transu jedan deo njegove podsvesti neprestano bdeo, upozoravajući ga i na najmanju promenu u atmosferi male hotelske sobe u kojoj su njih dvojica našli skrovište.

Taj trans imao je dvostruki cilj: potpuni odmor od pretrpljenih napora i prikupljanje snage za obračun koji će na ispit staviti sve gotovo nadljudske mogućnosti ninde. U trenutku kada se uspravi, više od sata kasnije, telo ninde podsećaće na oštricu katana: čvrsto, žilavo, oštro...

I smrtonosno...

Uz dubok uzdah ninda otvori oči. Vetar sa okeana lagano je pomerao zavesu na otvorenom prozoru. Opružen na postelji, Tabasko Pit je blaženo hrkao, sa jednom rukom opuštenom tako da dodiruje gomi lu ispražnjenih konzervi.

Osmehnuvši se, ninda pođe do kupatila. U sobi je vladao prijatan polumrak kada se vratio, jer je sunce već padalo u okean izbrazdan mlečnim tragovima brodova koji su hitali prema zalivu Goldn Gejt i iz njega. I vetar se stišao; biće

to još jedna topla junska noć nad San Franciskom...

Bez žurbe, ali i bez ijednog nepotrebnog pokreta, ninda na nago telo navuče uski kostim od crne svile koja nije odavala nikakav šum pri pokretima. Kapuljača mu je prekrila lice, nimalo ne otežavajući disanje. Pred ogledalom je proverio da čak ni kapci, premazani specijalnom tamnom smesom, ne odaju ni najmanji trag beline.

Širok kožni opasač obuhvatio mu je telo i on, sigurnosti radi, još jednom proveri sadržaj tajnih džepova na njegovoj unutrašnjoj strani. Katana bešumno skliznu u svoje korice na levoj strani opasača.

Ninda je bio spreman za novi obračun...

— Pite — reče tiho. Znao je da će to biti dovoljno.

Tabasko se upadljivo trže, otvarajući oči.

— Uh, do đavola! Nikad se neću navići na taj tvoj đavolski kostim! — reče promuklim glasom.

— Noćas ćeš moći dugo da ga proučavaš — osmehnu se ninda pod kapuljačom koja mu je prigušivala glas. — Možeš da kreneš po helikopter. Čekam te na krovu hotela...

Klimnuvši glavom, Pit ispruži ruku i dva prijatelja se bez reči rukovaše.

Brava tiho škljocnu za Pito-
vim leđima, a ninda priđe pro-
zoru.

Put kojim je krenuo proučio je još u toku dana i sada je bez oklevanja prekoračio prozor i bez šuma se dočekaao na noge dvadesetak stopa niže, na požarnom stepeništu. Kao senka potrčao je naviše, zaobilazeći mesta na stepenicama osvetljena sa hotelskih prozora.

Minut kasnije bio je na ravnom krovu, skriven u senci kućice u kojoj se nalazio motor lifta. Sat mu nije bio potreban; znao je da će za tačno pet minuta nad njim zabrujati motor malog helikoptera iznajmljenog nekoliko sati ranije.

Strpljivo je čekao, tražeći zvuk helikoptera u buci saobraćaja koja je dopirala sa bučne Ulice Kalifornije, duboko pod njim.

Da, Pit je stizao gotovo tačno u sekund. Ninda istupi iz senke.

Dugo uže od crne svile kao zmija prolete pored njega, ali je Leslie bio spreman i njegove čelične šake u rukavicama sklopiše se oko užeta. Ne smanjujući brzinu, helikopter načini oštar zaokret, da bi izbegao antenu na obližnjoj visokoj zgradi, i uputi se u prajcu parka Goldn Gejt na čijoj se ivi-

ci kočilo otmeno zdanje »Spejs Šatla«.

Kao džinovsko klatno, telo ninđe se njihalo pod helikopterom, ali je on znao da ga u tami niko neće zapaziti. Ukrstivši ruke i noge oko užeta radi boljeg oslonca, on je mirno posmatrao bleštavo osvetljene ulice pod sobom, zagušene saobraćajem.

Još jednom promenivši pravac, Tabasko Pit se provuče između dveju visokih zgrada načičkanih svetlećim reklamama. Opasnost da neko vidi ne obični teret bila je velika, ali je ninda znao da čak i onaj ko bude poverovao svojim očima neće imati dovoljno vremena da obavesti policiju, ako mu tako što uopšte padne na pamet...

Površina krova »Spejs Šatla«, načičkana izbočinama otvora za ventilaciju i kućicama nejasne namene promače ispod njega. Odabravši pogodno mesto, ninda oslobodi svoj stisak.

Dočekao se bešumno na noge i odmah nestao u senci. Pre dostrožni ljudi obezbediće se i sa krova, svakako...

Ali je neko od Deksterovih telohranitelja ovoga puta smetnuo sa uma takvu mogućnost. Nimalo čudno, na poslednji sprat moglo se doći samo liftom i sva pažnja čuvara biće

koncentrisana na ono malo predvorje u kojem je završio Senger.

»Uvek postoji drugi put«, po dseti ninda sebe na jednu od prvih lekcija u školi, iz vreme na kada je bio još uvek nespretni početnik, rešen da savlada sve prepreke na svom putu posejanom prezrivim pogledima japanskih učenika koji su govorili da jednom belcu nije mesto među njima.

Zatvorenih očiju, Lesli je ostalim čulima istraživao prostor oko sebe. Haragei je ćutao; ovde na krovu nije mu pretila nikakva opasnost.

Zaštitna rešetka na otvoru za ventilaciju bešumno spade sa svog mesta i ninda nestade u njemu, pridržavajući mač da ne bi zveckao u limenoj cevi.

Puzio je sa sigurnošću čoveka koji u svakom trenutku zna gde se nalazi, nimalo zbunjen mnogobrojnim raskrsnicama na svom putu.

Deset minuta kasnije bio je iza iste rešetke iza koje se jednom skrivao sa Tabasko Pitom. Kao i onda, i sada se raskošno osvetljeni hodnik pružao pred njim, otkrivajući svaki detalj.

Ono čega se bojao, dogodilo se. Uplašeni Dekster već se zavukao u svoje skrovište, a nje govi čuvari ostali su u neposrednoj blizini.

Nadao se da ih je možda ostavio u prizemlju, uveren da će ga policija ostaviti na miru, ali se to nije dogodilo.

Ninda pređe pogledom preko lica petorice ljudi koji su zauzeli mesta u udobnim foteljama preko puta lifta. Bilo je očigledno da je poslednji sprat ispražnjen samo za Dekstera, a lift blokiran, jer ova petorica nisu skrivala svoje oružje, ostavljeno nadohvat ruke, među čašama i flašama po ređanim po niskom stočiću.

Petorica...

Pet ljudi čija su lica odavala iskustvo i veštinu. Svugde petoricu ne može iznenaditi. Sem toga...

Jedno od tih lica, sa usnom nagrđenom ožiljkom, učinilo mu se poznatim.

Sklopivši oči, ninda u mislima prelista svoj dobro čuvani dosije opasnih stanovnika ove planete. Da, ovo lice bilo je na jednoj od fotografija.

A pored fotografije je pisalo...

Čalmers.

Ernest Čalmers!

Prokletstvo, Dekster nije štedeo kada je njegova debela koža bila u pitanju!

Pred nindom se nalazio jedan od najskuplje plaćenih

ubica sveta. I jedan od najopasnijih protivnika koji se uopšte mogu zamisliti.

* *

Vreme je proticalo užasnom brzinom, a ninda još uvek nije uspevao da pronađe pouzdan plan kojim bi se obračunao sa petoricom profesionalaca. Da bar Čalmers nije bio sa njima...

Čulo za vreme govorilo mu je da je Pit već aterirao sa svojim helikopterom i da će za koji trenutak mirno ući na glavni ulaz »Spejs Šatla«. Njihov plan zahtevao je da se jedna od Lesliejevih eksplozivnih kuglica tačno pet minuta kasnije nađe na glavnoj razvodnoj tabli električne instalacije.

Mrak je nindi bio neophodan.

Ali čak ni mrak neće biti dovoljna zaštita od petorice ljudi spremnih na sve. Čalmers nije zaboravio da svoje ljude opremi džepnim svetiljkama koje su im visile na opasačima, spremne za trenutnu upotrebu.

Sem toga, mrak će trajati samo desetak minuta, jer je toliko vremena potrebno da se zgrada prebaci na drugi

vod za napajanje. Uzaludan po-
sao, jer će tih deset minuta
Tabasko Pit iskoristiti za sa-
botažu na podstanici koja na-
paja čitav taj deo grada. Još
pola sata tame, dakle, u naj-
gorem slučaju...

A po isteku tog vremena Pit
će ponovo biti u helikopteru
iznad zgrade, spreman da pri-
hvati nindū...

Naravno, najjednostavnije bi
bilo vratiti se putem kojim je
i došao, sačekati Pita i umaći
odavde.

Samo, to bi značilo da će
Dekster preživeti ovu noć.

I da ninda nije uspeo u svo-
joj zamisli.

Jedan plan formirao se u
Leslijevom mozgu, nestrpljivo
odbacujući sva upozorenja na
opreznost. Plan ludo opasan,
ali... ali i jedino moguć!

Hladnokrvno procenjujući da
su njegovi izgledi na uspeh
svega oko deset odsto, ninda
ispod pojasa izvuče jednu od
kuglica sa eksplozivom čiju bi
formulu svaki proizvođač ra-
do platio sumom sa nekoliko
nula.

Lagano je ispunio pluća va-
zduhom, zatvorio oči...

I zavitlao kuglicu u cev iza
sebe!

Nošeno udarnim talasom ek-
splozije kroz usku cev kao to

povsko đule, njegovo telo pre-
lete čitavo predvorje i sruči se
gotovo pred noge petorici izne-
nađenih ljudi. Bogato ukraše-
na rešetka zveknu o zid, pro-
mašivši za delić inča Čalmer-
sovu glavu.

Na Čalmersove iskrivljene u-
sne navre psovka, ali mu je
automatski pištolj velikog ka-
libra već bio u ruci. Ni ostali
nisu bili mnogo sporiji od nje-
ga.

— Prokletstvo — procedi je
dan od ljudi. — Pa... to je —
ON!

— Ninda!

— Boga mu, on je!

— Kako se ovde stvorio?
Eksplozija? Otkuda?

— Tišina! — zaurla Čalmers
moćnim plućima. — Šta ste se
raskokodakali kao ženturače,
do đavola?

Suženim očima posmatrao
je nepomično telo u crnom ko-
stimu pred svojim nogama, a
onda ga oprezno dotače vrhom
čizme.

— Bez svesti je — progun-
đa neko. — Ili možda...

— Zaveži, Bruno! — prosi-
kta Čalmers ne dižući pogled.
— Okreni ga na lice... ali o-
prezno! Taj momak je pun tri-
kova!

Iscerivši se, Bruno svom
snagom udari opruženo telo u
slabinu. Ono se i ne pomeri.

— Ovaj je gotov, šefe! — reče Bruno zloslutno. — Pazi šta sam ti rekao!

— Okreni ga na lice, do đavola!

Slegnuvši ramenima, Bruno se naže nad Leslija i prevrte ga na leđa.

— Da mu skinem masku?

— Opipaj mu srce, glupane! Njegova faca me ne zanima ako je još živ!

Bruno je nekoliko trenutaka držao ruku na Leslijevim grudima, a onda odmahnu glavom.

— A-ha! Gotov je, kako rekoh, šefe!

— Neko nam je uštedeo trud! — isceri se Čalmers. — Skini mu tu kapuljaču sa lica, Bruno. Baš me zanima ko... prokletstvo, šta je sad to?

»To« je bio iznenadni mrak koji je obavio malu grupu.

Tabasko Pit je obavio svoj deo posla.

Ali, da li će to pomoći ninđi, koji...

— Lampe! — zaurla Čalmers. — Palite lampe, do đavola!

Tri ili četiri kruga svetlosti zaigraše po okolnim zidovima. Čalmers zakloni rukom oči

koje je neko od njegovih neoprezno zasenio.

Hej, šefe!

Krug svetlosti lutao je po tepihu pod njihovim nogama. Telo koje je samo trenutak ranije tu nepomično ležalo, više nije bilo!

— Prokletstvo! — procedi Čalmers. — On nije bio mrtav! Pazite, nije daleko! Gasite te proklete lampe, gasite ih! Sve će nas posmicati kao...

Svetla se pogasiše, ali gotovo u istom trenutku neko bolno kriknu glasom koji su ove iskusne ubice dobro poznavale.

Tako više čovek koji je shvatio da je hladni čelik našao put do njegovog srca...

Samo korak dalje, priljubljen uza zid, ninđa raširi usne u osmeh pod svojom maskom. Stari trik indijskih joga, potpuno obustavljanje životnih funkcija, još jednom je upalio. Naravno, nije mogao dugo da ostane u tom stanju, jer bi za to utrošio suviše energije, ali ovoga puta uspeo je da zavarava Čalmersove ljude.

Maločas je on bio u njihovim rukama. Sada su oni bili u njegovim...

Bešumno se udaljio još nekoliko koraka, očekujući na-

pad. Četvorica preostalih nepomično su stajali na svojim mestima, što je govorilo da su zaistaiskusni borci. Za koji trenutak Čalmers će shvatiti da je tama nindin najbolji saveznik, a onda...

Upaljena lampa odlete do suprotnog zida. Čovek koji je bacio računao je da će se ninda uhvatiti na taj trik.

Šuriken, smrtonosna čelična zvezda sa ivicama iskovanim tako da budu finije od ivica najboljeg brijača, zazuja kroz vazduh. Njen let nije trajao dugo. Tup udar i još jedan krik svedočili su da ninda ni ovoga puta nije promašio.

Rafali iz tri automatska pištolja pocepaše mrak. Meci za dobovaše po zidovima, po tavanici, po podu. Činilo se da ništa živo ne može proći kroz taj zid od olova.

Štaviše, Čalmersovi ljudi ovoga puta nisu morali da ciljaju naslepo. U prigušenoj svetlosti bačene lampe, jasno se videlo kako se jedna varljiva senka kreće tamo i amo.

Tišina...

Jedan od ljudi udahnu vazduh punim plućima, shvativši da nije disao sve dok je pucnjava trajala. Refleks disanja uspostavljen je tako naglo da

nije uspeo da savlada stvoreni šum.

Bila je to njegova smrtna presuda. Sa katanom u ruci, ninda stupi korak napred zadavši udarac hitro i precizno, kao kobra.

Plamićci iz revolvera još jednom raskidoše tamu, ali je senka u crnom bila suviše hitra čak i za metke velikog kalibra. Sem toga, sada su ruke drhtale i onoj dvojici najiskusnijih i najveštijih, onih koji su jedini preživeli susret sa nindom.

Za sada...

U tami odjeknu Čalmersov smeh. Jezivi smeh čoveka koji je shvatio da se nalazi samo korak od smrti.

— Bravo, nindo! — reče. — Mislio sam da znam sve što treba znati o ubijanju, ali si me ti nadmašio! Bravo, još jednom!

Desetak stopa dalje, u zaklonu jedne prevrnutе fotelje ninda načulji uši. Čalmersov glas imao je neobičan prizvuk...

Kao da ne dolazi sa njegovih usana, već odbijen od neke čvrste pregrade!

I Čalmers je još uvek bio pun trikova. Ležao je uza zid, gotovo ga dotičući ustima i nastavio da govori.

— Želiš li da saslušáš moj predlog? Pre nego što ubijemo jedan drugog, nindo... jer ova borba se drukčije ne može završiti... Zašto ćutiš? Plašiš li se smrti, nindo?

Mehanizam lifta zazuja i Les li podiže glavu. To je dakle Čalmers čekao, zbog toga je odugovlačio.

Njemu je stizalo pojačanje. Ovu borbu morao je brzo okončati ako je želeo da se dokopa Dekstera...

— Reci nešto, nindo — izazi vao je Čalmers. — Bar jednu reč... da znamo da si živ, proklet bio... Mortone!!!

Čalmers i Morton bili su do bro uigran par, proveren u mnogim poduhvatima širom sveta. Morton je reagovao na komandu kao da čita Čalmersove misli. Stavljajući sopstveni život na kocku, on uključi svoju lampu i pokrete je u širokom luku, osetljavajući prostor oko sebe.

Samo što je ninda bio tamo gde ga ni jedan ni drugi nisu mogli videti: zaklonjen iza širokih Mortonovih pleća.

Glatko sečivo skliznu kao kroz vodu do Mortonovog srca i lampa mu ispade iz ruke kada se kao vreća srozao

na debeli tepih, natapajući ga svojom krvlju.

Lampa se otkotrlja po podu, osvetljavajući unezvereno Čalmersovo lice, blede od straha.

Nije se usudio da se podigne sa poda. Odbacio je revolver od sebe i užasnuto buljio u krug svetlosti iza kojeg se naslućivala visoka crna pojava.

— Pre nego što me ubiješ — promuca — saslušaj šta imam da ti kažem, nindo...

*
* *

Ekipa narednika Bekera za ovu posetu »Spejs Šatlu« bila je mnogo manja nego tog jutra, ali je zato bila brižljivo odabrana, od ljudi spremnih da nategnu ili pogaze poneko od policijskih pravila za ljubav uspeha u planiranom poslu.

Sem toga, čitava operacija bila je potpuno ilegalna, bar utoliko što kapetan Hjuitt nije imao pojma o njoj...

— Imaš vojsku od samih narednika, Beker — iscerio se Mansini, dugajlija iz susedne policijske stanice. — A kažu

da su narednici so armije. Pre ma tome...

— Meni se ovo ne sviđa — nemarno je prokomentarisao već osedeli narednik Flaerti, Bekerov saradnik — ali, do đavola, baš me zanima šta će iz svega ovoga ispasti!

Kvilien, najbolji Manisinijev prijatelj je ćutao, ali su svi znali da će prihvatiti svaku zamisao koja bi mu pomogla da se otrese aħonimne optužbe da je primao mito od vlasnika nekih lokala u Kineskoj četvrti. Ko god je zavirio u Kvilijenov vlažni stan u suterenu i video četvoro dece u pohabanoj odeći, nasmejao se na tu pomisao, ali je Kvilijen bio pod suspenzijom i već treći mesec sa polovinom plate čekao da mu se sudi.

A sada je Manisini već bio mrtav, a Kvilijen je i dalje ćutao, pritiskujući rukom veliku ranu na desnom ramenu koju mu je načinilo zrno iz automatskog pištolja kalibra 7,65 milimetara...

— Stići će za koji minut, Time — blago reče Beker odbacivši telefonsku slušalicu direktno na pod. — Ne brini, rana nije opasna... ali, uostalom, ti to znaš bolje od mene, zar ne?

Kvilien klimnu glavom.

— Ostavi mi još jedan šaržer, Beker — reče. — Možda imaju još kojeg ubicu u blizini, a ovde nemaš nikoga da ti čuva leđa...

— Ne brini, Time. Bila su samo trojica, proverio sam. Ni ko ih u lokalu ne poznaje. Žao mi je što je Manisini onako glupo naleteo na metak, ali...

— Dobro smo prošli. Da nije u odsudnom trenutku neko isključio struju, sredili bi smo svu četvoricu. Ta trojica su bili dobri borci... video si ko su?

— Nemaju dokumenata, ali sve ostalo svedoči da su profesionalci. I to veomaiskusni profesionalci, Time. Neko ih je naručio iz uvoza. Nikada ih još nisam video u ovom gradu.

— Oni su bili na straži pred ulazom u lift, Beker. Gore, na poslednjem spratu, događa se nešto što mi ne bismo smeli da vidimo. Budite oprezni, gore ih sigurno ima još...

— Bićemo, Time. Čekam samo da oni prokleti mehaničari priključe rezervno napajanje za lift, pa ću poći gore...

— Možda bi trebalo da pozoveš pojačanje... — Kvilijenovo lice zgrči se u bolnu grimasu.

— Ne — odmahnu Beker glavom. — Čim se u stanici čuje da smo ovde, pola grada će skočiti da nas ukloni. Ovo ostaje privatna akcija nas četvorice. Do kraja.

— Vas dvojice, misliš... Ma nsini je gotov... a ni od mene nećeš imati mnogo koristi...

Iz sporedne prostorije pojavio se čovek u umazanom radnom kombinezonu i dade znak Bekeru.

— Lift je sada priključen na drugi vod reče. — Ali požurite, do đavola, ta linija nije predviđena za toliko opterećenje...

— U redu! — Beker potapša Kvilijena po ruci. — Ne brini, momak, uskoro će sve biti u redu. Flaerti, krećemo!

Sa snažnom električnom lampom u rukama, Flaerti uskoči kroz otvorena vrata lifta.

— Šta misliš, ko nas čeka gore? — upita promuklo stari narednik.

— Drugovi one trojice dole. Imaš još neko glupo pitanje? — isceri se Beker.

— Jedan od ljudi iz obezbeđenja zgrade rekao mi je da ih je gore prošlo pet ili šest. Da nije to preveliki zalogaj za nas dvojicu, Beker?

— Videćemo. I to veoma brzo. Pazi, kada se vrata otvore, skači desno a ja ću levo. Okej?

Uz laki drhtaj, lift stade i vrata počеше da se otvaraju.

— Ovde je policija! — zauzela Beker. — Niko da se nije pomerio s mesta.

Prizor pred njim podsećao je na neku nadrealističku sliku. Tamni prostor, osvetljen jednom jedinom lampom čiji je svetlosni krug pokazivao lice izobličeno od straha. Neko liko nejasnih kontura tela razbacanih po podu.

I jedna uspravna senka nejasnih obrisa, duboko u hodniku...

— Ni pokreta! — ponovi Beker sa revolverom u ruci. — Ovde je narednik Beker iz policije San Franciska!

Svetla nad njihovim glavama zatreperiše i blesnuše, činilo se snažnije nego ikada. Trajalo je to samo sekund ili dva, pokazujući za koliko je Tabasko Pit zakasnio u svom poduhvatu.

A onda se oko njih ponovo sklopi tama, dublja nego ranije.

Svetiljka na podu ponovo je pokazivala ono isto lice, ali je ono sada bilo mirno.

Mrtvo...

— Beker, jesi li ti video...?
— javi se užasno glas narednika Flaertija.

— Video sam — i Bekerov glas bio je prigušen. — Ostani gde si, on je još negde u blizini...

Sve ono što se odigralo dok su svetla bleštala bilo je urezano duboko u Bekerovo pamćenje, iako njegov mozak još nije dospeo da analizira čitav događaj.

Jedna vitka prilika, od glave do pete obučena u crno, pri skočila je telu opruženom pored zida i zadala jedan jedini udarac dugim blistavim sečivom koje je sa karakterističnim, neponovljivim šumom rasjeklo vazduh.

Gornji deo tela sada je bio odvojen od donjeg. Mnogo puta već natopljeni tepih bio je osvežen novim vrelinom potokom.

A onda je ta prilika u crnom odskočila na jednu, pa na drugu stranu — i nestala!

— Ko je to bio, Beker?

— Ne znam.

— Da pucamo?

— U koga, do đavola? Daj mi tu lampu!

— Ne budi lud! On samo to čeka da te sredi!

bile su prazne, kreveti zategnuti, pokazujući da ovaj deo »Spejs Šatla« po prvi put nije primio uobičajene goste.

— Zar nećemo za njim? Beker! Umaći će nam na krov, a odatle ko zna gde!

— Trenutno me taj tip ne zanima — isceri se Beker. — Ovde negde je mnogo krupnija lovina!

Beker se prigušeno nasmeja.

— Imam utisak da njemu svetlo nije toliko potrebno kao nama. Sećaš se događaja na Kingsli Roudu?

— Misliš da je on...?

— Sve se slaže, zar ne? Dugi mač, udarci koji raspolovljavaju ljudska tela... Ako je tako, ti i ja nemamo čega da se plašimo, Flaerti. Tip veoma pažljivo bira svoje žrtve. Daj mi tu svetiljku, do đavola!

Mlaz svetlosti blesnu, pretraživajući dugi hodnik.

Potpuno prazan — ako se ne računaju mrtva tela petorice ljudi razbacana unaokolo...

— Onuda je kidnuo, proklet bio! — procedi Flaerti. Snop svetlosti pokazivao je otvor za ventilaciju sa koga je rešetka bila otrgnuta.

— Videćemo — Beker oprežno krete napred otvarajući je dna po jedna vrata. Sve sobe

— Kakva, do đavola?

— Šta misliš koga je to čuvalo osam ljudi, Flaerti? Prazne sobe?

Deset minuta kasnije Beke-rove najgore sumnje bile su potvrđene. Sve sobe bile su zaista prazne.

— Šta sada? — prosikta Flaerti. — Jedna ptičica nam je izmakla, a od druge ni traga? I čemu sve ovo, do đavola? Zbog čega je Mansini umro, a Kvilijen se nagutao olova?

Beker rukavom uniforme o- brisa znoj sa čela.

— Zar ti se ne čini čudnim što ovaj prekid struje tako du- go traje, Flaerti?

— Da, pa?

— Kladim se da je neko o- štetio podstanicu koja napaja ovaj kraj. Hmm... naš prijatelj u crnom ništa ne prepu- šta slučaju...

— Pitao sam te šta sada, Beker, proklet bio?

— Sada? Sada ćemo lepo da siđemo do bara i propisno se napijemo. Ili ti imaš neki bo- lji predlog?

— Da siđemo? Kako? Sada ni lift više neće raditi!

— Boga mu! — Beker se po- češa po glavi. — Na to nisam mislio... Hajdemo!

— Kuda?

— Poslednja vrata desno.

— Tamo smo već bili, do đavola! Prazna je, kao i sve druge, Beker!

— Ako već moramo da čeka- mo — tvrdoglavo odvрати na- rednik — onda hoću da čeka- mo baš tamo..., imam predo- sećanje da će se u toj sobi još nešto dogoditi...

*

* *

Vrata sobe se zatvoriše za dvojicom policajaca i hodnik ponovo ostade u tami. Sada je bila ugašena čak i lampa koja je do maločas osvetljava- la mrtvo Čalmersovo lice.

Jedna prilika bešumno skli- znu sa tavanice, sa mesta gde se ninda skrivao u senci veli- kog kristalnog lustera.

Imao je svega još petnaes- tak minuta do časa kada će se Tabasko Pit sa helikopterom naći iznad krova »Spejs Šat- la«. Dovoljno?

Da je znao tačan položaj u- laza u tajno Deksterovo skrovi šte, to vreme bi možda bilo do- voljno.

Možda.

Ovako, ne.

Još uvek je mogao iskoristiti slobodni prolaz kroz ventilacionu cev, vratiti se na krov, otići sa Pitom i potražiti novu priliku da se obračuna sa Deksterom.

»Ponekad je mudro odložiti obračun«, rekao je jednom sensei Tanaka. Sedeli su pod rasvetalom trešnjom da zajedno gledaju zalazak sunca. Pri tom nije bilo nimalo važno to što je sensei Tanaka slep...

»Zašto, učitelju?«, upitao je mladić koji se tada još nije zvao Lesli Eldridž.

»Ponekad, rekao sam«, nasmešio se sensei. »Veoma retko, dečake. Kada jednom započneš, onda vodi borbu do kraja. Predah za tebe uvek je predah i za tvog protivnika. Vreme izgubljeno u čekanju može dovesti na stranu tvog suparnika neki novi činilac, nešto što nisi predvideo. Borba je kao igra šaha; postoje određena pravila u svakom datom trenutku i odlaganje može dovesti do promene tih pravila. A ona će tada možda više odgovarati tvom protivniku...«

»Šta se može izmeniti u međuvremenu?«, pitao se ninda.

Dekster je sada ostao bez zaštite i to svakako zna. Morao je postojati način da posmatra šta se zbiva u neposre-

dnoj okolini njegove jazbine. O tome je svedočila i Sengero va smrt; Dekster je hladnokrvno sačekao najpogodniji trenutak da aktivira davno skriveni eksploziv i samo je haragei spasio nindu od sigurne smrti.

Sledeći put senator će oko sebe podići još neprobojniji zid od ljudskih tela, dovešće nove plaćene ubice, nove čuare. Štaviše, može naći i novo skrovište, svestan da je ovo otkriveno...

Ninda udahnu duboko nekoliko puta obogaćujući krv kise onikom i osvežavajući čitavo telo novom energijom.

Ne, ovaj obračun više se nije smeo odlagati. Jer Dekster nije bio jedini koji je ove noći morao umreti...

A o tome kako napustiti zgradu koju će uskoro, čim se dozna za akciju narednika Bekera, okružiti kordon policajaca, o tome će razmišljati kada onaj glavni posao bude obavljen...

Tama će vladati možda još deset ili dvanaest minuta. Ali više ni to nije bilo važno.

Odlučnim korakom ninda pođe prema poslednjim vratima na desnoj strani. Otvorio ih je bez kucanja...

Dva narednika, udobno smešteni za stočićem na kojem je stajala svetiljka uperena u ta vanicu, upravo su nazdravljali jedan drugom punim čašama. Pištolji su im stajali na stolu, tek koji inč od šaka.

— Ostanite gde ste — reče ninda izmenjenim glasom. — Ne želim da vas ubijem...

Beker oprezno podiže ruke nad glavu, ali preko Flaertijevih usana prelete nerazgovetni krik i njegovi prsti se sklopiše oko drške pištolja.

Nož dugog vitkog sečiva zari se u dasku stola tako blizu da Flaerti oseti ledenu hladnoću čelika. Trgao je ruku kao oparen i ostao da sedi širom otvorenih usta.

— Tako je već bolje — reče ninda. — Uzmi pištolje, Beker, i baci ih u onaj ugao. Za svaki slučaj...

Beker je pažljivo proučavao pojavu u crnom kostimu. I ne gledajući, odbacio je oba pištolja preko ramena.

— Ko si ti? — upita arogantnim glasom iskusnog policajca, glasom koji nije trpeo suprotstavljanje.

— Ja sam onaj o kome je Krejton pisao. Ninda. Više od toga ne moraš da znaš, Beker...

— Ti goniš Dekstera, zar ne?

— Da. I uhvatiću ga.

— Ubićeš ga?

— Da.

— To ne mogu dopustiti...

— Onda ću ubiti i tebe. A to ne bih želeo, Beker.

Beker pređe rukom preko čela mokrog od znoja.

— Boga mu... ti bi to zaista i učinio...

— Da. Nemoj pokušavati da mi se suprotstaviš, Beker.

— Ti si me poslao ovamo, zar ne? Prevario si se, Dekster nije ovde.

Prilika u crnom lagano zavrtne maskiranom glavom.

— Dekster je ovde. Treba ga samo pronaći.

— Tajno skrovište? Boga mu, to mi je padalo na pamet, ali ovde ne vidim nijedno zgođno mesto za takvo nešto... soba je na samom uglu zgrade, sa dve strane je zid, sa treće hodnik, sa četvrtе druga soba, u kojoj takođe nema ničег. Misliš da nisam gledao, do đavola?

— I ja sam gledao, ali ne na pravi način. Moramo gledati bolje, Beker.

Flaerti se nakašlja i prinese čašu ustima.

— Neka mi neko kaže da se probudim — progunda. —

Sve ovo više me podseća na neki loš film strave i užasa nego na... on zavrte glavom i iskapi čašu do dna.

— Koliko nam je vremena potrebno da otkrijemo to skrovište? — upita Beker.

— Ne znam, ali gubimo vreme u praznim razgovorima.

— Ja bih vrlo rado počeo odmah — nasmeja se narednik — ali ne znam odakle da počnem! Možda ti imaš neku ideju... nindo?

— Kada će stići pojačanje iz policijske stanice?

— Vrlo brzo — uzdahnu Beker. — Čim se dozna da je Mansini mrtav, a Kvilien ranjen. Momci su možda već na putu, željni osвете.

— Tvoji ljudi su već osvećeni, jer su oni koji su pucali na njih mrtvi. Međutim, ne bih želio da mi smetaju, Beker. Lift će još neko vreme biti blokiran, ali će oni pre ili kasnije stići do vas. Pobrini se da me ne ometaju.

— Zašto bih ja to učinio? — Beker se zadovoljno cerio.

— Zato što u suprotnom neću birati sredstva da ih sam zadržim — odvrati nindo ledenim glasom. — A onda će neko umreti, Beker.

— Do đavola, ko je taj tip?

— zaurla Flaerti tresnuvši praznu čašu o pod. — S kojim pravom nas ucenjuje. Beker? Da li on zaista veruje da se može suprotstaviti našim momcima?

— Može — Bekerov glas bio je tih. — Sećaš se Kingsli Rouda, Flaerti? I šta misliš, ko je sudio onu petoricu tipova koje smo zatekli tamo u hodniku?

— Onda, mogu li da računam na tebe, Beker? — upita nindo.

— Možeš. Moji ljudi će te ostaviti na miru dok ne završiš posao. Ali, posle toga...

Lice pod maskom bilo je nevidljivo, ali je Beker ipak imao utisak da se nindo smeši.

— O onome posle razgovaraćemo — posle. Neka jedan od vas bude u blizini lifta, drugi može da ostane ovde. Voleo bih da to budeš ti, Beker.

Slegnuvši ramenima, Flaerti bez reči dohvati neotvorenu flašu sa stočića i nestade u mrakom hodniku snažno zalupivši vrata za sobom.

— Možemo početi — osmehnu se Beker. — Ali, odakle?

— Ti uzmi zid susedne sobe, ja ću suprotni. Uzmi i lampu, meni nije potrebna.

Pretraživali su prostoriju inč po inč, ćutke, ako se ne raču-

na po koja Bekerova psotka. Povremeno je bacao pogled prema nindži koji je pregledao zid, lako ga dodirujući prstima i kucajući o njega.

— Ništa — uzdahnu Beker desetak minuta kasnije. — Ili smo slepi, ili ovde zaista nema nikakvog prolaza...

— Ako neki prolaz postoji, onda se može nalaziti samo ovde. Pogledaj, Beker. Spoljni zid debeo je više od četiri stope. Tako se već odavno ne gradi.

— Da pogledam? Kako si, do đavola, video da je taj zid debeo četiri stope?

— Sluhom. I zidan je od drukčijeg materijala nego ostali zidovi, tako da kucanjem ne može da se otkrije otvor u njemu. Ali on postoji.

— Gde?

U tom trenutku zaslepi ih svetlost sa velikog kristalnog lustera na tavanici, i Beker nehotice zaštiti oči rukama.

— Kvar je otklonjen — reče nindža. — U pravi čas. Dalje ne bismo mogli bez struje.

— Struje? Misliš da se tajni prolaz otvara uz pomoć struje?

— Da. Pogledaj dobro: postoji li u ovoj sobi nešto što oduvara od celine?

Beker zaokruži pogled po zidovima ukrašenim raskalašnim slikama, ogromnoj okrugloj po

stelji, stočiću sa gomilom kristalnih boca.

— Ništa posebno. Sem možda...

— Zanimljivo, zar ne? Čemu služi kompjuterski terminal u sobi namenjenoj isključivo razvratu, Beker?

— Do đavola, ovamo dolaze poslovni ljudi koji moraju neprestano da prate zbivanja... ili...

— To je tačno, ali postoje li slični terminali u drugim prostorijama na ovom spratu.

— Do đavola! Nema ih nigde sem ovde!

— Prema tome, ovaj terminal ima svoju funkciju, a nju nije teško naslutiti. Dovoljno je na tastaturi otkucati određen niz slova i brojeva i tajni prolaz će se otvoriti.

— Tako je! — oduševljeno uskliknu Beker. — Samo...

— Samo što mi ne znamo taj niz slova i brojeva — klimnu nindža glavom. — Mogli bismo ga pronaći, naravno, metodom probe i greške, ali bi to potrajalo nekoliko stotina godina... a toliko vremena baš nemamo.

— Da imamo eksploziva — zamišljeno reče Beker — mogli bismo otvoriti taj prokleti prolaz...

— Nema potrebe.

— Šta?!

— Kažem da nema potrebe za tako grube metode. Znaš li kako se divlja zver isteruje iz svoje jazbine?

— Dimom.

— Da, dimom. Ispraznićemo zgradu i podmetnuti požar — govorio je ninda monotonim glasom. — Naš čovek će morati da izađe... sem ako ne bude više voleo da bude živ ispečen!

— To... to neću dopustiti! Pa to je...

Poput blistave munje katana izlete iz korica i njegov vrh dotače Bekerov grkljan, pribijajući ga uza zid.

— Samo jedan pogrešan pokret i mrtav si, Beker! — upozori ninda. — Polazi! Tvoja pomoć mi je potrebna da bih ispraznio zgradu.

Nekoliko stopa dalje, na zidu koji je ninda pokazao, nešto zašume i škljocnu.

Čitav deo zida, širok četiri stope i visok šest, bešumno skliznu u stranu, otkrivajući početak metalnih stepenica koje su se spuštale naniže...

*
* *

— Bio je to blef, naravno — šapnu ninda oprezno se spuš-

tajući po širokim metalnim prečagama. — Naš čovek ima svud unaokolo skrivene mikrofone, možda i kamere kojima prati šta se zbiva oko ulaza u njegovu jazbinu. Naleteo je na priču o požaru, jer je to zaista jedina stvar koje se do sada plašio, i sam nam otvorio vrata...

— Znači li to da se predaje?

— Ne. Šta misliš, zbog čega ovako sporo napredujemo. Ovo okno krije najmanje jednu smrtonosnu zamku za nepoželjne i Dekster je s tim računao kada nas je pustio da uđemo. Primećio si da su se vrata odmah zatvorila za nama?

— Naravno — strese se narednik. — Do đavola, sada više nemamo drugog izbora. On ili mi.

— Izbora nije bilo od početka, Beker, samo si ti to malo prekasno shvatio. Stani!

— Šta se dogodilo? — Beker se naže da bi pored nindinog ramena pogledao naniže, u okno koje se spuštalo gotovo stotinu stopa ispod njih.

— Ne znam, ali osećam da nam preti opasnost...

Hitrim pokretima, ninda ispod svog opasača razmota tanko uže od crne svile i jedan njegov kraj prebaci oko prečage dvadesetak stopa iznad njih.

— Drži se za užé — reče — ali tako da ono nosi svu tvoju težinu. Ne brini, dovoljno je čvrsto da nosi još trojicu ovakvih kao što smo ti i ja...

— Ali... zašto?

Odgovor je stigao samo nekoliko sekundi kasnije. Četiri slabe eksplozije odjeknuše gotovo jednovremeno, ispunjavajući usko okno gustim dimom i mnogobrojnim odjecima.

Deo stepenica, dug tridesetak stopa bio je otrgnut od svog oslonca i bačen u dubinu.

Upravo onaj deo na kojem su se njih dvojica našli...

— Sad znaš odgovor — primeti ninda kada su prestali da se klate na užetu. — Očekivao sam ovako nešto... Trik je suviše očigledan da Deksteru ne bi pao na pamet...

— Kako ćemo dalje, do đavola? — dahtao je policajac. — Do dna ima najmanje osamdeset stopa!

— Drži se čvrsto. Iskoristićemo ovo užé da napravimo lift.

— Lift?

— Pa da, Svaki lift radi sa protivtegom. Ti si lakši od mene, prema tome, ti ćeš biti protivteg. Pazi...

Otiskujući se nogama o zid okna, ninda počeo oprezno da se spušta naniže, dok se Beker

istovremeno uzdizao, vučen konopcem prebačenim preko metalne prečage.

— Hej, pa ovo nije loše! — uzviknu. — A kako posle da se spustim?

Ninda je već bio na delu stepenica netaknutom eksplozijom, oslobađajući užé sa svog pojasa.

— Osloni se nogama o zid — reče. — Tako...

Drugi kraj užeta, bačen sigurnom rukom, čvrsto se omota oko prečage pod kojom je visio Beker, dajući mu siguran oslonac.

— Sada se polako spuštaj — doviknu ninda. — Užé će ostati tu... biće nam potrebno da se vratimo.

Teško dišući, Beker se oslonio o zid pored Leslija.

— To užé je suviše tanko — dahtao je. — Iseče mi ruke... ne verujem da ću uspeti da se uzveram uz njega...

— Onda ću te ja izvući. Zeliš li da se odmoriš?

— Samo minut, da povratim dah.

Usne pod maskom razvukoše se u osmeh.

— Kad smo već kod toga... koliko dugo možeš izdržati da ne dišeš?

— Otkud znam, do đavola? Pet minuta možda... zašto?

— Za slučaj da naš prijatelj upotrebi neki otrovni gas u ovom oknu.

— Onda se usrdno nadam da mu tako mudra zamisao nije pala na pamet — strese se Beker.

— I ja. Međutim, taj gas mora biti kratkotrajnog dejstva, jer bi inače i on nastradao. Čak i ako ga upotrebi, uspećemo da se izvučemo.

— Mi? Koliko dugo ti možeš da izdržiš bez vazduha?

— Deset minuta, ako se krećem. U mirovanju i mnogo više.

Narednik zavrte glavom.

— Ipak ima istine u onim prokletim japanskim legendama — reče.

— Pomalo, ali nije to ništa posebno, Beker. Svako to može postići, dugotrajnim vežbanjem, naravno. Važno je samo da obogatiš krv kiseonikom...

— Samo toliko — progunda Beker. — Hajde, idemo dalje. I bez priča o otrovnim gasovima, do đavola!

Sudeći po dužini, metalne stepenice završavale su se dvadesetak stopa pod površinom zemlje, odakle se nastavljao širok hodnik od grubog betona, osvetljen retkim sijalicama.

— Dug je — promumla Beker. — Sudeći po tome, uskoro ćemo biti ispod parka...

— Aha — složi se ninda. — Izgubićemo mnogo vremena dok stignemo do drugog kraja. Imam predosećanje da se na tom putu nalazi još poneka zamka za neoprezne...

— Onda ti prepuštam da vodiš — isceri se narednik. — Po onome što sam do sada naučio o nindama, mnogo se bolje snalaziš u ovim stvarima od jednog običnog, glupog policajca!

— Obični glupi policajac ne bi krenuo samnom — osmehnu se ninda — već bi učinio sve da mi natakne lisice na ruke...

Dalje su koračali ćutke, koncentrisani na pritajenu opasnost koja je vrebala negde pod niskim betonskim svodom.

Negde oko polovine hodnika ninda izvuče katana iz korica.

— Neko dolazi? — upita Beker.

— Ne.

Zadovoljivši se tim lakonskim odgovorom, Lesli produži, ali sporije i opreznije nego do tada. Mač u njegovoj ruci opisivao je duge svetlucave lukove pred njim.

Beker je pre osetio nego što je video trenutak u kojem se ninda ukočio u pola koraka. Po-

digao je pištolj i osvrnuo se, gonjen pomišlju da ih neko sledi.

Opasnost, međutim, nije dolazila ni sa jedne strane podzemnog hodnika, već odozdo...

Uz potmulu tutnjavu, pod ispred nindinih nogu se otvori, otkrivajući duboku jamu vlažnih zidova.

— Daj lampu, Beker...

Pod mlazom svetlosti videlo se da je jama duboka svega desetak stopa, ali ta činjenica ne bi imala značaja za onoga ko bi upao u nju. Oštri vrhovi metalnih šiljaka zlokobno su blistali na dnu, kao da žale što ni ovoga puta nisu osetili ljudsku krv.

— Kako si znao? — šapatom upita policajac.

— Fotoćelije na zidu — objasni ninda. — Vrhom mača prekinuo sam zrak i aktivirao mehanizam koji je otvorio jamu. Izgleda da se Dekster drži klasičnih načina za obračun sa uljezima...

— Klasičnih? Sa fotoćelijom?

— U redu, malo modernizovanih. Možeš li da preskočiš jamu?

— Trebalo bi da mogu — uzdahnu narednik, osećajući kako mu se koža ježi pri pomisli na one oštre šiljke dole. — Ni-

je šira od petnaest stopa, čini mi se.

— Toliko.

Jednim skokom iz mesta Lesli se nađe na drugoj strani pretećeg otvora.

— Hajde, ja ću te sačekati i pomoći ti da se zadržiš ako izgubiš ravnotežu...

Odmahnuvši glavom, Beker uze kratak zalet i odskoči korak dalje od ninde.

— Nije bilo strašno — reče, ali je znoj koji mu se slivao sa čela govorio suprotno.

— Nema još mnogo, ali ono najgore tek dolazi...

— Na kraju hodnika.

— Da. Tamo su metalna vrata, koliko vidim. Dekster je svakako smislio nešto da se obezbedi od neželjenih posetilaca.

— Zar nije to malo suviše? Stepenice, pa ova jama. Niko ne bi uspeo da savlada obe prepreke.

— Nas dvojica smo ih savladali, zar ne? Ne dozvoli da te lažna nada zavara, Beker. Biće još ovakvih — i gorih — zamki!

Na nekoliko desetina stopa ispred onih vrata obojenih zaštitnom crvenom bojom, hodnik se naglo širio u kvadratnu odaju široku gotovo dvadeset

jardi. Nindino oko skliznu po golim betonskim zidovima.

Da li se varao ili je između tavanice i njih postojao jedva primetan zazor? Znači li to da neki skriveni mehanizam može pokrenuti čitavu tu betonsku gromadu nad njihovim glavama?

— Šta sada? — nervozno upita Beker. — Hoćeš li ponovo pokušati blef sa vatrom da bi nam otvorio i ova vrata?

Odgovor je već stizao, ali je to bio odgovor koji je narednik ponajmanje želeo...

Debele čelične rešetke munjevitom brzinom padoše da zatvore prolaz u hodnik iz kojeg su došli. Jedna metalna ploča iznad vrata podiže se, otkrivajući dve kratke cevi velikog kalibra iznad kojih je bio montiran objektiv televizijske kamere.

Mehanizam tiho zazuja i kamera se pokrete, tražeći slepo unaokolo, sve dok se nije zadržala na njihovim prilikama.

Cevi mitraljeza poslušno su je sledile i takođe zastale, uperene tačno u visini njihovih trbuha...

*
* *

— Ni pokreta! — reče ninda tiho. — Mehanizam možda de-

luje automatski... i najmanji pokret može nam doneti kišu olova...

— Vidim! — zastenja Beker dok mu se znoj slivao niz lice. — Nešto mi pade na pamet... da li će ta prokleta sprava reagovati, ako mi slučajno dođe da kinem!

Iznad njihovih glava nešto zakrcka i iz skrivenog zvučnika dopre dubok smeh.

— Toliko daleko nisam išao, gospodo — reče glas koji nisu poznavali. — Mehanizam ne reaguje na pokret, kako misli naš maskirani prijatelj. Ali zato reagujem ja, a moj prst je na dugmetu koji će aktivirati obe cevi ako neki od vas načini pogrešan pokret!

Ninda je ćutao, ali su njegove oči u uskim prorezima maske munjevitom brzinom tragale unaokolo. Potvrdilo se njegovo predosećanje.

Izlaza odavde nije bilo...

— Samo što bi to bilo suviše jednostavno — nastavljao je glas iz zvučnika. — Nema mnogo zadovoljstva u takvom ubijanju... Šta ti o tome misliš, nindo?

— Ja ne ubijam iz zadovoljstva.

— Je li? Visoki moralni princip, zar ne?

— Nema potrebe da govorite tako prezrivo tonom, senatore. Postoje ljudi koji zaista imaju takve principe... u svakoj situaciji, a ne samo pred televizijskim kamerama!

— Kako... kako si me to nazvao? — glas iz zvučnika odavao je iznenađenje.

Jednim pokretom ruke ninda zbaci kapuljaču sa lica.

— Došlo je vreme da se pogledamo oči u oči, senatore Dekster — reče mirno. — Maske nam više nisu potrebne.

— Ti... ti znaš moje ime! Čak i da do sada nisi zaslužio smrt, samo ta činjenica bila bi dovoljna da umreš sto... hiljada puta!

— Želim da umrem samo jednom, senatore, ali da pre toga vidim tvoje mrtvo telo pred svojim nogama...

— Na žalost, nindo, tu ti želju ne mogu ispuniti — Deksterov glas ponovo je povratio uobičajenu mirnoću. — Uostalom, navikao sam da ispunjavam samo sopstvene želje. A sada želim da te ubijem... svojim rukama!

— Onda pritisnite to dugme i završite sa ovim — ninda mirno sleže ramenima.

— A, ne! — smeh iz zvučnika bio je piskav, nervozan. —

To nikako... želim da sklopim šake oko tvog vrata i gledam te u oči dok umireš...

— Pokušajte.

— Ah, toliko lud već nisam... skini odeću sa sebe, nindo! Skini sve! Ti, naredniče, korak u stranu. I ništa ne pokušavaj, jer ću na tebi isprobati mitraljeze. Potpuno mi je svejedno kako ćeš umreti!

Mirnim pokretima, kao da se nalazi u svojoj spavaćoj sobi, ninda zbaci odeću sa sebe. Korice sa katanom položio je odozgo, preko kostima.

— Šta sada smeráš, Dekstere? — upita.

— Naredniče, odmakni se do rešetke! — naredi glas iz zvučnika. — Tako. Okreni leđa vratima.

Promrmljavši nešto, Beker poslušao naređenje. Ninda stisnu zube...

Rafal iz obe cevi trajao je dugo, mnogo duže nego što je to bilo potrebno. Kamera je lagano sledila Bekerovo telo dok je klizalo naniže, potresano novim i novim pogocima koji su ga kidali.

Tišina. Iz zvučnika je dopiralo samo isprekidano, uzbuđeno disanje.

— Kako je bilo, Dekstere? — sarkastično upita Lesli. —

Još uvek nije ono pravo, zar ne?

— Zaveži, nindo. Ne zaboravi da je potreban samo još jedan pritisak na dugme pa da završiš kao Beker.

— Ali ti to ne želiš, Dekster. Hoćeš da me ubiješ svojim rukama!

Negde u blizini zabrujaše snažni elektromotori i vrata počеше da se otvaraju veličanstvenom sporošću.

— Uđi, nindo. I pazi da ne dodirneš svoje oružje, inače...

Sa osmehom na licu, ponosno uzdignute glave, ninda prekorači prag i nađe se u drugom svetu, potpuno različitom od golog betonskog hodnika iz kojeg je došao.

Egzotični mirisi u toplom vazduhu, prigušena svetlost koja se presijava na raskošnim draperijama. Jedna jedina velika prostorija uređena kao prebivalište čoveka od ukusa koji ima dovoljno novca da povlađuje svakom svom hiru.

Dekster je bio na drugom kraju, u delu odvojenom providnim zidom od pleksiglasa.

Suženih očiju, ninda je pručavao taj odeljak. Goli betonski zid još jednom, sa uskom trakom od pleksiglasa u visini očiju. Jednostavan metalni sto,

na njemu monitor, mikrofoni i telefon.

Dekster je sedeo u lakoj metalnoj naslonjači, okrenut leđima onom betonskom zidu. Na licu mu je lebdeo zadovoljan osmeh.

— Priđi, nindo — reče. Njegov glas ponovo je bio prenet kroz zvučnik, što je značilo da je zid od pleksiglasa veoma debeo.

Lesli zastade sa rukama na providnom zidu, svega nekoliko koraka od senatora.

— Čuješ li me, Dekster?

— Čujem. Mikrofon na tvojoj strani zida veoma su osetljivi.

— Onda znaj da si pogrešio. Nisi me smeo pustiti ovako blizu sebe.

— Misliš. Pokušaj da probiješ taj zid. Pokušaj, nindo! Neće ti uspeti, naravno!

— Neki otvor mora postojati. Otvor kroz koji ti ulaziš.

— Postoji, samo što se tebi neće otvoriti.

— I ne mora. Ti ćeš ga otvoriti sam, Dekster!

— Blef sa požarom jednom ti je upalio, nindo, drugi put neće. Ovde ćeš umreti.

— Zašto baš ovde? Zar nije bilo jednostavnije da to obaviš sa druge strane vrata, kao sa Bekerom?

— Jeste, ali nije bilo pravog uživanja u tome. Drukčije je kada se smrt gleda na ekranu, a drukčije kada se telo u mukama trza pred tvojim nogama, a ti uživaš u mirisu krvi. Imaš lepo telo, nindo...

— Zbog toga si tražio da se svučem?

— Da. Šta ćeš, svi mi imamo svojih mana... Neću žuriti da te ubijem, nindo. Hoću da uživam u lepoti tvog tela. Hajde, prošetaj malo tom prostorijom... lezi na onaj kauč tamo. Hoću da te gledam...

Ninda ostade nepokretan sa rukama i dalje oslonjenim na providni zid.

— Najpre mi reci kako ćeš me ubiti, Dekster.

— Neću te još ubiti, nindo... želim najpre da... uživam u tebi.

— Pokušaj.

Debele Deksterove usne razvukoše se u požudnom osmehu. Ruka mu pomilova jednu polugu na zidu i on je lagano spusti.

Lesli zadrža dah, jer se tihi šum klima-uređaja iznenada promeni.

— Otpor ti neće pomoći, nindo — govorio je Dekster obližući usne. — Ta prostorija uskoro će biti ispunjena gasom.

Potpuno bezopasnim, naravno, ali gasom koji će slomiti tvoju volju i oduzeti ti i najmanju želju za otporom. A onda...

Da je bio bolji posmatrač, senator bi zapazio da se nindine široke grudi više ne pomeraju, čak ni kada je nekoliko minuta kasnije skliznuo na pod, sklapajući oči.

Deset minuta... Ležao je nepomično, nastojeći da njegovo telo troši što manje kiseonika iz krvi. Ipak, neće moći da izdrži još dugo...

Šum ventilatora postade snažniji i Lesli na licu oseti dašak svežeg vazduha. Dekster će uskoro otvoriti prolaz u providnom zidu i doći do njega.

Uskoro će moći ponovo da udahne...

Pluća su ga bolela od naprezanja kada se šum ventilatora konačno utišao. Oprezno je udahnuo, nastojeći da mu se grudi pomeraju samo u prirodnom ritmu disanja.

Koraci. Spori, oprezni koraci čoveka koji se približava željenom objektu i istovremeno strepi od kazne...

Ninda je i dalje mirno disao, kao da se nalazi u dubokom snu.

— Kako si lep! — prošaputa Dekster nad njim, tako blizu

da je osetio njegov dah na svom obrazu. Jedna vlažna, ljigava ruka kliznu po njegovoj butini...

Ninđa otvori oči.

Vrisak užasa!

Zateturavši se unazad, kao da je ugledao zmiju, Dekster teško pade na pod. Lice mu je bilo crveno od navale krvi, oči izbuljene...

— Ti... ti... — mucao je.

— Tvoj gas ne deluje na mene, Dekstere — reče ninđa uspravlajući se. — A tvoja požuda donela ti je samo — smrt!

Debeljko je nespreno gmizao unatrag na laktovima i zadnjici, buljeći užasnutim pogledom u nago telo pred sobom.

— Ne možeš mi umaći, Dekstere.

— Ne... nemoj me ubiti — dahtao je senator. — Ti ne znaš... ti ne znaš sve... o meni... ja ne radim sam! Arkrajt... je glavni, ja sam bio samo oruđe u njegovim rukama... on je angažovao Čalmersa da te ubije, a ne ja...

Sledeći Dekstera, Leslie uđe za njim u odaju odvojenu zidom od pleksiglasa.

— Ustani — reče oštro. — Gadiš mi se, Dekstere! Zašto ne umeš da umreš kao čovek?

Posle nekoliko pokušaja, senatoru uspe da se nasloni na zid, iako su kolena pod njim neprestano drhtala.

— Kakvo je ovo mesto? — upita Leslie.

— Ovde se Arkrajt i ja sastajemo — objasni Dekster drhtavim glasom. — Pogledaj kroz taj prorez... videćeš na drugoj strani podzemne sale isti ovakav bunker kao što je moj. Arkrajt se tamo skriva... in amo direktnu vezu tako da možemo čuti jedan drugog.

— Tako malo veruješ svom ortaku! — osmehnu se ninđa. — Arkrajt, kažeš... to mu je pravo ime?

— Ne znam. Ne verujem... i on mene poznaje samo pod imenom Dikson.

— Gle, gle! Šta bi učinio kada bi doznao ko si u stvari?

— Ne znam. Možda mu moje ime ne bi značilo ništa...

— Da li je on sada tamo?

Deksterov pogled skrete na digitalni časovnik na zidu.

— Biće. Za nekoliko minuta.

— Odlično. Imaćeš dovoljno vremena da me upoznaš sa svim detaljima svog prljavog posla. Hajde, brzo: imena, mesta, transporti, zanima me svaki detalj!

Oklevajući, Dekster poče da govori drhtavim, nesigurnim glasom. Osetljivo uho ninđe, međutim, veoma brzo shvati da je senator savladao prvi strah i da je počeo da laže...

— To nije tačno — reče iznenada. — Brod »Mahendra« nije odneo oružje na Bliski Istok već u Istočnu Afriku, Dekstere...

— Ah! — Dekster se trže. — To je tačno... zaboravio sam. Ali...

— Kada sledeći put budeš pokušao da me slažeš, otkinuću ti jedno uvo — brutalno reče ninđa. — A zatim drugo...

Desetak minuta kasnije Dekster je, potpuno iscrpljen, završio svoju priču, brišući lice od znoja koji mu je neprestano navirao.

Digitalni časovnik na zidu pokazivao je četiri nule. Počinjao je novi dan...

Zvučnik na zidu zašušta i iz njega se začu hrapav glas.

— Halo, Diksone! Jesi li tu?

Osmehnuvši se, ninđa pritisnu taster pored mikrofona.

— Halo, generale Rajt! — reče glasno. — Ovde je neko drugi, a ne Dikson... ili Dekster,

ako vas zanima njegovo pravcime!

*
* *

— Ko je to tamo? — upita glas posle kraćeg oklevanja. Iz zvučnika je u međuvremenu dopirao samo šum teškog, astmatičnog disanja.

— Čalmers nije uspeo, generale. Ovde je njegova nesude-na žrtva.

— Ninda?!

— Da, generale. Ninda.

— Proklet bio, kako...?

— Ostavimo se psovki, generale — na Lesliejevim usnama zaigra fini osmeh. — Vidim da je predviđena mogućnost da vidimo jedan drugog. Uključite kameru u svom bunkeru.

— Zašto?

— Zašto? Hoću da vidim lice čoveka koga ću uskoro ubiti!

Prezriv smeh, a onda se monitor pred Lesliejem naglo osvetli. On takođe pritisnu taster pred sobom i crvena sijalica kamere montirane na zidu ispred njega zasvetle.

Ninda je nekoliko trenutaka proučavao usko, aristokratsko

lice, urednu sedu kosu i brkove srebrne boje.

Generalove usne se pomeriše.

— Ono što si maločas rekao... da je Dikson u stvari Dekster... senator Dekster?

— Da, to je taj, generale. Ni on nije sanjao da je njegov ortak Arkrajt u stvari general Rajt... čovek čiju je karijeru uništio... Smešno, zar ne?

— Smešno? Ne, nije smešno, nindo — na generalovim tankim usnama lebdeo je trijumfalan osmeh, iako se videlo da govori samo s velikim naporom. — Osveta će zato biti utoliko slađa...

— Nećete imati vremena za osvetu, Rajt. Dekster će biti mrtav pre nego što dospete do njega, jer ću se za to ja pobrinuti. A onda dolazim po vas...

— Gluposti! Nikada nećeš otkriti ulaz u moj bunker!

— To je isto mislio i Dekster.

— Dekster je budala! I homoseksualac... ah, što nisam znao ranije da je on Dikson... nikada se ne bih udružio sa njim!

— Koliko sam od njega doznao, poslovi vam nisu išli loše, generale...

— Ali je sada došao kraj.

Hmm... bilo je i vreme da se povučem. Je li Dekster u blizini? Hteo bih da ga vidim.

Lesli mahnu rukom i senator oborene glave stade u vidno polje kamere.

— Tu si, bedniče — osmehnu se prezrivo general. — Gospodo, da uskladimo satove... kod mene je tačno nula časova i devet i po minuta. Slaže se?

— Slaže se — nasmeja se ninda. — Čemu ta komedija, generale? Spremate neku krupnu operaciju?

— Veoma krupnu — klimnu general glavom. — Jednim udarcem oslobodiću se tebe, nindo, i kazniti Dekstera... za sve što mi je učinio... Tačno u nula časova i petnaest minuta ispod ove podzemne prostorije eksplozivne polne tone eksploziva poznatog pod imenom tetril. Moji proračuni pokazuju da će to biti dovoljno da uništi sve u krugu od dvesta jardi, uključujući i onu jazbinu koja se naziva »Spejs Šatl«. Kao što vidite, moji ljudi nisu gubili vreme, gospodo. Želim vam srećan put u pakao...

Dostojanstveno mahnuvši rukom, general se izgubi iz vidnog polja svoje kamere. Preko zvučnika dopre još samo buka teških metalnih vrata koja su se zatvorila za njim.

Ninđa se okrete Deksteru koji se njihao na nogama, bledog lica.

— Postoji li još neki izlaz odavde? Za šest minuta ne možemo stići do »Spejs Šatla« — Govori, do đavola!

— Ubij me — prošaputa Dekster. — Ja želim smrt...

Ninđina ruka polete i senator jauknu.

— Ima mnogo načina da se umre, Dekstere. A šest minuta je dugo vremena... dovoljno dugo da stotinu puta poželiš da umreš kako bi sebe poštedeo muka! Govori!

— Ima — prošaputa Dekster držeći se za obraz niz koji se slivala krv. — Od početka sam slutio ovakvo nešto... prokletnik, mora da su njegovi ljudi kopali ispod poda da bi postavili taj eksploziv...

— Kuda? — ninđa ga potrese kao lutku. — Kuda se izlazi?

Kao da se budi iz sna, Dekster zatrese glavom. Drhtavim prstima otvori jednu fioku stola i snažno povuče ručicu obojenu crveno. Negde u blizini zatutnjaše moćni motori i tavanica nad njima zadrhta.

— Pođi istim putem kojim si i došao, ninđo... izlaz je tamo...

— A ti?

— Ja ostajem. Rekoh ti da želim smrt...

Da li da ga povede silom?

Zašto? Zaslužio je smrt po stotinu puta.

I to mnogo goru od ove...

Dugim koracima, ninđa prelete raskošno uređenu prostoriju. Metalna vrata ponovo su bila otvorena, njegova odeća i mač tamo gde ih je i ostavio...

Ali sada nad njegovom glavom nije bilo teškog betonskog svoda. Niz zidove su još tekli potočići zemlje koja se slivala iz parka nad kojim su mirno treperile zvezde.

Dohvativši odeću i oružje, ninđa se jednim skokom dočepa ivice betonske jame i izvuče na travnatu površinu. Nije čak ni morao da gleda gde se nalazi; zgrada »Spejs Šatla« nalazila se stotinak stopa iza nje.

— Bežite! — doviknu nekoć licini zapanjenih šetača koji su buljili u nagu priliku koja je iznenada iskočila iz zemlje. — Bežite... eksplozija...

Motor jednog helikoptera zatutnja nad parkom i on podiže pogled naviše.

Zar je moguće da je Rajt tako brzo izašao? I da je već spreman na novi napad?

Nešto mu dotače golo rame i on instinktivno sklopi ruke oko užeta.

Dobri stari Tabasko Pit! Ipak ga nije poslušao!

Brzinom mačke verao se uz tanko uže, dok je helikopter nad samim krošnjama drveća hitao prema obali zaliva.

U nebo liznu plameni stub i ninda na golom telu oseti udar vrelog vazduha, trenutak pre nego što mu je do ušiju doneo tutnjavu eksplozije. Helikopter se zanjihao kao nemiran konj.

No ninda je već bio na sigurnom mestu, u čvrstim rukama Tabasko Pita koji ga pozdravi širokim osmehom.

— Šta je to dole, ortak? Četvrti jul je još daleko, rano je za vatromet!

— Ne pitaj! — osmehnu se ninda, s mukom navlačeći kostim u uskom prostoru. — I... ovaj... moram da ti se izvinim... tvoja procena ipak je bila mnogo bolja od moje...

— Je li? — isceri se Tabasko. — Znači li to da je posao okončan... i da jednom zaista krećemo na ta južna mora?

— Ne. Posao još nije okončan. Dekster je mrtav, ali je Rajt još uvek negde u blizini.

Poznajesh li sve heliodrome u krugu od pet milja?

— Sve? Ti si lud, Les, ima ih najmanje, pedeset!

— Onda polagano kruži unakolo i motri. Feliks tvrdi da general ne ide ni u kupatilo bez svog specijalnog helikoptera, luksuzne verzije armijskog »mustanga«. Ako nam sada izmakne, možemo lepo sve početi iz početka...

— »Mustang«? — Tabasko se namršti. — Da li luksuzna verzija nosi čitav onaj arsenal kojim je armija opremila te ptice?

— Koliko ja poznajem generala — da!

— Onda će biti bolje da mu se uklonimo s puta — uzdahnudi Pit. — Ova naša ptica je sagrađena za uživanje, a ne za borbu. U najboljem slučaju mogli bismo da gađamo Rajta praznim konzervama od piva, imam ih čitavu gomilu tamo iza pozadi.

— Znam da si dugo čekao... ali, šta te je dovelo nad park? I to u pravom trenutku?

— Dosada. Vrteo sam se unakolo izvodeći akrobacije oko televizijskih antena sve dok se usred parka nije pojavio pra-

vilan otvor iz koga je dopiralo snažno svetlo. Požurio sam da vidim šta se događa i odmah ugledao potpuno golog momka kako trči sa svojom odećom pod rukom. »Evo jednog ljubavnika koji se na neobičan način spasa od ljubomornog muža«, rekoh sebi, ali utom prepoznah da je taj ljubavnik moj ortak Lesli... dalje već znaš...

— Uspori! — Lesli snažno steže Pitovu mišicu. — Pokušaj da se zakloniš iza ove zgrade... i ugasi poziciona svetla, do đavola!

— To je prekršaj — progundaj Pit, ali je njegova ruka već prešla preko niza prekidača. — Video si ga?

— Da. Jedan helikopter koji bi mogao da bude »mustang«...tačno, to je on. Šteta što se nismo našli bliže... helikopteri su najosetljiviji pri poltanju...

— Svaka čast tvom samurajskom maču, ali bojim se da nije predviđen za obaranje helikoptera... Šta sada, Les?

Ninda je napeto razmišljao.

— Sledićemo ga — reče na kraju. — Koliko goriva imaš?

— Dovoljno za dvesta milja leta.

— Toliko neće biti potrebno. Znam kuda general ide.

— Na izlet, a?

— Može se to i tako nazvati. Noćas njegovi ljudi u Ribarskom zalivu ukrcavaju novi tovar oružja...

— O-ho! Kao da ti posada helikoptera nije bila dovoljna! Da ih sledimo do zaliva?

— Da, ali pazi da nas ne primete, inače...

— Nećeš me uplašiti, čoveče. Ja sam se rodio sa padobranom na leđima! Sem toga, i besmrtan sam!

— A pošto ja nisam, pazi kako letiš! — nasmeja se ninda.

— Još samo malo, Pite... još dva ili tri sata, a onda — idemo da se pridružimo Sumiko na južnim morima!

*
* *

General Rajt nervozno bac pogled na časovnik i po ko zna koji put se osvrte oko sebe.

»Koji mi je đavo?«, pomisli. »Ninda je mrtav... i onaj prokletnik Dekster. Niko mi više ne može stati na put!«

Nešto iza njega, na travnatoj zaravni, helikopter je stajao kao neki džinovski skakavac. Kern je šetkao oko njega sa puškom pod rukom.

I cigaretom u ustima!

— Kerni!

— Izvolite, generale!

Cigarete nestade u travi. Prokleti pilot, već zna zbog čega ga zove!

— Koliko sam puta rekao da se na straži ne puši, Kerni! A ti si na straži, čoveče!

— Razumem, generale!

— Nemoj da se to ponovi. Jasno?

— Ne, generale. Da, generale.

Okrenuvši se, general još jednom baci pogled na časovnik. U tom času iz helikoptera dopre tih zvuk poziva radio-telefona.

Strpljivo je sačekao da se Kerni ukipi pred njim i vojnički ga pozdravi.

— Šta je bilo, Kerni?

— Forester javlja da je roba ukrcana, generale, i moli dozvolu da isplovi!

— Vrlo dobro. Prenesi mu da ima moje dopuštenje.

— Razumem, generale!

Još jedna operacija je bila uspešno okončana i general izvuče cigaretu iz teške zlatne tabakere i zapali je, sa uživanjem ispunjavajući pluća dimom.

Sve je opet bilo na svom mestu i svet oko njega kretao se

uhodanim stazama koje je jednom zauvek odredila vojnička disciplina.

»Još nekoliko ovakvih poslova«, mislio je general, »i imaću dovoljno para da se kandidujem za sledeće izbore. Armija će stati uz mene, u to nema sumnje... a onda...

...A onda će čitava ova bučna i nemirna zemlja brzo naučiti da se bez discipline ništa ne može postići...«

Odbijao je dimove smešeci se i gladeći brčiće srebrne boje. Bio je ovo uspešan dan, nema šta. Za koji sat i brod sa dragocnim tovarom izaći će iz teritorijalnih voda i onda mu više niko neće moći ništa. Eno, tamna silueta trupa jedva se još naslućuje na površini okeana...

General se okrete u mestu na desnoj peti lakovane čizme.

— Idemo, Ker... — zausti.

Čistina pred njim iznenada zatreperi od svetlosti čiji je izvor bio negde iza njegovih leđa i on se naglo okrete, boreći se sa kašljem koji odjednom počeo da ga guši.

Tamo, na mestu gde je maločas bio brod, u nebo se uzdigla perjanica žutog plamena... a

nove eksplozije, slabije od prve neprestano su praskale, kao na vatrometu...

— Forster... prokleta budala... šta je to učinio!

Odbacio je cigaretu koja mu je do maločas tako prijala, boreći se sa novim napadom astme. Koliko je puta samo rekao tim ljudima da je potrebna najveća pažnja pri rukovanju municijom i eksplozivom! Propisi! Oni nisu izmišljeni uzalud, do đavola!

Šest stotina hiljada dolara pretvoreni u plamen, u dim zbog neke neoprezne budale koja je odbacila opušak među sanduke sa eksplozivom!

— Idemo, Kerni — ponovi tihim, škripavim glasom okrećući se helikopteru.

— Kerni?

Gušeći se, general obiđe oko mračnog helikoptera. Gde je nestao taj klipan? Ako je i morao u šumicu, zašto najpre nije pitao za dopuštenje, proklet bio?

— Kerni!

Gledajući oko sebe, general se iznenada spotače o nešto u travi. Buljeći kratkovidim očima, on se naže da opipa.

Noge. Noge u kratkim pilotskim čizmama sa krznom...

— Kerni... — prošaputa prigušeno. — Koji ti je đavo, čoveče?

— Mrtav je, generale? Ne vredi da ga dozivate!

Uzdrhtavši, Rajt podiže pogled. Samo crna senka pred njim; neka visoka, krupna pojava potpuno obučena u crno; čak joj je i lice bilo prekriveno crnom maskom.

— Ko je to? — upita promuklim šapatom. — Kakva je to šala?

— Ja sam duh, generale — odgovori podsmešljivi glas. — Duh ninđe koji je poginuo u parku Goldn Gejt!

S mukom se uspravivši, Rajt ustuknu korak nazad. Desna ruka mučila se oko džepa sakoa.

— Ostavite pištolj, generale. Umrli biste pre nego što biste ga izvukli. Sem toga, pištolj ne pomaže protiv duhova...

— Ninđa! Ali kako...

— I Dekster je imao poneki adut u rukavu, generale. Samo što je on mislio na bekstvo, a ne na napad, kao vi. Umesto sredstva za uništavanje, on je sebi izgradio zgodnu odstupnicu. Iako je na kraju nije iskoristio. Ali zato ja jesam...

Rajt šumno ispusti vazduh iz pluća.

— To je, dakle — reče. — Pogrešio sam... trebalo je da ostanem u blizini sve dok ne budem siguran da si zaista mrtav!

— Da, i najveći generali ponekad greše. A vi svakako ne spadate među njih...

— Kako... kako si otkrio ovo mesto?

— Lako. Sledio sam vas. Bili ste veoma neoprezni, generale.

— Da. Bio sam veoma neoprezan — šapat je više podsećao na jecaj.

— Imao sam čak toliko vremena da vam priredim i mali vatromet, mada ionako ne biste mogli da se okoristite tovarom sa uništenog broda. Mrtvima novac nije potreban...

— Ubićeš me?

— Naravno. Zar vam nisam to obećao, generale?

— Ali... zašto? Ja bih ti bio korisniji živ nego mrtav?

— Meni? Kako to, generale?

— Novac, na primer...

— Hvala, imam ga dovoljno. Još neka ponuda...? Možda vam ipak uspe da me zainteresujete.

Rajt obrisa čelo vlažno od znoja, osećajući kako nevidljive oči iz tame prate svaki njegov pokret.

— Moć — prošaputa.

— Imam je. Mnogo više nego vi.

— Zbog čega onda sve ovo radiš... ninda? Slava?

— Nije mi potrebna. Moje motive vi ne možete da shvatite...

Gušeci se, Rajt pade na kolena, stežući grudi obema rukama. Ninda ga je podozrivo motrio.

Da, bio je to poslednji trik generala Rajta. Tamna masa pištolja na volšeban način stvorila se u drhtavim rukama...

Uzdahnuvši, ninda zamahnu mačem. Bio je to brz, milosrdan udarac koji je doneo trenutnu smrt.

— Nisi zaslužio ovako laku smrt, generale — prošaputa čovek u crnom — ali neka ti bude...

Krenuo je prema šumi laganim korakom. Sa sečiva u desnoj ruci tiho je kapala krv u gustu travu...

Daleko na okeanu jedna olupina dogorevala je žućkastim niskim plamenom koji je tonuo sve dublje u vodu.

»Tragovi ninđe«, pomisli Lesli okrećući se da još jednom pogleda iza sebe. »Krv... plamen... strah...«

— K R A J —

U decembru Ninđa 31

HRABRI UMIRU SAMO JEDNOM

– Hrabri umiru samo jednom – reče ninđa – a kukavice hiljadu puta . . .

– Jednom ili hiljadu puta, meni je to potpuno svejedno. Spremi se da umreš . . .

– Ja sam spreman da umrem – nindino lice bilo je potpuno mirno. – Pitanje je da li si ti spreman da me ubiješ . . .